KARA MURAT'ın
Yeni serüveni

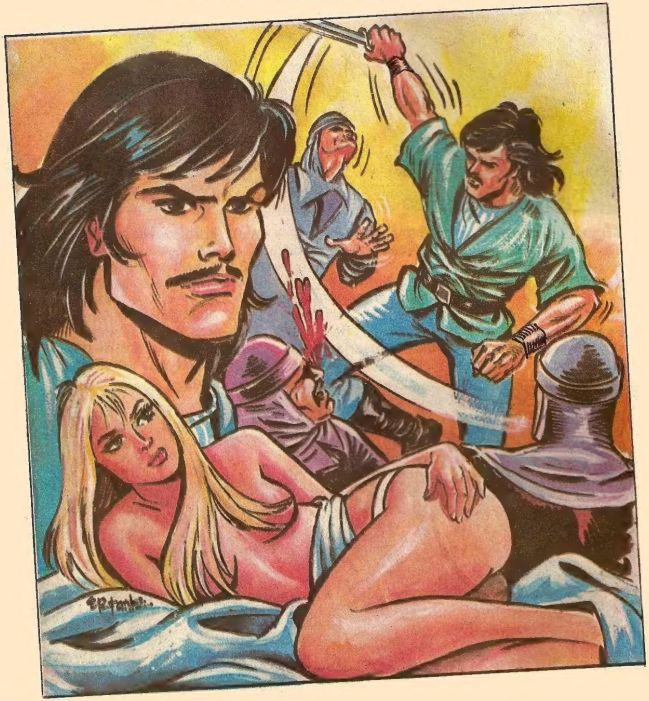

DİŞİ ŞEYTAN

Bugün başladık

•Yazı İşleri Müdür: İsmail PEHLİVAN• İLYAY A.Ş.Tesislerinde basılmıştır • Telefon 5120050

Rodos... Hıristiyanlığın önemli merkezlerinden olan bu ada, büyük bir keder içinde uyuyordu.

Ege Denizi'nin bu güçlü adasında gizli ve derin bir korku herkesin iliklerine kadar işlemişti.

Rodos halkı hem Türk gemilerinin hücularından çekiniyor, hem de adayı yöneten Prens Jak Dö Mili'nin kanlı saltanatından korkuyordu.

Prens Jak Dö Mili, o devrin en zengin adası olan Rodos'u yöneten üç müthiş kişisinden biriydi.

Adanın diğer iki yöneticisi, kendisinden daha gaddar ve zalim olan oğlu ile kendisinden daha hilekâr ve haris olan kızıydı...

Prens Jak Dö Mili'nin oğluna Şövalye Ursino, kızına ise Prenses Friyole adı veriliyordu.

1479 yılının baharıydı...

Rodos şehrinin Fanu kalesindeki demir

kapının önünde büyük bir kalabalık birikmişti.

Halk otuz kadar genç atlı şövalyeye hayret ve merakla bakıyordu.

Kalenin kapısı birden açıldı. Herkes şapkasını çıkararak sustu. Kapıda, tepeden tırnağa siyah kadifelere bürünmüş esmer çehreli bir adam, cins bir atın üzerinde göründü.

Halk, alçak sesle birbirine fısıldadı:

—İşte... Prens Jak Dö Mili'nin oğlu Şövalye Ursino!

—Yaman bir adam!.. Düşmanına da, kendi vatandaşına da hiç acımaz!

—Yaa? Ne yapar?

—Kime kızarsa, bir vuruşta kellesini uçurur!

KARA MURAT
Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Şövalye Ursino atını mahmuzlayarak ilerledi. Arkasından asilzadeler, bir toz bulutu bırakarak gözden uzaklaştılar. En önde giden Şövalye Ursino kendi kendine:

—Bu aşk beni yakıyor. Ah Meliza! diye söyleniyordu...

Yine aynı sabahtı... Rodos kentinden iki saat kadar mesafede, genç bir atlı şehre doğru ilerliyordu.

Bu genç adamın elbiseleri eski, çizmeleri bir kaç yerinden delikti... Bununla beraber dik başında, açık alnında, tam anlamıyla bir mertlik okunuyordu...

Mağrur tavırlı genç adam, Kara Murat'tan başkası değildi... Atını okşayarak mırıldandı:

—Haydi dostum biraz hızlanalım... Çabuk gidelim, belki yol üstünde karnımızı doyuracak bir yere rastlarız...

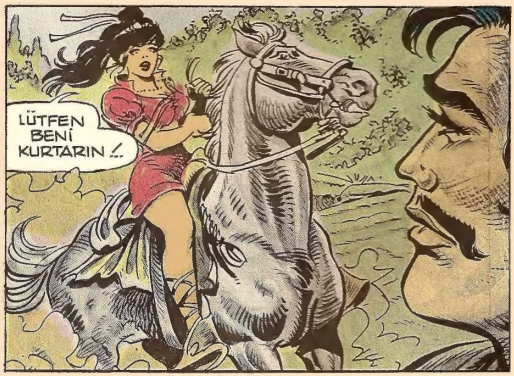

Beygir hemen kulaklarını dikti ve delikanlının sözlerini anlamış gibi tırısa kalktı...

Daha henüz on dakika geçmemişti... Kara Murat karşıdan kendisine doğru iki atlının birbirini kovalayarak geldiğini gördü.

Az sonra öndekinin bir kadın olduğunu, uçan beyaz eteğinden, arkadakinin de bir papaz olduğunu siyah cübbesinden anladı...

Beyaz elbiseli kadın kendisine yaklaşır yaklaşmaz:

—Lütfen, dedi, **kim olursanız olun, beni kurtarın!**

Kara Murat gülümsedi:

—Emredersiniz, fakat kimden?

Genç ve güzel kadın, artık iyice yaklaşan papazı gösterdi:

—Şu adamın elinden...

—Papazın elinden mi?

—O mu papaz? Şeytanın ta kendisi o... Yalvarırım size ona söyleyin de peşimi bıraksın...

Bu sırada papaz yanlarına gelmişti. Kara Murat'ı hiç görmemezliğe gelerek kadına yaklaştı:

—Bakın sonra pişman olacaksınız ama iş işten geçmiş olacak! diye gürledi...

Kara Murat atını sürdü, bir hamlede papazın önüne atıldı:

—Sesini kes papaz efendi... Yoksa kılıcımla konuşursun!

Papaz hayretle kaşlarını kaldırdı:

—Vay vay! Benim gibi bir din adamını tehdit ediyorsun ha?

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Sen bir kadını nasıl tehdit ettiysen, ben de seni öyle tehdit ediyorum... Buradan defol git... Yoksa seni öyle yere sererim ki, bir daha kal-

kamazsın!

Kara Murat aynı anda kılıcını çekmiş ve atını papazın üzerine sürmüştü...

Papaz işin sarpa sardığını anlayınca sapsarı kesildi. Başka bir şey söylemedi. Dişlerini öfkeyle gıcırdatarak Rodos şehrine doğru dört nala uzaklaştı...

Kara Murat bir süre, papazın gidişini seyrettikten sonra kılıcını kınına sokup genç kadının yanına döndü.

O zaman onun, yirmi yaşlarında ve fevkalade denilecek güzellikte olduğunu gördü. İri, siyah gözlerinde hem atılganlık, hem de yumuşaklık okunuyordu...

Genç kadın da atını Kara Murat'a doğru sürdü. Güzel ve insanı etkileyen bir sesle:

—Beni ömür boyu minnettar bıraktınız. Çok teşekkür ederim! dedi. Bir an sustu. Sonra yine o büyüleyici sesiyle sordu:

—Yalnız... Siz kimsiniz? Beni kurtaran kahramanı tanımak isterim...

Kara Murat, Rodos Adası'nda Türkler'den korkulduğunu ve her Türk'e casus muamelesi yapıldığını çok iyi bildiği için, gerçek kimliğini gizledi. Atının üzerinde saygıyla eğilerek cevap verdi:

—Bizanslı Tomas...

—Çok cesursunuz...

—Rica ederim, sizin gibi bir hanımefendinin şerefini korkak bir papaza karşı değil, kuvvetli ve ciddi bir düşmana karşı korusaydım kendimi mutlu sayardım...

Kara Murat durdu, bir an susarak genç kadının gözlerinin içine baktı:

—Yalnız sorabilir miyim, acaba bu papaz ne için...

Güzel kadın, onun sözünü bitirmesine fırsat vermeden konuştu:

—Mesele şu... Sabahleyin atla gezmeye çıkmıştım. Tedbirsizlik edip şehirden biraz uzaklaştım. Birden bire önüme bu papaz çıktı. Yanıma yaklaşarak bazı uygunsuz şeyler söylemeye başladı. Kaçmak istedim. Peşime düşüp kovaladı. İşte olay bundan ibaret...

—Onu tanıyor musunuz?

Genç kız bir an tereddüt etti, sonra:

—Evet, dedi, **tanıyorum. Beni felakete sürüklemek isteyen biri...**

—Neden?

—Bu papaz, elinde büyük kuvvetler olan bir adamın uşağıdır. Az önce papazı kendinize ciddi bir rakip saymadığınızı söylüyordunuz. Halbuki o, bundan sonra sizin en müthiş ve en tehlikeli bir düşmanınız olacaktır...

—Ben düşmana bayılırım...

—Öyle demeyin... Çok tehlikeli bir adamdır... Her hangi bir yerde ona rastlamaktan çekinin ve ondan kaçın... Kendinizi korumanız için size onun adını da söyleyeyim... Bu hain papaza Don Fernando derler...

—Benim için gösterdiğiniz bu endişeye teşekkür ederim. Fakat emin olun, dünyada hiç kimseden korkum yoktur!

—Sizden ayrılmadan bir şey daha rica edeceğim...

—Emredin...

—Şimdi buradan, ne tarafa gideceğimi anlamaya, kim olduğumu öğrenmeye çalışmamanızı isteyeceğim...

—Bu ne merhametsizlik? Ölünceye kadar kalbimden silemeyeceğim kızın kim olduğunu öğrenmeme neden izin vermiyorsunuz?

—İsmimi söylemem mümkün değil... Bir

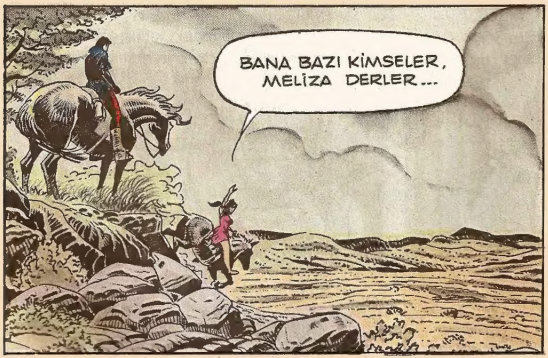

çok ve önemli sebeplerden dolayı saklamaya mecburum. Lakin size lakabımı söyleyebilirim. Bana bazı kimseler Meliza derler...

Güzel süvari bunu söyler söylemez atını mahmuzladı. Delikanlıyı selamladıktan sonra dört nala kalkarak gözden kayboldu...

Kara Murat uzun süre onun arkasından baktı. Sonra kendi kendine:

—Meliza... Meliza... dedi. Ne kadar güzel bir isim... Fakat hiç şüphe yok ki kendisi daha güzel... İyi ama bunları düşünmekte ne anlam var? Nasıl olsa bir saat sonra beni unutacak değil mi?

Kara Murat dalgın dalgın atını sürerek düşünmeye devam etti:

"—Hem, benim gibi Rodos'a büyük bir efendinin hizmetine girmek için giden, bu arada bazı gizli belgeleri ele geçirmek isteyen bir Türk fedaisi, bundan ne umut edebilir? En iyisi bu kızı unutup, bir an önce Rodos kentine varmalı..."

Devamı Gelecek Sayıda

Şövalye Ursino ve yanında bulunan asilzadeler, şehir yolu üzerinde iki saatten beri ilerliyorlardı. Rodos hakiminin oğlu Ursino, kırları uzun uzun gözden geçiriyor ve meçhul bir kişiye küfürler savuruyordu... Birdenbire:

—İşte geliyor! diye haykırdı ve atını uzaktan kendilerine doğru yaklaşan bir süvariye çevirdi...

Atlı hızla yaklaşarak şövalyenin önünde durdu. Ursino:

—Sen misin Don Fernando?

—Evet asilzadem...

—Ne haber bakalım?

—Hem iyi, hem fena...

—Anlamadım...

—Şimdi açıklarım efendimiz... Sabır büyükler için en büyük fazilettir...

—Geveze adam!.. Sen benim kırbacımdan

korkmuyor musun? Neler saçmalıyorsun? Sorduğum şeye cevap ver. Kızı gördün mü?

Papaz Don Fernando başını eğdi:

—Gördüm efendimiz...

Şövalye Ursino'nun benzi attı, heyecanlandı:

—Yaaa? Gördün öyle mi?

—Evet... Hatta kendisiyle konuştum bile...

—Aferin Don Fernando... Bu hizmetine karşılık, babama söyleyeceğim, İstanköy manastırının kazancını sana verdireceğim.

—Alicenaplığınıza minnettarım efendimiz...

—Demek kendisiyle konuştun, öyle mi?

—Evet, konuştum...

—Ne dedi?

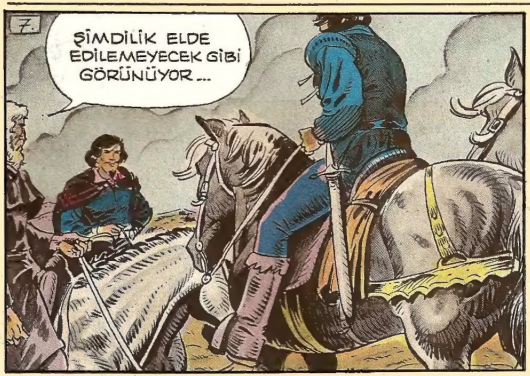

—Haberin fena yanı burası işte...

—Kabul etmiyor mu?

—Kaçıyor... Gizleniyor... Fakat başa çıkacağız!

—Gerçek ismini öğrenebildin mi?

—Hayır... Yalnız anlayabildiğim kadarı ile şimdilik elde edilemeyecek gibi görünüyor...

—Peki, sonra ne oldu? Onu takip etmedin mi?

—Emriniz üzere takip ettim efendimiz... Kendisini ikna etmeye çalıştım. Fakat birdenbire ürkmüş dişi bir geyik gibi fırlayıp gitti...

—Kaçırdın demek, öyle mi? Seni beceriksiz papaz?

—Hayır daha kaçamadı... Çünkü atımla peşinden gittim. Fakat önümüze genç bir haydut çıktı, kılıcını çekip üzerime yürüdü. Kuş da bu esnada uçtu gitti...

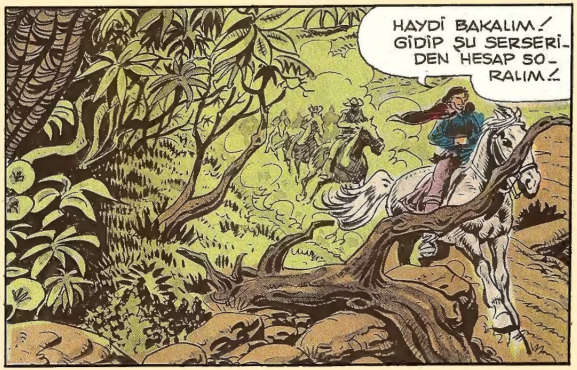

—Hay cehennemin dibine gidesin... Allah belanı versin!.. Peki, bu haydut nerede? Yoksa onu da mı gözden kaçırdın korkak herif?

—Hayır efendimiz... Uzaktan hep onu takip ettim. Şimdi, yirmi dakika kadar ötedeki hanın lokantasında yemek yiyor.

Bu sözler üzerine Rodos hakiminin oğlu Ursino atını öfkeyle mahmuzladı:

—Haydi bakalım, gidip şu serseriden hesap soralım.

Yıldırım gibi uçarcasına giden kafile, az sonra papazın tarif ettiği hanın önüne vardı.

Kara Murat, hanın ağaçlarla kaplı bahçesinde, tahta bir masaya oturmuş yemek yiyordu.

Papaz Don Fernando, uzaktan onu Şövalye Ursino'ya gösterdi:

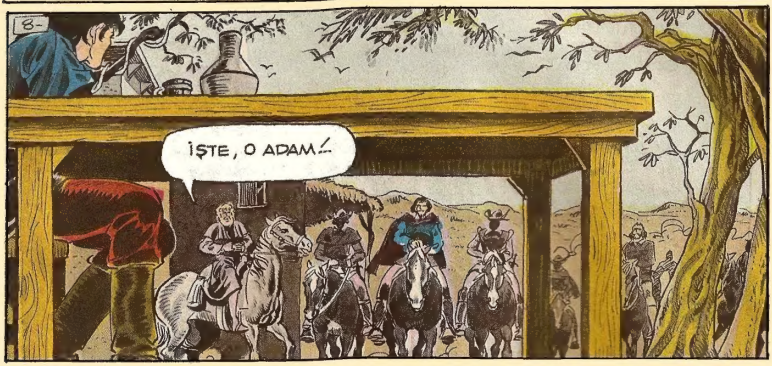

—İşte o adam!

Sonra da kendi kendine mırıldandı:

—Herif cehennemi boyladı?!

Kara Murat, bir sürü atlının geldiğini görünce kendilerini nazik bir şekilde selamladı. Sonra tekrar yemeğini yemeye koyuldu. Fakat kaşla göz arasında, kafilenin içinde bulunan papazı görüp onu derhal tanımıştı. Bu yüzden bir tedbir olarak kılıç kayışını düzeltti.

Atlılar iyice yaklaştıkları zaman Kara Murat, Rodos'un hakimi Prens Jak Dö Mili'nin oğlu Şövalye Ursino'yu tanıdı ve:

"—Şövalye cenapları da burada... Yanılmıyorsam bunlar bana çatacaklar..." diye düşündü.

Bu sırada atlılar Kara Murat'ın önünde durdular. Şövalye Ursino, yanındaki asilzadelerden birine dönerek alaylı bir sesle:

—Yemek yiyen şu kahraman silahşörle boy

ölçüşebilir misin Lorenço? diye sordu.

Kara Murat kendisiyle alay edildiğini anladı:

"—Zannedersem belaya çatacağız!" diye içinden söylendi.

Şövalye Ursino'nun "Lorenço" diye hitap ettiği asilzade atını onun yanına sürdü... Dev gibi iri yarı, kalın enseli, kan çanağı gibi kıpkırmızı gözlü olan bu adam Rodos'ta "Kahraman Katil" lakabıyla anılırdı. Şimdiye kadar on beş kişiyle düello etmiş ve onbeşini de yere sermişti.

Lorenço, Kara Murat'ı yukarıdan aşağıya süzdü:

—Çok mıymıntı bir şey... Bu delikanlı benim konağımda uşak olur ancak...

Bütün atlılar kahkahalarla güldüler. Kahraman Katil Lorenço, bu defa Kara Murat'a dönerek ona seslendi:

—Hey delikanlı... Sana bir iyilik yapmak istiyorum!

•Yazı İşleri Müdür: İsmail PEHLİVAN• İLYAY A.Ş.Tesislerinde basılmıştır • Telefon 5120050

Kara Murat sakin bir şekilde ayağa kalktı ve Lorenço'ya doğru ilerledi:

—Bana ne gibi bir iyilikte bulunacaksın? Yoksa deminden beri ağzından saçtığın güzel sözlerden bana da mı hediye etmek istiyorsun?

Lorenço bu sözlerden bir şey anlamadı. Konuşmasına devametti:

—Hayır, bir şey vermeyeceğim. Fakat uşaklarımın eski elbisesi boldur. Konağıma gelirsen sana bir kat elbise hediye etmeleri için kendilerine emir verebilirim. Çünkü kılık kıyafetinin çok kötü olduğunu görüyorum...

—Galiba bu sözlerinle, birkaç yerinden yamalı gömleğimi kastetmek istiyorsun?

—Nasıl da anladın?

—Halbuki yamalı gömlek şimdi modadır. Bu yeni modayı Rodos'ta ben yaymak isterim. Görüyorum ki senin gömleğinde hiç bir delik yok.

İstersen, benimkinde ne kadar delik varsa, seninkinde de o kadar açayım...

—Yaaa.. Peki acaba neyle açacaksın?

—İşte bununla...

Kara Murat hızla kılıcını çekti. Lorenço da hemen atından yere atlayarak kılıcına sarıldı:

—Bana kahraman Katil Lorenço derler. Bütün Rodos'ta tanınmış bir asilzadeyim...

—Bana da bütün Ege adalarında "Uzun kılıç silahşör" derler... Adım Bizanslı Tomas'dır...

Bu sözleri dinleyen Şövalye Ursino:

—Bir İstanbullu, diye hayret etti... Türklerden mi kaçta acaba? Ne arıyor bu adada?

Lorenço, Kara Murat'a alayla bakarak:

KARA MURAT
Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

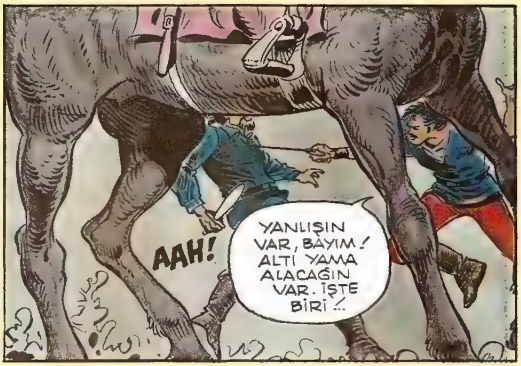

—Uzun kılıçlı silahşör mü? diye güldü. **Çok iddalı bir ad... Ama bu iyi oldu tabii... Bir taşla iki kuş vurmuş olurum. Hem kılıcını ikiye böler, hem de göğsünü delerim...**

İki hasım, karşı karşıya geçtiler. Az sonra kılıçlar şakırdamaya başladı. Kara Murat:

—Bay Lorenço, dedi, **gömleğimin yamalı olduğunu görmekle gözlerinin kuvvetli olduğunu ispat ettin. Ancak bunların kaç tane olduğunu saydın mı?**

—Ben ancak üç tane sayabildim...

Bu sözler söylendiği sırada kılıçlar devamlı olarak oynuyor ve iki taraf da birbirini deniyordu... Kara Murat:

—Yanlışın var bayım, dedi. **Gömleğim tam altı yerinden yamalıdır. Şu halde senin de altı yama alacağın var demektir... İşte biri...**

Lorenço, acı bir bağırışla geriye fırladı. Kara Murat'ın uzun kılıcı göğsünün orta yerinde yama gibi büyük bir delik açmıştı...

Bunu gören asilzadeler hayretle birbirlerine baktılar. Yalnız Şövalye Ursino'nun sesi duyuldu:

—Dikkatli dövüş Lorenço! Bu genç tehlikeli bir silahşör!

Lorenço öfkeyle:

—Şimde onu yere sermezsem bana ne derseniz deyiniz! diye cevap verdi. Sonra hemen kılıcını kaldırarak şiddetli bir saldırıya geçti...

Fakat o anda umulmadık bir olay daha oldu. Kara Murat kahkahayla gülerek bağırdı:

—Al ikinci yamayı!

Lorenço acı bir çığlık atarak geri çekildi.

Açılan ikinci delikten kan sızıyordu... Dev yapılı adam:

—Alçak! diye bağırarak atıldı ama, karşısındaki genç çok çevik ve hızlıydı. Kılıcını ona eriştirmesi mümkün değildi.

Yamaların adedi beşi çok çabuk buldu.

Lorenço her yaralanışta bir hayvan gibi bağırıyor, hırlıyor, soluyor, Kara Murat'ın çevresinde öfkeyle dolanıyordu. Oysa delikanlı yerinden bile kımıldamıyordu:

—Tamam, beş oldu değil mi? Altıncısından kendini iyi kolla...

Dişlerini gıcırdatan Lorenço hiç cevap vermedi... Nasıl bir belaya çattığını anlar gibi olmuştu? Kimdi bu genç? Nasıl bir silahşördü? Kendisiyle adeta alay ederek dövüşüyor, vücudunda istediği gibi delik açıyordu...

Lorenço çıldıracak gibi oldu. Bugüne kadar

hiç yenilmeyen "Kahraman Katil" korkunç bir öfke içindeydi. Dikkatle fırsat kollamaya başladı. En kuvvetli düşmanları için sakladığı son ve tehlikeli hamlesini yapmak istiyordu. Bu hamleden şimdiye kadar kurtulan olmamıştı... Fakat...

Daha kolunu kaldırıp ileriye atılmadan acı acı bağırdı, kılıcı elinden düştü...

Kara Murat'ın kılıcı, Lorenço'nun kolunu bir yandan öbür yana delmişti. Kara Murat, hiçbir şey olmamış gibi sakin bir sesle:

—Altıncı yamayı da aldın bayım, dedi. Sonra, bütün bunları hayretle seyreden asilzadelere dönerek:

—İçinizden her kim böyle yama modasına heves ediyorsa gelsin! diye seslendi.

Sözleriyle hepsine meydan okuyordu. Bunu kendilerine hakaret sayan asilzadelerden birkaçı hemen atlarından yere atladılar...

Hepsi de öfkeyle kılıçlarını çekerek Kara Murat'ın üzerine yürüdü. Tam delikanlının üzerine atılacaklardı ki, ansızın sert ve emredici bir ses duyuldu:

—Durun! Kavgayı bırakın!

Kılıçlarını çeken asilzadeler, bu sözler üzerine durdular. Çünkü emreden Şövalye Ursino idi...

Ursino gaddar, zalim, kan dökücü bir dereceydi ama ustalık ve maharet de severdi... Kahraman katil Lorenço'yu alay ede ede yenen bu genç silahşörden çok faydalanabileceğini anlamıştı.

Arkadaşları, yere yıkılmış olan Lorenço'nun yanına gittikleri zaman Şövalye Ursino delikanlıyı sorguya çekmeye başladı:

—Adın ne?

—Bana Bizanslı Tomas derler Asaletmeap...

—Kim olduğunu biliyorum da ondan...

—Yaa? Beni nereden tanıyorsun?

—Yalnız Rodos'ta değil, bütün Ege adalarında seni tanımayan var mı? Rodos'un yaman prensini herkes tanır!

—Anlaşılan sen söz söylemekte de, kılıç kullanmakta olduğu kadar ustasın. Seni beğendim delikanlı. Sözlerime doğru cevap ver bakalım. Rodos'a neden geldin?

—Bir iş bulabilmek umuduyla... Türkler İstanbul'u fethettikten sonra bize oralarda pek iş kalmadı... Şimdi param yok, fakat umudum çok. Bu, bir ülke kadar büyük olan adada kılıcımın değerinin takdir edileceğini sanıyorum...

—Umudunun boşa çıkmayacağına emin olabilirsin delikanlı... İyi silahşörlere her zaman ihtiyacımız var...

Bu sırada Papaz Don Fernando, Şövalye Ursino'ya yaklaştı ve kulağına gizlice şunları söyledi:

—Efendimiz, bu adamın bir rahibe kılıç kaldırdığını bilseniz herhalde kendisine karşı böyle davranmazdınız. Özellikle Meliza'nın elden kaçmasına bu adam sebep olmuştur.

Kara Murat bu sözleri duymadı. Yalnız papazın neler söyleyebileceğini tahmin etti. Zaten Ursino'nun da yüzü birden bire değişmişti.

Kara Murat işlerin sarpa saracağını sezdiği için hemen konuşmaya başladı:

—Asaletmeap... Seni ne vakit ve nerede tanımış olduğumu sormadın. Emredersen söyleyeyim...

—Söyle bakalım...

Kara Murat, sağ elinin serçe parmağındaki elmas yüzüğü göstererek:

—Bu elması tanıyor musun? dedi.

—Hayır!

—Bunun benim için büyük bir önemi var.

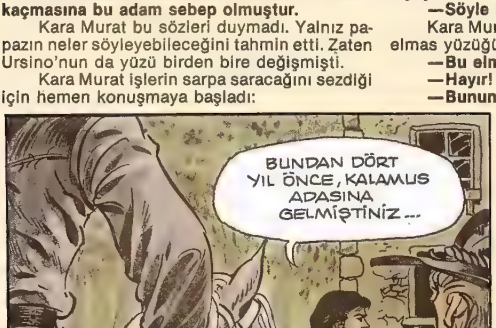

Paraya çok ihtiyacım olduğu halde elden çıkarmadım. Bundan dört yıl önce bir gece Kalamus Adası'na gitmiştim.

Şövalye Ursino hayretle:

—Kalumus Adası'na mı? diye sordu.

—Evet efendim, Kalamus Adası'na. O gün sen de büyük bir debdebe ile Kalamus'a gelmiştin... Fakat gece yarısına doğru tedbirsizlik yaptın. Davet edildiğin bir yere gitmek için gece yarısından sonra yalnız sokağa çıktın. Gideceğin yer kale dışında idi. Tam eve gireceğin anda...

—Evet hatırladım. Tam bu esnada üç-dört kişi üzerime hücum etti. Beni belki soymak, belki de öldürmek istiyorlardı...

—Acaba olayın sonunu da hatırlıyor musun?

Devamı Gelecek Sayıda

—Elbette hatırlıyorum. Çok güç bir duruma düşmüştüm. Tam bu sırada meçhul bir adam ortaya çıktı. Kılıcını çekti ve hırsızların üzerine yürüdü.

— O kadar ustalıkla kılıç kullanıyordu ki, kısa bir süre içinde hırsızların hepsini yendi. Adamlar canlarını kurtarmak için kaçmaktan başka bir çare bulamadılar.

—Bunun üzerine sen de bu yüzüğü bana verdin.

—Yaaa? O meçhul adam sendin demek?

—Evet asaletmeap. Hatta yüzüğü bana verdiğin zaman "Benim bulunduğum bir yerde zor bir durumda kalırsan kendini bana bu yüzükle tanıtırsın" demiştin...

Şövalye Ursino hayatını borçlu olduğu delikanlının yüzüne uzun uzun baktı, sonra şöyle

konuştu:

—Bu dakikadan itibaren hizmetime girdin. Senin kılına dokunmaya kalkışanın vay haline!

Şövalye Ursino bu sözleri söyledikten sonra etrafındakilere göz gezdirdi. Bütün asilzadeler, onun iradesi karşısında başlarını eğdiler.

Ursino, "Atlara binin!" emrini verdikten sonra tekrar Kara Murat'a döndü:

—Biz Rodos kentine dönüyoruz. Sana gelince... Tam gece yarısı seni beklerim.

—Nerede bekleyeceksin efendim?

—Kızkardeşim Prenses Friyole'nin sarayında. Rodos'ta kim olsa sana o sarayı gösterebilir.

—Emredersiniz efendim. Tam gece yarısı orada olacağım!

Kara Murat, selamlamak için eğildi. Doğrulduğu zaman Şövalye Ursino ile adamlarının tozu dumana katarak uzaklaştıklarını gördü. Bunların arasında olan Papaz Don Fernando ile Lorenço giderlerken Kara Murat'a dehşetli bir bakış fırlatmışlar ve nefretle:

—Seninle hesabımız bitmedi! diye homurdanmışlardı.

Kara Murat kendi kendine:

tim, ötekini de korkuttum. Ya Meliza? O güzel kız. Acaba bir daha kendisine rastlayabilecek miyim? Kim acaba? Uğursuz papaz, kendisini niçin takip ediyordu? Her ne olursa olsun, bunu Şövalye Ursino'ya söyleyeceğim. Belki o kızı bulup korur...”

Bir köprünün üstüne gelmişti. Yanından geçen bir çocuğa sordu:

—Prenses Friyole'nin sarayı nerededir? Bi-

—İşler iyi gidiyor ama, daha adaya ayak bastığım gün iki düşman birden kazandım! diye gülümsedi.

Kara Murat adanın merkezi olan Rodos kentine girdiği zaman vakit öğleyi çoktan geçmişti...

Atının üzerinde şehri seyrederek ağır ağır ilerlerken bir yandan da düşünüyordu:

—“Şimdilik iki düşmanım var. Lorenço ile Papaz Don Fernando... Bunlardan birini rezil et-

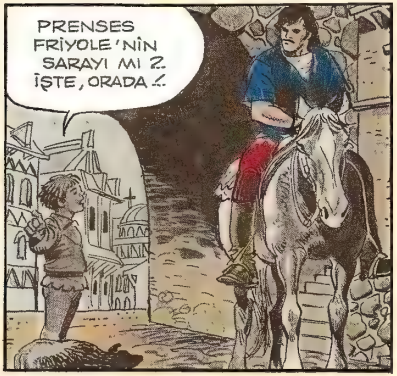

liyor musun?

Çocuk bu sözü duyunca sarardı, beti benzi attı kekeledi:

—Prenses Friyole'nin sarayı mı?

—Evet...

—İşte, orada...

Çocuk bu işareti yaptıktan sonra bütün gücüyle kaçmaya başladı. Kara Murat buna çok şaşırdı. Kendi kendine:

—Tuhaf şey! dedi. Neden korktu acaba?

Daha önce rastladığı başka birine de aynı suali sormuş ve adamın ters ters baktığını, sonra öfkeli öfkeli birşeyler mırıldanarak yoluna devam ettiğini hatırlamıştı.

Biraz daha ilerleyince geniş bir meydana ve bunun sonunda da büyük bir sarayın önüne geldi.

Batan güneşin ışıkları, üstü örtülü iki sıra mermer sütundan ibaret olan heybetli saray girişini kızıl renge boyuyordu.

İleride kocaman, geniş mermer bir merdiven görünüyordu.

Birçok değerli heykel ve çiçeklerle süslenmiş geniş bahçenin önünde iki süvari, hiç kımıldamadan nöbet bekliyordu.

Kara Murat bunlardan birine sordu:

—Prenses Friyole'nin sarayı burası mı?

Bir heykel gibi duran muhafız:

—Evet, uzak dur! deyip cevap verirken Kara Murat'a ters ters baktı. Onu kovar gibi bir hali vardı.

Kara Murat:

—Amma da sıkı koruyorlar ha! diye söylenerek atını sürdü.

Meydanda hiç kimse yoktu. Ne açık bir dükkan, ne de yoldan tesadüf geçen bir adam vardı. Herkesin bu saraydan korktuğu anlaşılıyordu.

Kara Murat, meydanın ötesindeki sokaklardan birine saptı. Elli adım kadar ilerledikten sonra küçük bir otelin önüne geldi. Atından inerek içeri girdi.

Otelin adı "Dilber Janin" idi. Kendisi için bir oda, atı için de bir ahır istedi. Bir uşak atı ahıra götürürken, otelci de delikanlıyı alt katta bir odaya soktu.

Kara Murat:

—Burası çok rutubetli! diye söylendi.

•Yazı İşleri Müdür: İsmail PEHLİVAN• İLYAY A.Ş.Tesislerinde basılmıştır • Telefon 5120050

—Başka boş odamız yok!

—Prenses Friyole'nin sarayına yakın olduğu için tutuyorum.

—O halde odadan çok memnun olacaksınız. Çünkü pencereden sarayın arka tarafını tamamen görebilirsiniz.

—Yaaa, öyle mi? O halde görelim!

Otelci pencereyi açtı. Rutubetli, soğuk bir hava Kara Murat'ın yüzüne çarptı.

—Bu serinlik nereden geliyor?

—Denizden...

Deniz burada bir nehir gibi, iki sıra evin arasından akarak geçiyordu sanki. Ve her evden, suyun içine doğru inen birkaç basamak görünüyordu. Otelci uzaktan bir yeri eliyle göstererek:

—İşte bu geniş merdivenleri görüyor musun? Sarayın merdivenleridir.

—Pekâlâ... Rutubetli olmasına rağmen bu odayı tutuyorum.

Otelci pencereyi kapattı. Odadan çıkarken yavaşça Kara Murat'a fısıldadı:

—Usulümüz peşin para almaktır!

Kara Murat parayı verdikten sonra otelciden bir iğne ve biraz iplik istedi. Bununla elbiselerinin yırtık taraflarını dikti, tamir etti. Görevi gereği boy e dolaşması, fakir bir şövalye olduğuna herkes inandırması gerekiyordu.

Saat akşamın dokuzu olmuştu. Kara Murat, kılıcının kabzasını da iyice parlattıktan sonra büyük bir sabırsızlıkla gece yarısının olmasını beklemeye başladı.

Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

Güzelliği memleketten memlekete yayılan, ünü İstanbul'da bile duyulan Prenses Friyole ile karşılaşmak ona büyük bir heyecan veriyordu.

Bütün şehir derin bir uykuya dalmıştı. Gecenin sessizliğini yalnız denizin hışırtısı bozuyordu.

KARA MURAT
Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDUSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür Kemal KINACI Müessese Müdürü Berkan KILIÇ
İdare: Alaybeyoğlu Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Kara Murat bu sesten derin bir hüzün duydu, hemen silkindi. Zaten vakit de gece yarısına yaklaşıyordu. Kılıcını beline taktı.

Tam odadan çıkmak üzereydi ki, kulağına garip bir ses geldi. Dikkat etti. Bu ses denizden geliyor ve bir insan inlemesine benziyordu.

Kara Murat, elinde olmadan titredi:

—Bu bir insan inlemesi... Aldanmıyorum!..

Bu sırada inilti tekrar duyuldu. Hem ses daha yakından geliyor gibiydi. Kara Murat:

—Evet, ses denizden geliyor. Yanılmıyorum...

İlerledi, pencereleri açarak deniz tarafında, merdivenlerin bulunduğu iskele gibi yere çıktı. Gece çok karanlıktı. Kara Murat elleriyle yoklaya yoklaya dört basamak indi. Elini suya soktu. Birdenbire parmaklarının arasına bir kumaş parçası takıldı. Bu bir insan cesedi idi.

Kara Murat sudaki cesedi omuzlarından tutup çekti.

Fakat ceset sandığı şey, ağır yaralı bir insandı. Henüz ölmemişti. Başı denizden çıkan meçhul adam sordu:

—Siz kimsiniz?

—Korkmayın, bir yabancı, bir dost...

—Hayır... Burada dost yoktur. Ahh... Ölüyorum... Beni dinleyin...

Meçhul adam elleriyle basamakları tuttu. Kara Murat kendisini sudan çıkarmak istedi ama adam itiraz etti:

—Hayır bırakın... Faydasız... Nasıl olsa öleceğim. Fakat ölmeden önce intikam almak istiyorum. İntikam... Dinleyin.

Kara Murat heyecanla onu dinliyor, adamın bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordu:

—Evet, dinliyorum...

—Kont Lazar'a haber verin. Kızına haber verin... Onu kaçırmak istiyor... Bunun için sakın.

—Kim bu Kont Lazar ve kızı.

—Kızı Mari Meliza.

Kara Murat bu sözü duyunca beyninden vurulmuşa döndü:

—Onu kaçırmak mı istiyorlar? Kim kaçırmak istiyor?

—Beni öldüren... Benim...

Bu esnada adam derin bir ölüm titremesi geçirdi. Taş basamakları tutan elleri gevşedi. Suya doğru kaydı. Ve bir dakika içinde karanlık suların içinde kayboldu.

Kara Murat gözleriyle denizi araştırdı ama hiçbir şey göremedi.

İçeri girerek pencereyi kapattı. Alnını ovuşturdu:

—Acaba bu esrarengiz işin iç yüzü nedir? Asıl adı Mari, Kont Lazar'ın kızı ve biri onu kaçırmak istiyor. Acaba kim?... Kim?

Bu esnada büyük kilisenin saat çanı duyuldu. Kara Murat mırıldandı:

—Tam gece yarısı...

Bunu söyledikten sonra hemen dışarıya çıktı ve Şövalye Ursino'nun kendisini beklediği saraya doğru yürüdü.

Kara Murat oteldeki odasına yerleşip, elbiselerini tamir ederken, Şövalye Ursino da, maliyetiyle birlikte kızkardeşi Prenses Friyole'nin sarayına giriyordu.

Şövalye Ursino geniş salonda durmadan geçti. İri yarı iki zenci nöbetçi tarafından korunan süslü bir kapının önüne geldi.

Burası Prenses'in özel dairesiydi. Kapı derhal açıldı. Şövalye Ursino ve dört kişilik maliyeti içeri girer girmez yine sessiz sedasız kapandı.

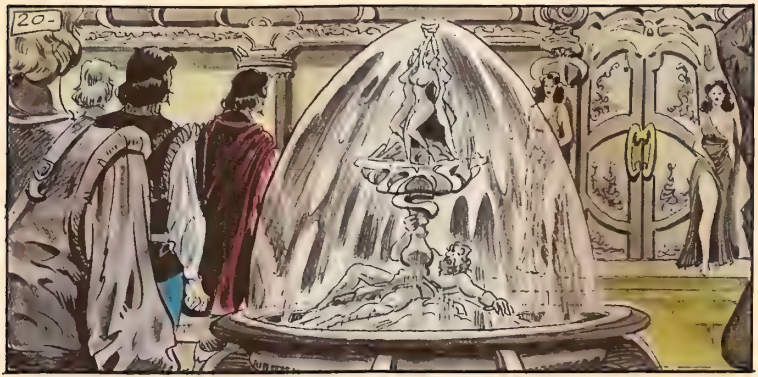

Şimdi duvarları mermer taştan kocaman ve geniş bir salona girmişlerdi. Tavandan dökülen ışıklar, salonu yarı karanlık bir şekilde gösteriyordu.

Çevrede çok değerli İtalyan sanatkârlarının heykelleri bulunuyor ve bu çıplak heykeller insana şahevi hisler veriyordu.

Orta yerde geniş bir havuz ve fıskıye vardı. Bu fıskiyeden fışkıran sular insanın yüzüne serinlik serpiyordu.

Büyük giriş kapısının karşısında gümüş ve altın kakmalı büyük bir kapı daha görünüyordu. Bu kapıyı olağanüstü güzel vücutlu iki çıplak kadın bekliyordu.

Şövalye Ursino'nun bir işareti üzerine kadınlar kapıyı açtılar. Ursino, arkadaşıyla birlikte, birinciden daha küçük, fakat daha süslü olan ikinci bir salona girdi.

Odayı, altın şamdanlarla yanan mumlar aydınlatıyor ve güzel bir koku insanı bayıltacak de-

recede kendinden geçiriyordu.

Diğer taraftan flüt, gitar ve kemandan oluşan bir müzisyenler grubunun çaldığı zafer ve aşk melodileri, şarkı söyleyen tatlı bir kadın sesiyle birlikte kulaklarına geliyordu.

Bu odada, ilk bakışta, büyük bir masa ile bir avizeden başka bir şey görünmüyordu. Fakat biraz dikkat edilince, ötede beride insanı uzanmaya ve dinlenmeye teşvik eden ipek sedirler göze çarpıyordu.

Salonda ilginç bir manzara vardı.

Birçok kişi ipek sedirlerin üzerinde eski Roma'da olduğu gibi yarım uzanmış bir şekilde oturuyorlardı. Bunların hepsi erkek yalnız biri kadındı. Bu kadın da sarayın sahibesi Prenses Friyole idi.

Şövalye Ursino içeri girer girmez Prenses Friyole uzanmış olduğu ipek şiltenin üstünde yarı yarıya doğruldu. Parmaklarında taşıdığı değerli yüzüklerle birer servet taşıyan ellerini ona uzattı.

—Ne kadar geç kaldın kardeşim?

—Beni affet sevgili prenses... Bu baylarla şehir dışında gezmeye çıkmıştık. Ancak gece olduktan sonra dönebildik.

—Pekâla... Fakat kardeşine bir şey söylemiyorsun.

Prenses Friyole, yanındaki genç adamı gösterdi. Şövalye Ursino, Prenses'in yanında, kendisini endişeli bakışlarla izleyen adama döndü.

Bu adam, Rodos'un hakimi Prens Jak Dö Mili'nin ikinci oğlu Prens Mitridat idi.

İki kardeş, gülümseyerek birbirlerine el uzattılar. Bakışlarından birbirlerinin en ufak hareketlerini bile kontrol ettikleri anlaşılıyordu.

Bu sırada Prenses Friyole birdenbire Prens Mitridat'a dönerek başını elleri arasına alıp öptü.

Şövalye Ursino gülümsedi:

—İşte tam kardeş muhabbeti... Yalnız anla-

mıyorum. Bu nasıl muhabbet?

—Hakkın var. Ben Mitridat'ı severim. Çünkü aramızda en iyi odur.

Prens Mitridat endişeyle söze karıştı:

—Sözlerine teşekkür ederim kardeşim. Yalnız, ailemizin bu duruma gelmesini ancak Ursino'nun güçlü kılıcına borçlu olduğumuzu unutuyorsun.

Şövalye Ursino cevap verdi:

—Evet doğrudur.. Kılıç kullanmasını çok iyi bilirim. Kılıç ve hançer benim işimdir.

Ve bunu söyler söylemez hızla belinden çıkardığı hançerini bütün gücüyle masanın üzerine sapladı. Gözleri birden kan çanağına dönmüştü. Sofradakiler şaşırdılar. Prens Mitridat'ın yüzü sapsarı oldu.

Bu korkunç durumu, Prenses Friyole'nin kahkahası ortadan sildi.

Devamı Gelecek Sayıda

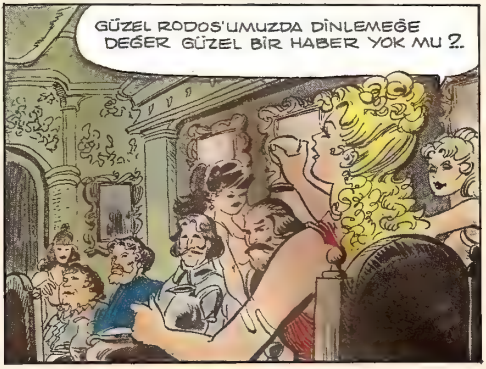

—Haydi, yemek yiyelim...

Prenses'in bir göz işareti üzerine sırmalı kapı açıldı. Yarı çıplak dokuz hizmetçi kız, ellerinde nefis şaraplar ve billur kadehlerle girip hizmet etmeye başladılar. Dokuz davetliye, dokuz hizmetçi kız ayrı ayrı hizmet ediyordu.

Prens Friyole çıplak değildi. Fakat üzerini örten ince tül, vücudunun her hareketini belli ediyor, bu şekilde daha cazip görünüyordu.

Ara sıra hiç kimsenin farkında olmayacağı şekilde odanın başka bir köşesine gerilmiş olan bir tül perdeye doğru bakıyordu. Perdenin zaman-zaman kımıldamasından orada birinin saklığı olduğu, kendilerini gizlice gözetlediği ve dinlediği anlaşılıyordu.

Prenses Friyole sordu:

—Güzel Rodos'umuzda dinlemeye değer bir haber yok mu?

Davetliler arasında olan Dük Rienzi cevap verdi:

—Oooo... Bütün Rodos'ta inanılamayacak, fevkalade garip vemeraklı bir masal anlatılıyor..

—Neymiş bu masal Rienzi?

İçilen nefis şaraplar, başları iyiden iyiye döndürdüğünden Rienzi, Prens Mitridat'ın kendisine yaptığı işareti görmemişti..

—Bu bir aşk masalıdır!

—Aşk masalı mı? O halde çok iyi, çabuk anlat! Yaşasın aşk! İnsan yalnız onun için yaşamalı ve yalnız onun için ölmelidir..

Prenses Friyole bunu söyler söylemez, yanındaki Prenses Mitridat'ın boynuna sarıldı.

—Anlatmaya devam edin Dük Rienzi...

Herkes tasdik etti:

—Evet, evet, anlatın... Aşktan başka hiç bir şeyden bahsetmeyelim..

Müziğin insanı bayıltan nağmeleri uzaktan uzağa aksediyor, hizmetçiler de yavaş yavaş görevlerini değiştirerek birersevgili olmaya başlıyorlardı.

Dük Rienzi devam etti:

—Ah... Bu saf ve duyulmamış bir aşk masalıdır. Yalnız bunu burada anlatmaktan çekiniyorum...

Şövalye Ursino sert bir sesle:

—Anlatın! diye emretti.

—Madem ki bizzat siz emrediyorsunuz, pekala... Diyorlar ki, ünlü bir silahşör aşık olmuş..

Gözler Şövalye Ursino'ya doğru döndü. Dük devam etti:

—Fakat bu öyle alelade bir aşk değil.. Eskiden demir kalpli olan bu büyük şövalye, şimdi güvercin kalpli olmuş. Günleri tamamen ah, vah etmekle geçiyormuş. Fakat işin en tuhaf yanı

sevdiği, bu kadar peşine düştüğü kız, şövalyeye metelik vermiyormuş..

Prenses Friyole, Prens Mitridat'a daha çok yaklaşarak Dük'e sordu:

—Peki bu aşık silahşörün adı neymiş?

Dük Rienzi tamamen sarhoş bir halde cevap verdi:

—Artık onu siz bulun... Yalnız şu kadar söyleyebilirim ki, bu aşık içimizdedir!

Şövalye Ursino birdenbire gürledi.

—Aramaya gerek yok! O aşık benim... Bir şey söylemeye cesareti olan varsa söylesin..

—Ah efendimiz... İnanınız ki.

—Vahşi bir ceylana benzeyen sevgilime gelince pek yakında elime geçtiğini göreceksiniz...

Prenses Friyole gülerek sordu:

—Şu halde azizim Ursino, demek beni terk ediyor, bana ihanet ediyorsun öyle mi?

—Hayır Prenses, seni terk etmiyorum. O nasıl benim olacaksa, sen de er geç benim olacaksın...

Şövalye Ursino Dük Rienzi'ye dönerek sırıttı:

—Nasıl ki senin karın benim olmuştu, değil mi Rienzi? Zaten hepiniz benim değil misiniz? Kim aksini iddia edebilir? Benim, benim ve yalnız benim... Duyuyor musunuz?

Şövalye Ursino artık kendisinden geçmişti. Hiddetinden tir tir titriyor, kan çanağına dönen gözleriyle çevresine bakıyordu.

Bu esnada Prenses Friyole, Prens Mitridat'ın boynuna sarıldı. Hararetli bir sesle:

—O halde sen bana kalıyorsun Mitridat'cığım. Benim okşayışlarımdan yalnız sen memnun oluyorsun. Beni yalnız sen seviyorsun. Şu halde ben de sevgimi yalnız sana vereceğim.

Prens Mitridat, kızkardeşinin öpücüklerin-

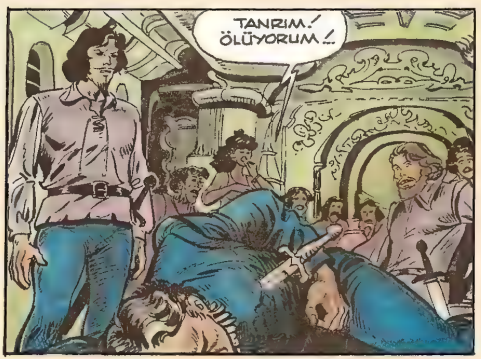

den kurtulmaya çalışıyordu.

Şövalye Ursino çıldıracak dereceye gelmişti. Bir anda, daha önce masaya saplamış olduğu hançerini çekip aldı, masayı iterek kardeşine doğru atıldı:

—Prensesin bütün sevgisi sana mı ait olacak? Al öyle ise!..

Bunu der demez elinde tuttuğu hançeri bütün gücüyle Mitridat'ın göğsüne sapladı. Zavallı Prens Mitridat bir şey söylemeden sırt üstü yere yuvarlandı.

Titreyen, çırpınan zavallı adam:

—Öldüm! diye mırıldandı. Ağzından, burnundan kan boşanıyordu.

Herkes korkudan taş kesilmişti. Prenses Friyole ise biraz geriye çekilmişti ama dudaklarındaki sinsi gülümseme kaybolmamıştı.

Prens Mitridat inliyordu:

•Yazı İşleri Müdür: İsmail PEHLİVAN• İLYAY A.Ş.Tesislerinde basılmıştır • Telefon 5120050

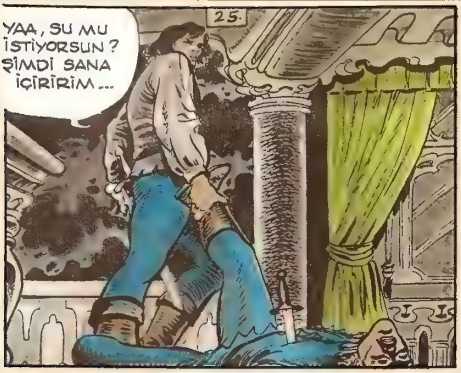

—Bana... Bana... Ah, yanıyorum... Su... Merhamet, biraz suuu...

Şövalye Ursino zalim bir sesle:

—Yaaa? Su mu istiyorsun? Pekala kardeşim. Şimdi sana içiririm...dedi.

Ursino böyle dedikten sonra kardeşinin ayağından yakaladı, onu yerde sürükleyerek götürürken kendi kendine konuşuyordu:

—Kardeşim Mitridat için su... Prenses'in sevgilisi için su... Bütün Ege Denizi'nin suları senin içindir!

Nihayet balkon gibi bir yere geldi ve cesedi homurdana homurdana, Ege Denizi'nin karanlık sularına atıverdi.

Bu esnada Prenses Friyole, hemen örtülü perdenin arkasına girdi. Burada ihtiyar bir adam, bir koltuğa oturmuş duruyordu.

Yüzünden gayet hilekâr bir tip olduğu anlaşılan bu ihtiyar, bütün olayı görmüş ve dinlemişti.

Bu adam, Şövalye Ursino'nun, Prens Mitridat'ın ve Prenses Friyole'nin babası Prens Jak Dö Mili idi... Ve Rodos Adası'nın hakimiydi..

Prenses Friyole sordu:

—Memnun oldun mu babacağım?

—Çok memnun oldum. Zavallı Mitridat... İyi bir adamdı. Fakat işlerime her zaman engel oluyordu. Ne ise, ruhunun dinlenmesi için gereken ayini bizzat ben yapacağım...

İhtiyar Prens Jak Dö Mili'nin, ikinci oğlunu, kendisine engel olduğu için öldürttüğü anlaşılıyordu. Zalim baba:

—Şimdi ben gideyim, dedi. Allahaısmarladık sevgili kızım. Bu işten dolayı seni kutlarım...

Prenses Friyole, babasının önünde diz çökтü... Başını kaldırdığı zaman babası gözden kaybolmuştu...

KARA MURAT Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Prenses Friyole, az önce içinde bir çok heyecanlı olaylar geçen ziyafet salonuna dönünce orayı bomboş buldu, kendi kendine:

—Korkaklar! Hepsi kaçmışlar! dedi. Korkaklık ve sarhoşluk damarlarına girmiş. Ahh... Artık erkek kalmamış.. Bir babam vardı... Fakat o da çok ihtiyar. Ne olurdu? Tabiat niçin beni erkek olarat yaratmadı? Ben ki bir hamlede dünyayı yutacak kadar hırslıyım..

Biraz ilerledi. Kuştüyü yastığa kendisini bırakarak devam etti:

—Canım sıkılıyor. Bu can sıkıntısı beni öldürecek. Her gün bir çok eğlence icat ediyorum... Fakat kalbim bomboş. Sıkıntı içimi şatomun taşlarını aşındıran deniz gibi kemiriyor.

Bu esnada Prenses, yanında bir gölge hissetti. Başını çevirdi. Elini ona doğru uzattı:

—Ooo... Sen misin kardeşim?

—Evet! Benim...

Gerçekten gelen Şövalye Ursino idi. O kadar sakin görünüyordu ki, biraz önce kardeşini öldürdüğüne kimse ihtimal veremezdi..

Ursino, gülümseyerek kızkardeşine bakıyordu. Prenses Friyole de gülümsedi. Bu iki gülümseme insana dehşet verecek bir manzara oluşturuyordu:

—Yaramaz adam! Neden zavallı kardeşin Mitridat'a bu fenalığı yaptın? Bu ne kıskançlık?

—Evet... Seni kıskanıyordum... Bilmelisin ki, ben nerede olursam olayım, başkalarının yanında hiç bir zaman yenilmeyi kabul edemem.. Sonra beni bu derece kıskanç bir budala zannetme. Ben olmadığım vakit, her kimle ve her ne şekilde olursa olsun gönül eğlendirebilirsin.

Prenses Friyole başını salladı:

—Farkında mısın Ursino? Bu ölümden son-

ra bir kat daha zenginleşeceksin. Kaza sonunda Mitridat sana birçok servetle birlikte Nisiros Adası dükalığını da bıraktı..

—Evet, doğru, küçük kardeşim!... Fakat bu mirasta seninde hakkınvar. Sana bundan bir milyon altın düka pay ayırsam memnun olur musun?

—Tabii... Ben de zaten kendi adıma bir anıt yaptırmak niyetindeydim.. Bu paraları oraya harcarım..

Onlar böyle konuşurlarken birdenbire kulaklarına bir gürültü geldi. Dikkat ettiler. Sesler sarayın ön tarafından geliyordu. Ursino sordu:

—Bu da ne?

—Bilmem... Gidip görelim!

Prenses Friyole bu sözleri söyler omuzlarına ipek bir şal attı. Şövalye Ursino önünde olduğu halde, heykelli salonu geçtiler tunç kapının

dışına çıktılar.

İki Arap nöbetçi, ellerinde keskin paralar, yerlerinde kımıldamadan duruyorlardı. Fakat büyük salonun öte tarafında bir kargaşalık göze çarpıyordu.

Yirmi kadar uşak, bağırıp çağırarak bir adamın çevresini sarmak istiyorlardı. Fakat bu yabancı, kendisine yaklaşanlara elindeki sopayla vuruyor, hepsinin hakkından geliyordu.

—Kim bu küstah? diye haykırdı. Öfkeyle yabancının üzerine doğru yürümek isterken Şövalye Ursino bileğinden tutarak ona engel oldu:

—Dur!... Bu benim anlaştığım genç... Kendisine gece yarısı burada randevu vermiştim. Hayret... Görüyor musun? Ne vuruş? Ne atılış? Pat, küt... Sağa sola nasıl atılıyor? İşte iki kişi daha yere yuvarlandı. İkisinin de dişleri kırıldı. Bravo... Bravo...

Şövalye Ursino, kendisini kaybetmiş bir halde mücadeleyi büyük bir memnuniyetle seyrediyor ve yabancıyı alkışlıyordu.

★ ★ ★

Kara Murat, "Dilber Janın" otelinden tam gece yarısı çıkmıştı. Hem yürüyor, hem düşünüyordu:

—"Ne haince cinayet? Zavallı adamı hem öldürmüşler, hem de denize atmışlar. Sonra ne kadar esrarengiz sözler söylüyordu. Melîza'yı kaçırmak istiyorlarmış. Ve kendisini öldüren de aynı adammış... Fakat acaba bu katil kim."

Kara Murat ilerideki sarayın silüetini gördü. Büyük kapıya yaklaşıyordu. Düşünmeye devam etti:

—"Acaba kızın babası kim? Ölen adam Kont Lazar dedi... Kont Lazar'ı nerede bulup, ona durumu nasıl haber verebilirim. En iyisi bunları,

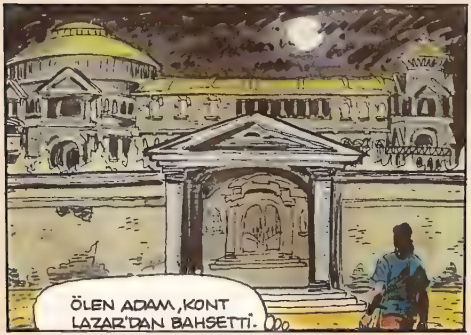

beni bekleyen Şövalye Ursino'ya anlatmalıyım. Gerçeğin ortaya çıkması ve yeni cinayetlerin önünün alınmasını ancak o sağlayabilir!"

Kara Murat, hızlı hızlı yürüdüğünden sarayın önüne çabuk gelmişti. Kapıdan içeri girmek istedi. Fakat iki atlı muhafız, yolunu keserek:

—Geri çekil! diye bağırdı.

—İyi ama, beni sarayda bekliyorlar!

—Haydi uzaklaş!

—Ne aptal adamlarsınız? Size beni beklediklerini, Şövalye Ursino'nun beni bizzat davet etmiş olduğunu söylüyorum. İzin verin gideyim.

Bu sırada gürültüyü duyan on kadar uşak da koşup gelmişti. Zorla içeri girmek isteyen bir yabancı görünce üzerine atıldılar.

Kara Murat işin sarpa sardığını görünce geriledi, eliyle kılıcını tutarak bağırdı:

—Geri diyorum size, geri!

Uşaklar bir anda ürkerek geri çekildiler... Bunu gören nöbetçilerden biri atıyla birlikte Kara Murat'ın üzerine atıldı.

Kara Murat bu saldırıştan kurtulabilmek için nöbetçinin üzerine gelmesine fırsat bırakmadan, onu attan düşürmek için bütün gücüyle bacağına asıldı.

Nöbetçi birden afalladı. Düşmemek için atının yelesine sarıldı. Bir yandan da avazı çıktığı kadar sövüp sayıyordu. Birden öfkeyle kılıcını çekti ve Kara Murat'a savurdu.

Fakat Kara Murat, nöbetçiyi attan düşürmek için o kadar hızlı asıldı ki, adamın çelik topuklu ağır çizmesi elinde kaldı.. Dengesini kaybeden

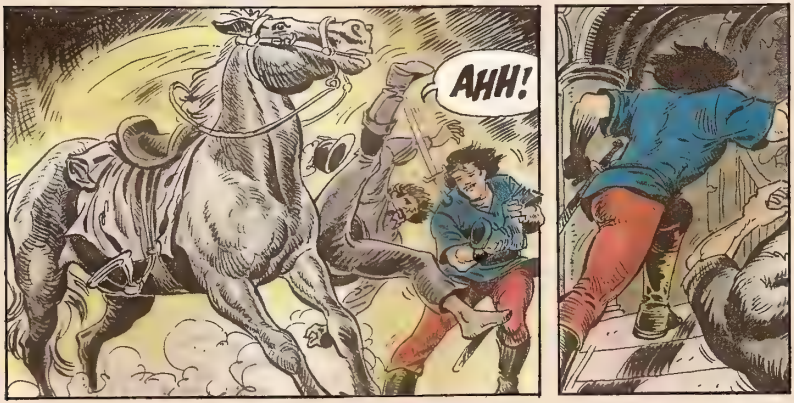

adamın savurduğu kılıç boşa gitti.

Uşaklar ve nöbetçiler alık alık bakarlarken Kara Murat elinde çizme ile içeri girerek önüne gelene vura vura merdivenlerin önüne kadar ilerledi.

Şimdi uşaklar ve muhafızlar otuz kişi kadar olmuştu.

Kara Murat, bunlardan en iri yarı olanını merdivenin başında hakladıktan sonra onun elindeki kızılcık sopasını aldı ve bir atılışta merdivenleri çıkarak içeri girdi.

Devamı gelecek sayıda

Bütün kuvvetiyle sağa sola atılıyor, önüne geleni yere seriyordu. Nihayet, adamların hepsi bir yana sindikten ve ortada kimse kalmadıktan sonra Kara Murat gülerek bağırdı:

—Haydi, şimdi gidin Şövalye Ursino'ya, Bizanslı Tomas'ın geldiğini bildirin. Yoksa dayağı yersiniz!

Aynı anda arkadan ses duyuldu.

—Sen geldiğini kendi kendine haber verdin...

Kara Murat başını çevirdi. Şövalye Ursino ile kız kardeşi Prenses Friyole'nin orada bulunduklarını gördü.

Bir an Prenses'in olağanüstü güzelliğine şaşkınlıkla baktı. Friyole de bunu alnadığından hafifçe gülümsedi. Ne de olsa bir kadındı ve her kadın gibi beğenilmekten hoşlanırdı.

Kara Murat'ın şaşkınlığı uzun sürmedi. Hemen kendisini topladı. Şövalye Ursino'nun sözlerine eğilerek cevap verdi:

—Uşaklara yapmak zorunda kaldığım bu sert davranış nedeniyle affını dilerim. Fakat gece yarısı burada bulunmamı emrettiğin için, başka türlü içeri giremedim...

—Gel dostum. Kabahat bende... Bu aptallara senin gece yarısı geleceğini söylemeyi unuttum..

Şövalye Ursino ile Prenses Friyole önde, Kara Murat arkada, tunç kapıya doğru ilerlediler. Uşaklar, Prens ile Prenses'in, bu kötü giyimli adama gösterdikleri iyi davranışa şaşkın şaşkın bakıyorlar ve önlerinden geçerken yerlere kadar eğiliyorlardı.

Kapının önünde nöbet bekleyen iki zencinin yanına geldikleri zaman Prenses durdu. Nöbetçiler heykel gibiydiler. Prenses Friyole sordu:

—Eğer bu delikanlı, şu kapıdan içeri girmek istemiş olsaydı ne yapardınız?

Zenci nöbetçiler, iki sıra dişlerini göstererek sırıttılar. Sonra önce parmaklarıyla palalarının keskin tarafını, sonra da Kara Murat'ın boynunu gösterdiler.

Kara Murat güldü:

—İnan ki Prenses, güzel yüzünü görmek için boynumu seve seve verebilirdim...

Prenses Friyole yeniden gülümsedi. İki zenci nöbetçinin yanağını, okşar gibi birer fiske vurduktan sonra içeri girdi. Sevinç içinde kalan zencilerin arasından Şövalye Ursino ile Kara Murat da genç kadını takip etti...

—Bizanslı Tomas'ı sana tanıtırım. En çok sevdiğim bir memleketin çocuğu. Müthiş bir silahşör... Bu yiğit genç bir vakitler benim hayatımı kurtarmıştı...

Prenses Friyole tatlı tatlı gülümsedi:

—Ben de Bizanslıları severim. İstanbul'un

Türkler tarafından zaptedilişine çok üzüldüm. Senin burada yükselmen için elimden geleni yapacağım...

—Sağol Prenses... Benim için gösterdiğin bu yüksek iltifata karşı nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

—Zamanı gelince söylerim... Artık bunları bırakalım. Demin uşaklarla yaptığın dövüş nedeniyle herhalde yorulmuşsundur. Serinletici ve dinlendirici bir şey içmen gerekir. Gel, gel benimle Tomas...

Prenses Friyole bu sözleri söyledikten sonra, Kara Murat'ın elinden tutarak çekti. Delikanlı bir anda pamuk gibi yumuşak, güzel kokulu bir elin içi gıcıklayıcı duygusu altında kendisini kaybeder gibi oldu.

İçinden:

—"Her ne olursa olsun... Belki büyük bir

küstahlık olacak ama bunun tadı her türlü tehlikeye değer!" diye düşünerek Prenses'in elini ihtirasla sıktı. Prenses Friyole de, bundan duyduğu sevinci, onun elini sıkarak gösterdi.

Beş on adım attıktan sonra yalancı cennet denilebilecek güzel döşenmiş, muhteşem bir salona girdiler. Ortadaki yuvarlak masanın üzerinde her türlü içki ve meze vardı.

Prenses Friyole, yalnız kendisi tarafından yapıldığı bilinen buzlu karpuz gibi mezeleri ve altın tasta mis gibi kokan bir içkiyi Kara Murat'ın önüne koydu:

—İç Şövalye Tomas, dedi. Bu içkinin formülünü yalnız ben biliyorum. Nefis bir şeydir. Denersen bana hak vereceksin...

Prensesin bakışları, Kara Murat'ın aklını karmakarışık ediyordu. İçinden:

—Bu kadın beni etkilemeye çılışıyor! Acaba neden? diye düşündü.

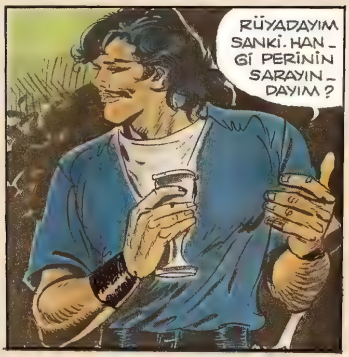

Şövalye Ursino gülerek söze karıştı:

—İştahımın iyi olduğunu kabul ediyorum. İçkinin ve yemeklerin her zaman en lezzetlisini ve en güzelini seçerim. Fakat sen içmiyorsun Şövalye Tomas...

Kara Murat, altın tastaki içkiyi bir yudumda bitirdi. Damarlarına bir alev yayıldı sanki... Gümüş tabaktaki tatlılardan bir kaşık aldı. Şakaklarının attığını duydu. Kanı şimdi damarlarında daha hızlı akıyordu. Derin bir iç çekişi ile:

—İçiyor ve yiyorum. Yanımda dünyanın en güzel kadınlarından biri var... Ve ben kendimi rüyada sanıyorum. Bu rüyadan uyanmak bana pek acı gelecek. Hangi perinin sarayındayım?...

Prenses Friyole gülümsedi:

—Ne yazık ki bir perinin değil, benim evimdesin... Kendisini böyle şeylerle avutan zavallı,

•Yazı İşleri Müdür: İsmail PEHLİVAN• İLYAY A.Ş.Tesislerinde basılmıştır • Telefon 5120050

dertli bir kadın olan Prenses Friyole'nin sarayında..

—Nasıl? Sen mi dertlisin prenses? Senin gibi dünya güzeli genç bir kadının dertli olmasına imkan var mı? Söyle, mutluluğunu bozan sebep ne? Her ne pahasına olursa olsun bunu ortadan kaldırmak için savaşmaya hazırım...

Şövalye Ursino, Kara Murat'ın bu sözlerini alkışladı:

—Bravo Tomas... Tam bir Bizanslı gibi konuştun... Sen de, ben de, Prenses'in mutluluğu için her şeyi yapabiliriz. Hiçbir savaştan çekinmeyiz...

—Ben parasız bir gencim... Bununla beraber fedakâr bir kalbim, titremez bir kolum ve keskin bir kılıcım var. Bunların hepsi emrinizdedir. Eğer kabul ederseniz sevinirim...

Prenses Friyole mağrur bir sesle cevap verdi:

—Ben hizmetini kabul ediyorum şövalye...

Şövalye Ursino da:

—Madem ki kız kardeşim senden memnun kaldı, ben de hizmetini kabul ediyorum, dedi. Kısa bir süre düşündükten sonra devam etti:

—Şimdi sana resmi bir iş bulmak lazım. Babama söyleyeyim de seni muhafızları arasına alsın...

Kara Murat cevap verdi:

—Teşekkür ederim... Yalnız bana başka bir iş verilirse daha çok sevinirim...

—Yaaaa? Demek her işi beğenmiyorsun?

—Ben bu adaya, yaşlı bir prense bekçilik için gelmedim. Daha zor ve yükselme imkanı bulacağım bir görev istiyorum.

—Bu cevabın hoşuma gitti delikanlı... Zaten az önceki teklifi seni denemek için yapmıştım. Şövalye Lorenço'yu yenişin, saraya girerken otuz

KARA MURAT Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

kişiyi çil yavrusu gibi dağıtışın, senin ne kadar güçlü ve yürekli bir insan olduğunu gösterdi. Demek benim yanımda çalışmak istiyorsun?

—Evet...

—Pekala... Kabul ettim... Düşmanlarıma karşı çetin savaşlar yapacağım. O zaman yiğitliğini gösterecek fırsatı bulacaksın..Seni bir bölüğüme komutan yapacağım...

— Şaka mı bu?

—Çok ciddiyim. Öbür gün benim şatoma gelirsen, tayin belgeni alırsın... Şimdi gidebilirsin.. Ha, aklıma geldi. Bu sabah bize rastlamadan önce, Papaz Don Fernando'yu korkuttuğun sırada beyaz elbiseli bir kadına rast gelmiştin...

Kara Murat bir anda, adının Meliza olduğunu söyleyen güzel kızı ve az önce rıhtımda ölmek üzere olan meçhul adamla konuştuklarını hatırladı. Bütün bunları Şövalye Ursino'ya anlatma-

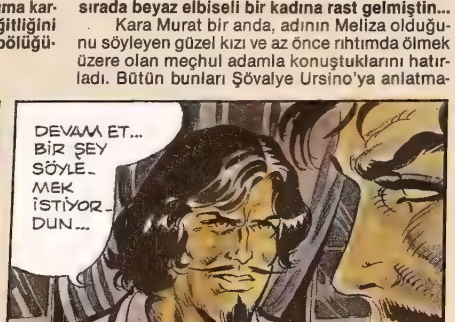

ya ve kızı korumasını istemeye karar verdi:

—Evet, o kızı gördüm...

Kara Murat, düşündüklerini Şövalye Ursino'ya anlatmak için kelime ararken birden bire sarsıldı.

Gözleri yerde, kocaman bir kan lekesine saplanmıştı.

Bir anda nereden geldiğini bilmediği bir duygu, ona hiçbir şey söylememesini emretti ve bu taze kanla rıhtımdaki adam arasında bir yakınlık hissetti.

Şövalye Ursino, Kara Murat'ın tereddütünü sezdi:

—Devam et... Bir şey söylüyordun...

—Evet, beyaz elbiseli kıza rastladım. Fakat onu kovalayan papazın, senin adamın olduğunu bilmediğim için adama engel oldum. Böyle bir yardımı her erkek yapar...

Şövalye Ursino'nun canı sıkılır gibi oldu:

—Demek o kızı tanımıyorsun?

—Hayır.. Nasıl tanıyabilirim? Adını da, gittiği yeri de bilmiyorum...

—Pekala... Gidebilirsin.. Yalnız, yarın değil, öbür gün benim şatoma geleceksin, bunu unutma!

—Unutmam için aklımı kaybetmiş olmam gerekir!

Kara Murat, Prenses Friyole ile Şövalye Ursino'yu selamlayıp odadan çıktı.

Koridorda yürürken, tatlı bir rüya gibi başlamış olan bu serüvenin, kötü bir şekilde bitmesinden korkuyor, Meliza adındaki o nefis kızın tehlikede olduğunu seziyordu.

Az önce odada gördüğü kan lekesiyle, bu işler arasında bir ilişki var gibiydi.

Kara Murat böyle düşünür ve yürürken, bir-

denbire yumuşak bir el, elini tuttu. Bir kadın sesi kulağına fısıldadı:

—Gürültü yapmadan benimle gelin lütfen...

Kara Murat cesur bir adamdı. Kulağına fısıldayan ses de korkulacak bir ses değil, tam tersine tatlı ve şirindi... Buna rağmen, böyle bir şeyi hiç ummadığından bir an için ürktü.

Fakat bu şaşkınlığı çok sürmedi. Hemen kendisini toparladı ve kılavuzluk edenkadını takip etmeye başladı.

Böylece birkaç oda dolaştıktan sonra Kara Murat kendini birdenbire, yine az önceki ziyafet salonunda buldu.

Salon boştu ve bir kısım ışıkları söndürülmüştü. Yalnız bir tek mum, çevreyi hafifçe aydınlatıyordu.

Kara Murat'ın kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.

—Burada hiç kımıldamadan ve gürültü yapmadan bekleyiniz. Biraz sonra gelip sizi tekrar alacağım! dedikten sonra kayboldu.

Kara Murat sakin bir şekilde beklemeye başladı. Gözleri yine yerdeki mermerler üzerinde dolaştı. Kan lekesi hala oradaydı. Yaklaşarak parmağıyla yokladı. Kan henüz pıhtılaşmamıştı:

—"Bu kan dökületi ancak bir saat kadar olmuş... Fakat acaba kimin kanı? diye düşündü.

Birdenbire gözüne daha ileride duran başka bir leke ilişti. Biraz dikkat etti. Kan lekeleri birbirini takip ederek kapının önüne kadar gidiyordu.

Kara Murat, kan izlerini takip ederek kapıya kadar yürüdü, kapıyı açtı. İz devam ediyordu. Delikanlı, izleri ısrarla takip ederek birkaç salon ve birkaç kapıdan geçti. Sonunda sürmeli bir kapının önüne geldi. Bunu da açtığı zaman yüzü-

ne denizden gelen serin bir rüzgar çarptı...

—Bu da ne? Olabilir mi? Evet, evet... Gerçek... Rıhtımda can veren adamı herhalde buradanatmışlar. Demek ki zavallıyı bu sarayda bıçakladılar. Prenses Friyole'nin sarayının nasıl bir yer olduğunu şimdi daha iyi anladım. Bir melek gibi görünen prenses, meğerse nasıl bir kadınmış!

Bir aralık denize atlamayı ve buradan kurtulmayı düşündü. Fakat bir kadının önünden kaçmayı küçüklük saydığından bu fikrinden hemen vazgeçti.

Kılıcını düzeltti. Kapıyı kapadı. Tekrar geldiği yoldan geri döndü.

Ziyafet odasında daha beş dakika oturmamıştı ki, az önceki kılavuz kadın içeri girdi. Kara Murat'ı elinden tutup yeniden üç-dört odadan geçirdi. En son, bir kapının önünde elini bıraktı:

—İçeri girebilirsiniz...

Kara Murat bir saniye durakladı. Sonra omuzlarını silkerek kapıyı itip içeriye girdi.

Delikanlı kendini ısrarlı bir şekilde aydınlatılmış, şahane döşeli sımsıcak bir odada buldu.

Salonun sonunda, muhteşem vücutlu bir kadın, oturduğu leopar postunun üzerinden kollarını kendisine doğru açtı ve şehvetle mırıldandı:

—Gel güçlü kahramanım... Seni bekliyorum... Sen benimsin!..

Bu heykel vücutlu kadın, Prenses Friyola idi...

Kara Murat'ın kalbi heyecanla çarptı. Bu güzellik onu büyülemiş gibiydi. Prenses Friyola'nın ne kadar zalim bir kadın olduğunu, acımasızca cinayetler işleyebildiğini bildiği halde onun ca-

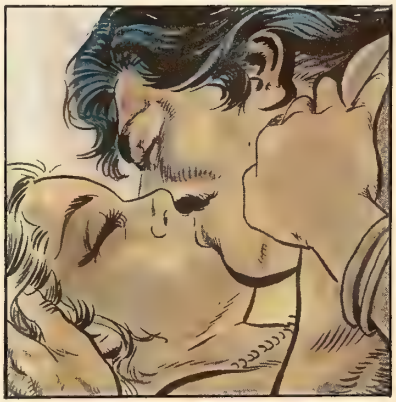

zibesine dayanamadı...

Prenses Friyola dilini dudaklarının üstünde dolaştırarak şehvetle yutkundu, aşk dolu bir sesle fısıldadı:

—Yanıma gel...

Kara Murat yaklaştı, genç kadını çıplak kollarından tuttu, gözlerinin içine bakarak gülümsedi:

—Kovsan da gitmem zaten...

Prenses'in güzel, diri ve ateşli vücudunu kollarının arasına aldı. Dudakları, bir alev kasırgası gibi onun dudaklarını buldu.

Körpe vücudunun her yanı, inanılmaz bir şehvetle titriyordu.

Devamı gelecek sayıda

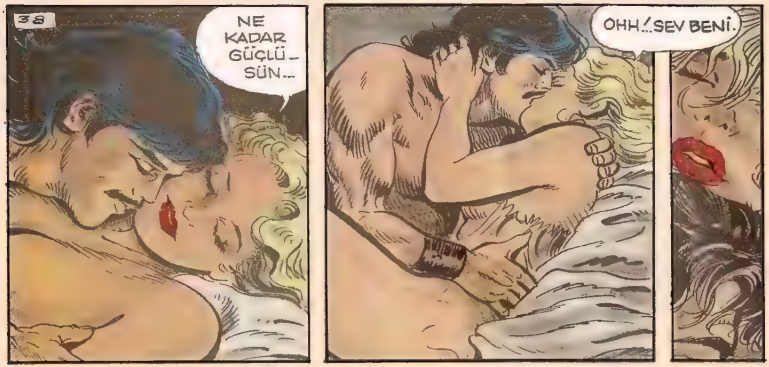

Prenses Friyola şimdi, Kara Murat'ın ateşli öpüşleri karşısında titriyor, inliyor, hazla ürperiyordu. Genç kadının aşk dolu çığlıkları salonu kaplıyor, hayatında ilk defa bir erkeğin kendisini böylesine tahrik ettiğini düşünüyordu.

Prenses ihtirastan buğulanan sesiyle:

—Ne kadar güçlüsün? Ohh.... Sev beni... Sev beni....diye inledi.

Sonsuz bir şehvet girdabında uçarcasına döndüler. Aradan belki saatler geçti...

Prenses Friyole'nin hayatına bir çok erkek girmişti ama, ilk defa eriştiği sonsuz hazdan, ermiş bitmişti sanki...

★ ★ ★ ★

Kara Murat ihtirasla dolu gecenin sabahına doğru, kaldığı otele döndüğü zaman, hava aydınlanmak üzereydi.

Hemen soyunup yatağına yattı ve bir dakika sonra kurşun gibi ağır bir uykuya daldı.

Böylece saat sekize kadar uyuduktan sonra otelci kendisini uyandırdı. Uyandırmaktan amacı, gün yeniden başladığı için ücreti peşin olarak almaktı.

Kara Murat ceplerini karıştırdı, fakat beş para bulamadı. Bunun üzerine gözlerini, parmağındaki elmas yüzüğe çevirdi ve otelciye bir kuyumcu bulup getirmesini söyledi.

Adam durumu anlamıştı:

—Bir kaç adım ötede dükkânı olan bir Yahudi tanıdığım var. Böyle değerli taşları satın alır. Bekle, beş dakikada getiririm.

—Bir de elbise satan bir adam getir.

—Getireceğim adam o işi de yapar.

Gerçekten beş dakika sonra otelci, sivri sakallı, yaşlı bir adamla birlikte geriye döndü. Yahudi, getirdiği elbiseleri karyolanın üstüne yay-

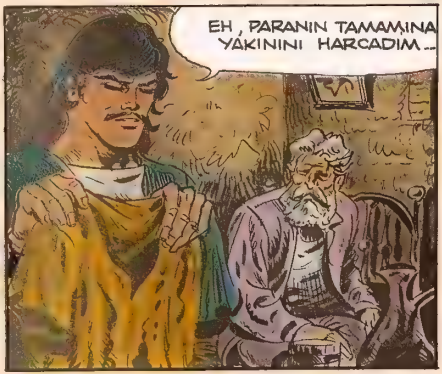

dıktan sonra Kara Murat kendisine parmağındaki yüzüğü gösterdi.

Yahudi, elması görünce heyecan geçirdi. Sonra cebinden çıkardığı bir terazide tarttı. Işığa karşı tutarak büyüteçle, inceden inceye gözden geçirdi. Nihayet pazarlığa girişerek önce gerçek değerinin dörtte birini verdi. Fakat karşısındaki gencin kolay kolay aldatılamayacağını anladıktan sonra fiyatı yükseltti. Ve Kara Murat yüzüğü asıl değerinin dörtte üçü fiyatına sattı.

Kara Murat, yırtık olan pantolonunu, çizmelerini de değiştirdikten sonra otelciye bir haftalık parayı da peşin olarak verdi.

—Eh paranın tamamına yakınını harcadım. Pek az bir miktar da bana kaldı.

Tam otelden çıkmak üzereydi ki, otelci kendisini görmek isteyen yaşlı bir adamı odasına soktu.

Bu adam kısa boylu, zayıf yapılı, garip yüzlü biriydi. Ve Kara Murat'a karşı büyük bir saygı gösteriyordu.

Kara Murat bir işaretle, şaşkın şaşkın kendilerine bakan otelciyi odadan çıkardı. Meçhul ihtiyar, genç adamı tekrar selamladı:

—Ben Sinyor Baldi'yim. Size bir hizmet yapmak için geldim.

—Peki, buyrun ne istiyorsunuz?

—Size gönderilen şu şeyleri getirdim.

Sinyor Baldi, bunu söyledikten sonra, pelerinin altından çıkardığı dolu bir keseyi masanın kenarına koydu. Kese, zemine değerken, tatlı bir altın sesi çıkardı.

—Burada tam yüz altın var. Saymak için zahmet eder misiniz?

—Yüz altın mı? Benim için mi?

—Siz Şövalye Tomas değil misiniz?

—Evet benim... Fakat galiba uykuda bir rüya görüyorum.

—Hayır, rüya değil. Altınlar sizindir.

—Fakat bunları gönderen kim? Bunu öğrenmek isterim.

—Bunu konuşmayalım. Şimdi lütfen altınları sayınız.

Kara Murat, hâlâ büyük bir şaşkınlık içinde keseyi boşaltti ve paraları saydı. Altınlar tamamdı. İhtiyar adamı sorguya çekmek için başını kaldırdığı vakit onun odada olmadığını gördü.

Yaşlı adam esrarengiz bir şekilde sessizce gitmişti.

Kara Murat, otelciyi çağırarak:

—Sinyor Baldi nerede? diye sordu:

Otelci iki büklüm olarak cevap verdi:

—Gitti efendimiz.

Kara Murat otelcinin tavrının birden bire değiştiğini fark ederek sert bir sesle sordu:

—Bana bak... Galiba kapıdan bizi gözetledin ve her şeyi gördün.

Otelci yerlere kadar eğildi:

—Önce sizin gibi büyük bir adamın otelimde kaldığını bilmediğimden dolayı bu fakir oteliciyi affetmenizi diliyorum efendim. Hele sizden, peşin para istemek suretiyle yaptığım küstahlık yüzünden her cezaya layıkım.

Kara Murat otelciyi şaşkın bakışlarla izliyordu.

Adam yalvararak konuşmaya devam etti:

—Cahilliğimden ve sizin kim olduğunuzu bilmememden dolayı yaptığım kabahatları bağışlamanızı yalvarırım. otelimde, beş para vermeden, istediğiniz kadar kalabilir, yer içer ve dinlenebilirsiniz. Bununla iftihar ederim.

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

•SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ

İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

•Yazı İşleri Müdürü: MUAMMER BARUTÇU

Kara Murat'ın şaşkınlığı, her dakika biraz daha artıyordu:

—Söylediklerinden hiç bir şey anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?

—Artık her şeyi anladığımı, bu küçük otelimde, hükümeti yöneten büyük Sinyorun bir dostu, bir arkadaşı, belki de bir akrabasının bulunmakta olduğunu öğrendiğimi söylemek istiyorum. Biraz önce otelden çıkan Sinyor Baldi, bu adanın Maliye Bakanı ve Prenses Friyola'nın en yakın adamıdır.

Otelci bu sözleri söyledikten sonra tekrar yerlere kadar eğilerek odadan çıktı.

Kara Murat bir süre düşünceye daldı. Sonra kararını verdi. Ahıra giderek atını hazırladı. Büyük bir çeviklikle üstüne atladıktan sonra, bir gün önce geçtiği yollardan ters yüz giderek Rodos kentinden çıktı ve kırlardan geçip, eski kente doğru ilerledi.

Acaba Kara Murat'ı, bir gün önce beyaz el-

biseli kıza rastladığı yola doğru sürükleyen kuvvet ne idi?

Meliza'yı pek az bir zaman görebilmişti. Fakat genç kızın resmi, hafızasına o kadar kuvvetli çizilmişti ki, onu hiç unutamıyordu.

Acaba aşık mı olmuştu? Kimbilir, belki...

Fakat Kara Murat bunu kabul etmek istemiyor, kendi kendini aldatmak için, dün gece duyduğu esrarlı sözlerden Meliza'ya haber vermek ve bu tehlikenin önüne geçmek gerektiğini düşünüyordu.

Oysa Kara Murat'ı eski kent yoluna düşüren gerçek kuvvet, Meliza'ya karşı duyduğu sevgiydi.

Hem ilerliyor, hem düşünüyordu:

—Rodos'a ilk gelişim, beni hiç ummadığım olaylarla karşılaştırdı. Önce, Rodos'un en ünlü silahşörüyle dövüştüm. Şövalye Ursino ile tanışmam büyük şans. Prenses Friyola ile geçirdiğim harika gece ve bu gecenin armağanı olarak verilen yüz altın mükemmel bir şey...

Kara Murat bütün olayları zevkle hatırladı. Fakat buna rağmen içinde garip bir sıkıntı vardı.

—Evet, içimde bir sıkıntı var! Neden acaba? diye söylendi.

Gerçekten bir günde yaşadığı olaylar nedeniyle Kara Murat'ın mutlu olması gerekirdi. İçine çöken hüzün, belki de Meliza'yı tehdit eden meçhul tehlikeydi.

Rodos limanında geçen kanlı olay bir türlü aklından çıkmıyordu. Eğer bu meçhul adam son nefesinde Meliza'dan bahsetmeseydi, belki de Kara murat birkaç gün geçtikten sonra kendisini unuturdu.

Fakat bu olay, hafızasında silinmez izler bırakmıştı. Sanki acele ederse onu bu tehlikeden kurtaracaktmış gibi atını mahmuzladı. Ve birgün önce Meliza'dan ayrıldığı yere dört nala geldi.

Biraz daha ilerledikten sonra küçük bir koruluğa rastladı. Ağaçlar çok sık, etraf çok güzeldi. Burada atından indi ve hayvanı çekerek yürümeye başladı. Az sonra güzel bir derenin kıyısına vardı.

Çevre o kadar güzeldi ki burada biraz dinlenmeye karar verdi. Sadık atının yularını çıkardı. Hayvan, taze otları büyük bir iştahla yemeye başlayınca kendinin de aç olduğunu hissetti. Ve beraberinde getirdiği ekmek, soğuk et ve ayranı çıkardı. Hem yemek yiyor, hem de kendi kendine şöyle söyleniyordu:

—Ne güzel bir ağaçlık? Ne şirin bir dere? Bir de ilham perisi olsa insan oturup şiir yazabilir.

—İlham perisi var ama siz onu görmüyorsunuz. Oysa peri yanınızda duruyor.

Gayet tatlı ve şen bir sesin söylediği bu sözler Kara Murat'ı yerinden sıçrattı. Derhal ayağa fırladı, derenin karşı tarafında, yeşil bir çalılığın

arkasından kendisine güzel güzel bakan Meliza'yı görünce gözleri hayretle açıldı.

Genç kız tatlı bir kahkaha atarak:

—Derenin perisi galiba sizi ürküttü şövalye? dedi.

Kara Murat, kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. Genç kızı gökte ararken yerde bulmuştu.

—Hayır hayır! dedi. **Sizden ürkmem söz konusu değil, yalnız sizi gözlerimin önünden kaybetmekten korkuyorum.**

Meliza Kara Murat'a hüzün dolu, ateşli gözlerle baktı.

—Böyle ıssız yerlerde ne arıyorsunuz?

—Ben sizi arıyorum. Ya siz?

—Ben de sizi bekliyorum.

Bu sözler üzerine Kara Murat sevincinden bir sıçrayışta derenin öbür kayısına atladı. Meliza devam etti:

—Evet, sizi bekliyordum Şövalye Tomas... Bizanslıydınız değil mi?

Kara Murat genç kıza yalan söylemekten sıkıldı ama gerçek kimliğini söylemesi mümkün değildi.

—Evet, dedi. **Bizanslı bir serüvenciyim**

—Nereli olursanız olun, iyi bir insansınız. Bir bakışta sizin mert, kuvvetli ve kötü insanların düşmanı olduğunuzu anladım. Belki dün rastladığınız kızın kim olduğunu merak eder ve öğrenmek istersiniz diye düşünüp buraya geldim. Bilmem aldandım mı?

—Hayır aldanmadınız. Beni de buna benzer bir duygu buraya sürükledi. Kılıcımın emrinde olduğunu söylemek istiyorum.

—Acı ile söylemek zorundayım ki, ben de korunmaya muhtaç bulunuyorum.

—Biliyorum...

—Biliyor musunuz?

—Evet... Halinizden zor bir durumda olduğunuz anlaşılıyor. Fakat ben sizin hakkınızda başka şeyler de öğrendim. Ve bunu anlatmak için sizi arıyordum.

Genç kız hayretle sordu:

—Benim hakkımda mı? Neler öğrendiniz?

—Önce ailenizi öğrendim. Siz Kont Lazar'ın kızı Meliza'sınız.

Genç kız bu sözleri duyunca sapsarı oldu. Korku ile çevresine bakınmaya başladı. Durumu sezen Kara Murat hemen sözlerini tamamladı:

—Emin olun ki, Kont Lazar'ın kızı olduğunuzun gizli tutulması gerekiyorsa, bunu derhal unuturum.

Genç kız hâlâ büyük bir korku içindeydi. Elini delikanlıya doğru uzatarak şunları söyledi:

—Ne kadar zor ve tehlikeli bir durumda olduğumu bilemezsiniz. Çevremde bir çok düşman

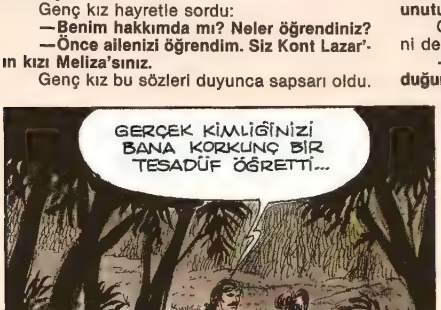

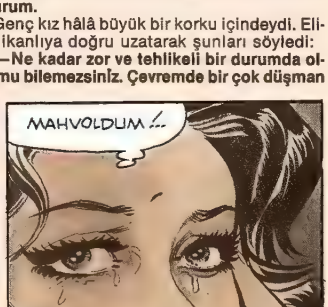

var hepsi fırsat bulsa beni öldürecek. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bundan dolayı Lazar ailesinden olduğumu herkesten gizliyorum.

—Gerçek kimliğini bana bir tesadüf öğretti. Önce şunu söyleyeyim, bu tesadüf çok korkunçtur.

Kara Murat, bir gece önce Rodos limanında tanık olduğu olayı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Yaralı adamın ölmeden önce söylediklerini tekrarladı.

Kara Murat anlattıkça Meliza'nın yüzü sararıyordu. Nihayet kendisini tutamadı, kirpiklerinin ucunda yaşlar belirdi.

—Mahvoldum! diye mırıldandı.

Kara Murat gürledi:

—Yemin ederim ki size gözyaşı döktüren hainlerin günleri sayılıdır. Siz yalnız bana düşmanlarınızın adlarını söyleyiniz.

Genç kız dikkatle, delikanlının gözlerine baktı:

—Madem ki onların isimlerini öğrenmek istiyorsunuz, size bütün sırrımı anlatacağım. Yalnız burada olmaz.

Kara Murat dikkatle genç kızı dinliyordu:

—Söyleyin, nereye isterseniz gelirim.

—Bugün pazartesi. Cuma günü saat birde Nisiros yolu üzerinde bulunun. Sol tarafınızda rastlayacağınız mezarları sayın ve yirmi üçüncü mezarın önünde durun. Size "Simon" diye parola verilecektir. Buna "Nomis" diye cevap verin.

O zaman benim hayatımı, düşmanlarımı ve bulunduğum tehlikelerin hepsini öğreneceksiniz.

Duydukları, Kara Murat'ı şaşkına çevirmişti. Bu kızın hayatında büyük bir sır gizliydi. Meliza, endişeli bakışlarını kuşkuyla çevresinde dolaştırarak fısıldadı:

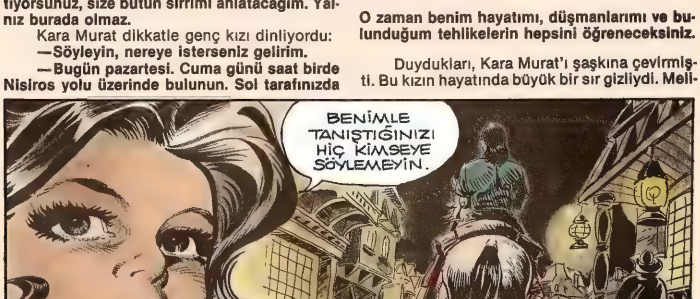

—Fakat o güne kadar sakın Nisiros yoluna çıkmayın. Bu ağaçlığı unutun. Benimle tanıştığınızı hiç kimseye söylemeyin. Eğer siz, gerçekten gözlerinizden okuduğum gibi mert ve sözünde durur bir yiğitseniz, bana karşı bu dostluğu yapmaktan çekinmezsiniz.

Kara Murat elini, şiddetle çarpan kalbinin üstüne koydu. Cevap verecekti. Fakat Meliza bir anda çalılıkların arasına dalarak kayboldu.

Kara Murat kendini toparladığı zaman, ağaçlıktan dört nala uzaklaşan bir at sesi duydu.

Delikanlı atına atlayıp, Rodos'a döndü. Akşam olduğu vakit şehre girmiş bulunuyordu...

Devamı gelecek sayıda

Kara Murat, ertesi sabah otelden çıkıp saraya doğru yürürken, yollarda bir sürü kalabalığın aralarında konuşarak ve şakalaşarak yürüdüklerini gördü. Gözüne kestirdiği bir adamı çevirip sordu:

—Bunlar nereye gidiyorlar?

—Büyük kiliseye bayım...

—Kiliseye mi? Demek dini bir bayram var? Fakat nasıl olur? Böyle bir bayram hatırlamıyorum ben...

—Evet, hakkın var. Fakat alçakça öldürülen Prens Mitridat için yapılacak dini ayinin pek parlak olacağı söyleniyor.

—Prens Mitridat kim?

—Sen yabancısın galiba? Prens Mitridat, Şövalye Ursino ile Prenses Friyola'nın kardeşidir...

—Demek öldürülmüş.

—Evet... Bir hançerle göğsünden vurulmuş

olan cesedini buldular...

—Nerede buldular?

—Limanda... Şu otelden birkaç yüz metre aşağıda, suların içinde...

—Yaa? Denizde bir ceset , öyle mi?

—Evet bayım. Katiller, zavallı Prens Mitridat'ı hançerledikten sonra denize atmışlar...

Kara Murat bunları dinlerken, bir gece önce Prenses Friyola'nın sarayında geçen olayları, denize kadar uzanan kan izlerini hatırlıyordu.. Cinayeti kimlerin işlediğini tahmin ediyordu:

—Katil için ne diyorlar? diye sordu.

—Kötü şöhret yapmış adamlardan on kadarını tutuklamışlar. Katilin bulunacağı muhakkaktır. Çünkü soruşturmayı bizzat Şövalye Ursino yönetiyor.

Adam biraz gevezeydi... Kara Murat'ın kulağına doğru eğilerek fısıldadı:

—Fakat bazı kimselerin gizli gizli ne söylediklerini biliyor musunuz?

—Ne diyorlar?

—Diyorlar ki... Cesedin bulunduğu yer, Prenses Friyole'nin sarayına çok yakınmış...

Kara Murat, yollardan sel gibi akan kalabalığın arasından Prenses'in sarayına doğru ilerledi...

Prens Mitridat'ın ölümü, Rodos'ta büyük bir üzüntü yaratmıştı. Çünkü Mitridat halk tarafından seviliyordu. Herkes onu, zulmü ile şöhret yapan Şövalye Ursino'nun bir rakibi, bir düşmanı saydığından bir gün Ursino'yu devirip yerine geçeceğini umuyordu.

Kara Murat, kalabalığı yarıp yavaş yavaş ilerliyor, halkın sözlerine kulak veriyordu.

Hemen hemen herkes intikamdan bahsediyor ve yumruklarını Prenses Friyole'nin sarayına doğru tehditle sallıyordu. Bu tehditlerin Şövalye Ursino ile onun destekçisi Prenses Friyole'ye karşı yapıldığı belliydi.

Kara Murat halkın arasından ilerlerken, papaz kıyafetli bir adamın gruptan gruba yaklaşarak bir şeyler fısıldadığını, birtakım, işaretler verdiğini görmemişti. Bu papaz Dor Fernando idi.

Acaba hain adam burada ne yapıyordu?

Eğer Kara Murat onu görseydi, herhalde büyük bir meraka kapılırdı.

Delikanlı sarayın önüne geldiği vakit, orada bir takım asilzadelerin, kendisine kin ve düşmanlıkla baktıklarının farkına varmadı. Çünkü kafası hâlâ geceki karanlık olaylarla meşguldü. Bazıları ise ona bakıp öfkeyle homurdanıyorlardı...

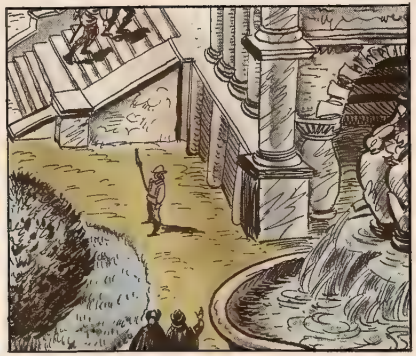

Dalgın bir tavırla sarayın avlusuna girdi. Çevrede kalabalık bir insan grubu vardı. Fakat bunların hiçbiri Kara Murat'la ilgilenmedi, yüzüne bakan bile olmadı.

Delikanlı, kime başvuracağını bilmeden çevresine bakındı. Sıkıntılı bir durumda dolaşırken, yanı başında bir ses duydu:

—Buyur, seni Şövalye Ursino'nun yanına götüreyim. Kendisi şu anda babası Prens Jak Dö Mili'nin yanında bulunuyor.

Kara Murat döndüğü vakit, karşısında, bir gün önce orman yolunda dövüştüğü Şövalye Lorenço'yu gördü. Bir rakibine bu kadar dostluk gösteren şövalyeyi içinden takdir ederek onu izlemeye başladı.

Şövalye Lorenço, Kara Murat'ı önce mermer merdivenlerden çıkardı, çok süslü odalardan geçirdikten sonra büyük bir salona getirdi.

Salonda birçok asilzade, grup grup toplanmış, gevezelik ediyorlardı. Şövalye Lorenço ellerini kaldırarak hepsini susturdu ve kalın sesiyle konuşmaya başladı:

—Baylar!.. İzin verirseniz size Bizans silahşörlerinden Şövalye Tomas'ı takdim edeyim. Kendisi sırf sizlere kılıç kullanmasını öğretmek için İstanbul'dan kalkıp buraya kadar gelmiştir. İlk dersi, gördüğünüz gibi bana verdi. Bunu kolay kolay unutmayacağım!.

Bütün gözler Kara Murat'a dönmüştü. Delikanlı bir öfke selinin kalbini sardığını hissetmişti. Çünkü hem Şövalye Lorenço'nun sözlerinde, hem kendisine bakan asilzadelerin gözlerindeki hakareti sezmişti.

Hepsine meydan okurcasına başını dikti, göğsünü gururla gerdi. İsteyen herkesle vuruşmaya hazırdı...

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

Lorenço'nun söylediği gibi bu esnada Şövalye Ursino, babasının dairesinde bulunuyor, onunla görüşmek için bekliyordu...

Adanın hakimi olan baba Prens Jak Dö Mili, yetmiş yaşına yaklaşmıştı. Hilekâr bir insan olduğu yüzünden hemen anlaşılıyordu.

Zaman zaman parlayan siyah gözlerinde daima bir hile ve fenalık okunuyordu.

İlerlemiş yaşına rağmen dinç ve güçlü bir görünüşü vardı. Prensin karşısında, ancak 20 yaşında tahmin edilebilen bir genç vardı.

Yaşlı prens gözlerini duvara henüz asılmış bir tabloya dikmiş, yarım saatten beri devam eden konuşmasını bitirmek üzereydi.

Genç adam, Prens Jak Dö Mili'nin tablo üzerinden ayrılmayan gözlerine büyük bir endişe ile bakıyordu.

Prens nihayet söze başladı:

—Çok güzel... Fevkalâde... Başka söyleyecek söz bulamıyorum. Bravo oğlum Piyer... Sen büyük bir ressam olacaksın. Fırçalarında bir dehanın izlerini görüyorum.

—Şu halde muhterem efendim, yaptığım bu Meryem Ana tablosundan memnun bulunuyorsunuz?

—Çok memnunum. Meryem Ana'yı ne kadar büyük bir zarafet ve tazelikle yapmışsın? Ya İsa? Ne güzel çizilmiş? Haydi oğlum Piyer, hazinedara git, hakkını al... Yalnız şunu da söyleyeyim ki, kasalarımdaki bütün altınları versem, yine senin kudretini ödeyemem... Büyük bir sanat eseri bu...

Genç ressam Piyer, büyük bir düşüncenin veya hastalığın etkisiyle garip ışıklar içinde yanan gözlerini yere indirerek yaşlı prensi selamladı. Odadan tam çıkmak üzereydi ki, Prens bir işaretle onu durdurdu:

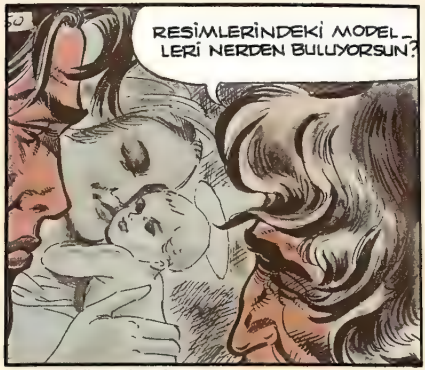

—Yüzün pek solgun...

—Bu eser beni çok yordu...

Prens, aklına takılan bir sorunun cevabını öğrenmek istedi:

—Sen bu resimleri yapmak için modelleri nereden buluyorsun? Meselâ bu Meryem Ana tablosu için sana kim poz verdi? Şüphe yok ki, büyük ve kibar bir kadın... Asaleti yüzünden belli oluyor.

—Sözlerimden dolayı beni bağışlamanızı rica ederim. Fakat inanın ki bu temiz ve saf bakış hiç bir kadında yoktur. Bu baş döndürücü güzellik, bu saflık ve temizlik onlarda bulunmaz...

—Peki, nerede bulunur?

—Sevmeyi, ıstırap duymayı ve düşünmeyi, bilen fakir halk arasında...

—Bu Meryem Ana resmi için de mi?

—Evet, onun için de... Meselâ bu resim için kullandığım model, fakir bir fırıncı kızdır!

Prens Jak Dö Mili bir dakika gözlerini yumdu. Bir şey düşündü. Sonra:

—Pekâlâ Piyer, dedi. Ben de bunu anlamak istiyordum. Haydi, şimdi gidebilirsin!

Prens Jak Dö Mili bir dakika gözlerini yumdu. Bir şey düşündü. Sonra:

—Pekâlâ Piyer, dedi. **Ben de bunu anlamak istiyordum. Haydi, şimdi gidebilirsin!**

Genç ressam, hayret ve endişe ile dışarı çıktı.Yaşlı Prens yalnız kalınca, gözlerini tablodan ayırmadan kendi kendine söylendi.

—Evet, bu saf kızı tanımalıyım! İhtiyar kalbimin küllerini eşersem belki daha bir - iki kıvılcım bulabilirim. Bir kere daha sevmek... Bu hayatı bir kere daha yaşamak... Aşk ve şehvet hissetmek... İşte son emelim. O bir fırıncı kız imiş... Fakat ne zararı var? Onu önce bir düşes yaparım. Bu suretle, bana layık bir metres olur!

Kapı tıkırdadı. Prens Jak Dö Mili düşüncelerinden ayrılarak geriye dönüp:

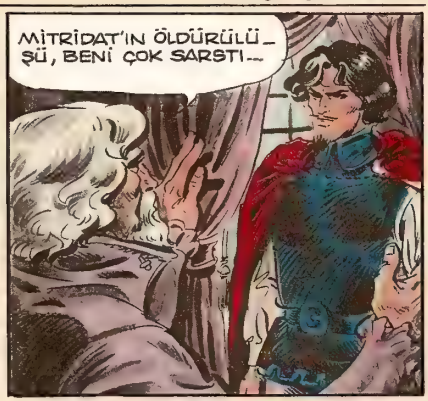

—Gir! emrini verdi.

Kapı derhal açıldı ve oğlu Şövalye Ursino içeri girdi.

Ursino içeri girer girmez, Baba Prens'in yüzü birdenbire değişti. Başı göğsüne doğru sarktı. Son derece üzgün bir tavır aldı. Bir işaret üzerine Şövalye Ursino, babasının karşısına oturdu.

Ursino, baştan aşağı zırhlı elbiseler giymiş, elini ağır kılıcının kabzasına dayamıştı.

Yaşlı Prens Jak Dö Mili son derece üzgün bir sesle yavaş yavaş konuşmaya başladı.

—Evet oğlum... Bu acı da başımıza gelecekmiş. Mitridat'ın öldürülüşü beni çok sarstı. Meğer ömrümün son baharında, oğullarımın en uysalının, belki de en iyisinin, hain bir hançer altında can vereceğini de görecekmişim. Ah, ne kadar bahtsız bir babayım! Şüphe yok ki bütün bunlar, yaptığım yanlış ve fena hareketlerimin ce-

zasıdır.

Ursino cevap vermiyordu. Baba Prens ise durmadan, bir damla bile yaş görülmeyen gözlerini siliyor ve davam ediyordu:

—Fakat intikamım çok şiddetli olacaktır! Katilin nasıl bir cezaya çarptırılacağını biliyor musun Ursino? Söyle biliyor musun?

Şövalye Ursino hafifçe titredi. Alnından bir gölge geçti. Baba Prens ilerleyerek oğlunun elini tuttu:

—Bu cezanın çok müthiş olmasını istiyorum. Katil kim olursa olsun, ister fakir bir adam, ister zengin bir asilzade, ister büyük bir kont, ister ailemizden biri olsun, ona şu cezayı uygulayacağım...

Prens Jak Dö Milli durdu, derin derin soluk aldı ve haykırdı:

—İlk önce tırnakları sökülecek, sonra dili kesilecek. Daha sonra gözleri çıkarılacak. Sonunda bir kazığa oturtulup ölünceye kadar halka gösterilecek. Öldükten sonra göğsü yarılacak, kalbi ve ciğerleri sökülerek köpeklere verilecek, ölüsü yakılacak ve külleri Ege Denizi'ne atılacak. Bu yeter mi Ursino? söyle!

Şövalye Ursino hâlâ susuyordu. Yalnız yüzü biraz sararmıştı. Prens Jak Dö Milli devam etti:

—Ah zavallı Mitridat! Önceki akşam hayat ve neşe dolu yüzüyle yanıma geldiğini, ona kızkardeşi Prenses Friyole'nin sarayına gitmesini söylediğimi düşünüyorum. Ah, ne kötü bir tavsiye! Çünkü muhakkak ki, prensesin sarayından çıktıktan sonra öldürülmüştür.

Zavallı Mitridat! Benim iyi, yumuşak kalpli oğ-

lum! Fakat sen neden ağlamıyorsun Ursino?

Baba ile oğul, birbirlerinin gözleri içine baktılar. Şövalye Ursino cevap verdi:

—Ciddi şeylerden bahsedeceğim baba... Fakat daha önce oynamakta olduğun komediyi bitirmeni bekliyorum!

—Ne demek istiyorsun?

—Demek istediğim şu ki, Mitridat'ın ölümünden dolayı sevinmen gerekirken, üzgün görünüyorsun. Bunu anlayamıyorum.

—Vah zavallı çocuk... Nasıl düşünebiliyorsun ki, bir baba oğlunun ölümü karşısında sevinebilisin? Bu sözün bana hakaret demektir...

Şövalye Ursino sesini biraz daha yükseltti:

—Mitridat, senin için hayırlı bir evlat değildi, bir belâ idi baba... Yalancı hilekâr ve tuzakçı

bir adamdı. Babasının iktidarını da, kardeşinin yükselmesini de çekemiyordu. Ne sevmesini, ne de nefret etmesini biliyordu. O, Milli adını taşımaya layık değildi. Ölümü hepimiz için çok iyidir!

—Aleyhimize bir isyan mı çıkarmaya hazırlanıyordu?

—Orasını sen benden daha iyi bilirsin baba!

—Her ne ise... Bunun önemi yok.. Madem ki suç işlenmiştir katilin mutlaka ceza görmesi gerekir.

Baba, Prens, oğlunun gözlerinin içine bakarak sözlerine devam etti:

—Mitridat bizim ailemizdendi. Ona kalkan el, ne de olsa ailemize kalkmış sayılır. Bu yüzden katilin şiddetle cazalandırılması şarttır!

Şövalye Ursino soğuk bir şekilde cevap

verdi:

—Ben de aynı fikirdeyim baba!... Hem seni temin ederim ki katil, en kısa zamanda yakalanacaktır. Çünkü soruşturmayı ben yönetiyorum!

—Şimdi biraz sakinleşmeye başladım... Ailemize el uzattırmayız. Bir Milli'ye ancak başka bir Milli dokunabilir...

Şövalye Ursino'nun dudaklarında alçakça bir bükülüş görüldü. Babasının ne demek istediğini anlamıştı:

—Baba, emin ol ki, düşüncelerin çok doğru. Zekânı takdir ediyorum. Mitridat bize ihanet ediyordu...

—Allah onun cezasını, benim kalbimi acıtarak verdi...

Devamı gelecek sayıda

Bir dakika sustular. İkisi de derin düşünceye daldı. Her biri kendisinin karşısındakinden daha kurnaz, daha hilekâr olduğunu düşünüyordu. Nihayet Ursino yeniden söze başladı:

—Şimdi artık intikam meselesi bitti, değil mi? Bundan sonra..

—Katili bulacaksın! Beni rahatlatmak için bunu yap...

—Demin yemin ettim ya baba... Mutlaka bir katil bulacağım. Sana başka bir şey söylemek istiyorum...

—Söyle Ursino...

—Demin, Mitridat'ın aleyhimize büyük bir isyan hazırladığını ve ölümüyle bu tehlikeden kurtulduğumuzu söylemiştin...

—Bunu ben değil, sen söyledin...

—Evet, ben söyledim. Fakat sen de düşünüyordun. Senin düşüncenin, benim ağzımla

söylenmiş olduğunu farzedelim...

—Pekâlâ, haydi öyle olsun... Devam et...

—Bu mesele hakkında beni aydınlatmak gerekir. Mitridat kiminle birlikte hareket ederek bizim aleyhimize isyan hazırlıyordu? Acaba düşmanlarımız, bildiğimden daha mı kuvvetliler?

Prens Jak Dö Mili bir dakika düşündü:

—Şüphe yok ki zavallı Mitridat, en tehlikeli düşmanlarımızla birleşmişti...

—Bunların isimlerini söyler misin?

Bu soruyu sorarken, Şövalye Ursino'nun yüzü öfke ve kinle korkunç bir şekilde gerilmişti. Baba Prens:

"—İşte benim gerçek çocuğum!" diye düşündükten sonra cevap verdi:

—İsimlerini sana söylemek mi? Eğer isimlerini bilseydim, haklarından gelmek çok daha kolay olurdu...

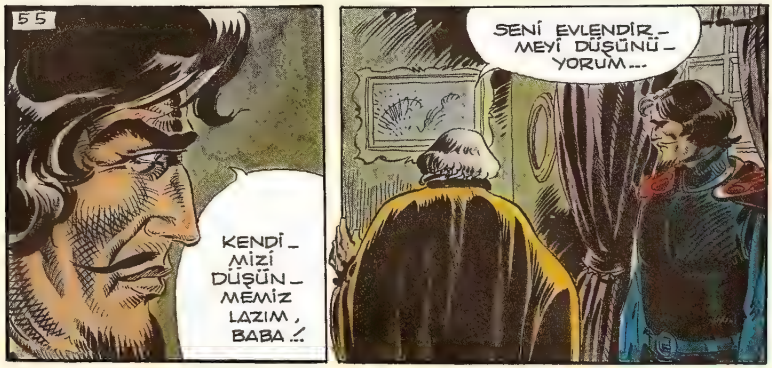

—Demek o hainlerin kimler olduğunu bilmiyorsun?

—Benim bildiğim yalnız, bu isyancıların benim ve senin ölümünü istedikleri ve bu amaçlarını Mitridat'a açtıklarıdır.

—O halde, kendimizi düşünmemiz lazım baba...

—Doğru söylüyorsun. Hatta bunun için bir düşüncem bile var...

Şövalye Ursino endişeyle sordu:

—Bu düşüncen ne?

Şövalye Ursino, babasının düşüncelerinin başkalarına her zaman zarar getirdiğini biliyordu. Telaşa düşmesinin sebebi de buydu. Yaşlı Prens konuştu:

—Seni evlendirmeyi düşünüyorum!

Ursino gülmeye başladı:

—Ben sana ne fenalık yaptım acaba?

—Alay etme Ursino... Ben seni iyi tanır ve iyi bilirim. Bu evlenmenin mutlaka olması gerekiyor. Bize çok faydası dokunacak. Hem çok düşündüm, bu evlenmeyi uygun buldum...

Ursino ciddileşti:

—Peki, anlat baba, seni dinliyorum...

—Ben yaşlandım Ursino... Ailemizi yükseltmek için hayatım boyunca öldürdüğüm insanların haddi hesabı yok. Bu adamlar zaman zaman gözlerimin önüne gelirler ve bana "Prens Mili... Öldüren mutlaka ölecektir! Sen bir çoğumuzu zehirleyerek öldürdün. Sen de zehirlenerek öleceksin!" diye bağırırlar...

—Baba, bu çocukça düşünceleri kafandan çıkart...

—Ursino... Benim çok güçlü bir önsezim var. Yakın bir zamanda öleceğimi hissediyorum. Hem de zehirlenerek öleceğim. Benim ölmemin

önemi yok. Fakat sen? Ursino? Seni düşünüyorum...

—Ben de tehlikede miyim?

Prens, oğluna dikkatle baktı. Söylediği sözlerin, Ursino'da derin etki yaptığını ve onu korkuttuğunu görünce bağırarak devam etti:

—Çocuk!.. Sanıyor musun ki bu kin ve hiddet benim içindir? Ben ihtiyar bir adamım. Bugün değilse bile yarın ölümüm kaçınılmaz kaderimdir. Bunun için beni öldürmeye lüzum görmezler. Rodos prensliğini ayakta tutan sensin. Bütün kinler, bütün düşmanlıklar sana karşıdır...

Şövalye Ursino, gözlerini kan bürümüş bir halde gürledi:

—Bize karşı kalkacak bütün elleri kırarım! Bütün Ege adalarını yakar, yıkarım...

Artık işin kıvamına geldiğini hisseden baba Prens memnun bir ifadeyle oğlunun sözünü

kesti:

—Daha kolayı varken, böyle güç işlere girmeye lüzüm var mı?

—Peki, bu kolay şey nedir?

—Demin söylediğim gibi evlenmek. Bu her şeyi halleder.

—Bizim bütün Ege'ye tüm adalara sahip olmamızı sağlayacak, yani bize çeyiz olarak bunları getirecek kız Kont Lazar'ın kızıdır...

Ursino hayretle bağırdı:

—Kont Lazar'ın kızı mı?

—Onu tanıyor musun?

Kont Lazar'ın kızı var mı, yok mu, bilmiyorum. Fakat Lazarlar'la bizim aramızda böyle bir akrabalık olabileceğini nasıl düşünebiliyorsun? Hem Kont Lazar bunu kabul eder mi?

—Çok önemli bir noktaya parmak bastın. Eski Rodos kalesinde bizim ölümümüz hazırla-

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

nıyor. Hilekâr, nankör, fakat cesur ve çalışkan olan Kont Lazar, bütün düşmanlarımızı oraya toplamış aleyhimize en müthiş planları yapıyor. Şimdi sen onun kızıyla evlenirsen, bütün bu hazırlıklar suya düşecek. Yarının bu büyük tehlikesinden kurtulmuş olacağız...

—Kont Lazar buna hiç bir vakit razı olmayacaktır.

—Onu razı olmaya sen mecbur edeceksin...

Baba Prens devam etti:

—Önce büyük bir kuvvetle ansızın eski Rodos Kalesi'ne hücum edeceksin. Kont Lazar'ı esir aldıktan sonra kendisinden kızını isteyeceksin. Bilsen Ursino, bu bizim için ne kadar iyi olacak. Bütün Ege'de bize karşı koyabilecek hiç bir kuvvet kalmayacak...

Şövalye Ursino öfkeyle dudaklarını ısırdı:

—Nasıl?

—Eski Rodos Kalesi'ni basıp ya Kont Lazar'ı esir alacaksın, ya da kızını kaçıracaksın!

Ursino bu sözden hiç hoşlanmamıştı. Eski Rodos Kalesi'ni zaptetmenin ne kadar güç olduğunu biliyordu. Öte yandan "Meliza" adlı kıza olan aşkı, onun böyle hiç tanımadığı bir kızla evlenmesine izin vermiyordu.

Şövalye Ursino, sevdiği Meliza'nın, Kont Lazar'ın kızı olduğunu bilmiyordu tabii...

yordu. Baba Prens yumuşak bir sesle:

—Fakat biliyor musun Ursino? dedi. Kont Lazar'ın kızı, Papa'yı bile baştan çıkartacak kadar güzel...

Ursino umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. Prens Jak Dö Mili ayağa kalktı:

—Galiba bu evlenme işine gelmiyor...

Ursino hiç ses çıkarmadı. Baba Prens, oğluna bir süre baktıktan sonra ekledi:

—Pekâlâ... Madem ki istemiyorsun, küçük Meliza ile evlenmen için ben de fazla ısrar etmem. Ailemizin kudretini artırmak için başka yollar ararım!

Şövalye Ursino sapsarı kesilerek yerinden fırladı:

—Nasıl, ne dedin baba?

—Meliza dedim. Bu, Kont Lazar'ın kızının adıdır...

—Demek evlenmemi istediğin kız Meliza, öyle mi?

—Evet... Neden şaşırdın? Bu ne telaş böyle?

Ursino derin bir göğüs geçirdi. Kılıcını düzelterek babasına döndü:

—Baba! Eski Rodos kenti üzerine ne zaman yürümek lazımsa emret, hazırım!

—Dört gün sonra sana haber veririm. De-

mek ki evlenmeyi kabul ediyorsun?

—Evet, kabul ediyorum...

—Pekâlâ... Haydi, öyleyse şimdi git, zavallı Mitridat'ın cenaze töreniyle meşgul ol. Mitridat'ın ölümü, dışarıda bazı dedikodulara yol açmış diyorlar...

Şövalye Ursino omuzlarını isteksizce kaldırdı ve babasını selamlayarak salondan çıktı. Baba Prens bir süre, uzaklaşan ayak seslerini dinledikten sonra:

—Aptal! diye mırıldandı.

Kara Murat'ı büyük sarayın girişinde bırakmıştık. Lorenço'nun delikanlıyı asilzadelere alay ederek tanıtması, şövalyelerin de kendisini alayla karşılamaları üzerine Kara Murat orada bulunanlara şunları söyledi:

—Lorenço gövdesinde kılıcımla beş delik açışımı unutmamış olacak ki bunu sizlere hatırlatıyor!

Bu sözler üzerine Lorenço sapsarı oldu.

Kara Murat'ın dilinin de kılıcı kadar keskin olduğunu bildiği için bir şey söylemeye cesaret edemedi. Yalnız çevresine yardım ister gibi bakındı.

Bu sırada genç bir şövalye ilerledi, Kara Murat'a:

—Demek sen kılıcına pek güveniyorsun, öyle mi? diye sordu.

Kara Murat sakin ve kibar bir tavırla cevap verdi:

—Denemek ister misin?

Lorenço, Kara Murat'a meydan okuyan genç şövalyeye:

—Aman Matyas, dedi. **Biraz dikkatli ol. Çünkü bu yabancıya Ege adalarında "Uzun kılıçlı sılahşör"** diyorlarmış.

Bu alaylı sözler üzerine bütün salon kahkahadan çınladı. Matyas atıldı:

—Azizim şövalye... Bu ismin ne derece-

ye kadar doğru olduğunu öğrenmeyi çok isterim...

Kara Murat alaylı bir gülümsemeyle cevap verdi:

—Bunu öğrenmek senin için güç olacak...

—Yaa? Neden acaba?

—Çünkü seni yenerek arkadaşlarının yanında mahçup etmek istemem...

Matyas şen bir kahkaha attı:

Tam tersi... Sen mahçup olmak istemiyorsun... Çünkü kılıcımdan korkuyorsun...

—Hayır, emin ol ki, dostumuz Lorenço'ya verdiğim dersi sana da vermek benim için çok eğlenceli olur...

Salonda çıt çıkmıyordu. Herkes bu meydan okuyuşun sonunu bekliyordu. Kara Murat her zamanki alaycı gülümsemesini devam ettirerek tekrar konuştu:

—Evet... Seninle kılıç tokuşturmak çok hoşuma giderdi ama ne yazık ki dün yemin etmiş bulundum...

—Burada herhangi bir şövalyeyle dövüşerek gülünç duruma düşmemek için değil mi?

—Hayır, bunun için değil. Çünkü Rodoslular'ı yenmenin çok kolay olduğunu gördüm de...

Etraftan tehdit sesleri yükseldi. Rodos şövalyeleri öfkeyle homurdandılar. Fakat Kara Murat, bunlara hiç önem vermeden devam etti:

—Halinize o kadar acıdım ki, Rodos şövalyeleri için şimdi duyduğum his sadece merhametten ibarettir! Bundan sonra...

Matyas öfkeyle sordu:

—Bundan sonra ne olacak?

—Ne olacak? Rodos'ta iki rakiple birden karşılaşmadan düello etmemeye karar verdim.

Duyuyor musunuz kahraman şövalyeler? Uzun kılıcım için aynı anda iki kılıç çekilmeden çarpışmamaya ant içtim. Bire karşı iki... Haydi, bekliyorum...

Salon öfkeli haykırışlarla çınladı. Şövalyeler bağrıştı:

—Şeytanın boynuzu!..

—İsa hakkı için bu herifi tepelemek lazım!

—Neler saçmalıyor?

—Hepimize hakaret etti! Kafasını koparalım rezilin.

Herkes Kara Murat'a büyük bir öfkeyle bakıyordu.

Gözleri öfkeden çakmak çakmak açılan üç silahşör birden kılıçlarını çekti. Matyas'ın kı-

lıcı da bunların arasındaydı.

Kara Murat neşeli bir sesle:

—Mükemmel dedi. **Ben iki tane istemiştim, üç kılıç birden takdim edildi. Üçünü de kabul ediyorum baylar!**

Bunu söyler söylemez, şimşek gibi bir hızla uzun kılıcını çekti. Aynı anda müthiş bir düello başladı...

Rodoslu üç asilzade, bütün güçleriyle atıldılar. Kılıçlar olanca şiddetiyle çarptı, kıvılcımlar fışkırdı.

Kara Murat büyük bir ustalıkla üç kılıca birden karşı koyuyordu...

Onların çevresinde bir daire oluşturan diğer asilzadeler bu işe şaşırıp kalmışlardı...

Tek başına, Rodos'un en iyi silahşörlerine karşı koymak çok önemli bir olaydı...

Kara Murat bir süre karşısındaki şövalye-

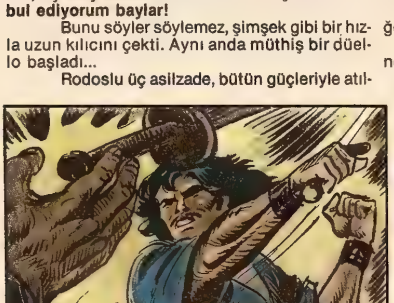

lerin kılıç ustalıklarını denedikten sonra alaylı bir sesle konuştu:

—Baylar! Bugünkü dersim çok basit olacaktır. Şimdi üç kılıcın, havada nasıl zarif daireler çizerek uçtuğunu görüp hayran olacaksınız! Dikkat... Bu bir...

Üç kılıçtan biri, ıslık gibi bir ses çıkararak havaya uçtu. Herkesin dehşet dolu bakışları arasında dikine düşüp döşemeye saplandı...

Kara Murat'ın sesi ikinci defa duyuldu:

—Bu, iki!!

Uçan ikinci kılıç Matyas'ındı...

Büyük bir kedere kapılan Matyas:

—Kılıcım!.. Kılıcım!.. diye bağırmaya başladı ve kılıcını almak için çevrelerini kuşatan halkayı yararak öbür tarafa geçti. Fakat kılıç kullanılmayacak hale gelmişti.

Devamı gelecek sayıda

Matyas, kılıcını saplandığı yerden çıkarmaya uğraşırken, karanlık bir köşede gizlice düeloyu seyreden bir papaz ona yaklaştı. Pelerinin altından çıkardığı bir kılıcı ona uzattı:

—İşte size asla bükülmeyecek ve kırılmayacak bir kılıç! Rodos'un ve Rodos şövalyelerinin namusunu kurtarmak için şu edepsiz herifin üzerine atılın. Kılıcın ucuyla bir dokunsanız yeter!

Matyas daha fazla dinlemedi. Papazın elinden kılıcı aldığı gibi ileri fırladı ve Kara Murat'a yeniden hücum etmek için ortaya atıldı.

Bu sırada Kara Murat:

—Bu da üç! diyerek üçüncü kılıcı da uçurmuştu.

Kara Murat, Matyas'ı tekrar karşısında görünce gülümsedi:

—Ooo... Anlaşılan bir ders sana kâfi gelmemiş... Böyle gayret gösteren insanları severim...

Haydi gel bakalım... Oooo... Elinde sağlam bir kılıç var. Oysa ben kılıcının bükülüdüğünü ve kullanılmayacak hale geldiğini sanıyordum...

Matyas hiç cevap vermiyordu. Bütün dikkatini sarfederek Kara Murat'ın vücudunda, kolunda ya da bacağında küçük bir çizik açmak istiyordu. Kılıcı veren Papaz "Bu bile yeterli" demişti çünkü...

Kara Murat, saldırılara karşı kendisini koruyarak alaya devam etti:

—Görüyorum ki, ilk dersi iyi almamışsın... Dikkat et... İlk önce senin vuruşlarını şöyle karşılıyorum. Sonra peşpeşe, çift vuruşlarla kılıcını kullanılmayacak hale getiriyorum.

Kara Murat, Matyas'ın saldırılarından çevik hareketlerle kurtulduktan sonra devam etti:

—Görüyorsun değil mi? İşte böyle... Peşpeşe iki kuvvetli vuruş ve hooop... Etti dördüncü

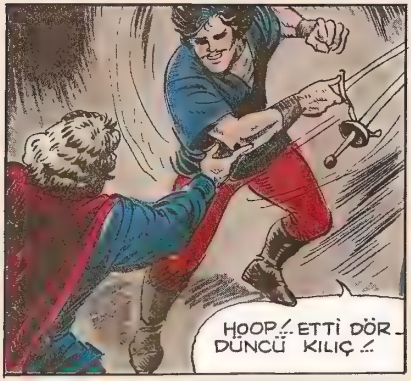

kılıç...

Kara Murat bunları söyler söylemez Matyas'ın elindeki kılıç havaya fırladı, boşlukta birkaç daire çizdikten sonra salonun öbür ucuna düştü.

Kılıç yere inerken ufak bir haykırış duyuldu. Keskin çelik, oradan geçmekte olan bir uşağın elini hafifçe sıyırmıştı.

Kılıcı Matyas'a vermiş olan papaz bunu gördü. Hızla hiçmetçinin yanına giderek, endişeli bir sesle:

—Kendini tut ve arkamdan gel. Şimdi ilacını yaparım, hemen geçer! dedi.

Hizmetçi, hem papazı takip ediyor, hem de bu kadar telaş göstermesine bir anlam veremiyordu. Çünkü elindeki sıyrık çok önemsiz bir şeydi.

★ ★ ★

Kara Murat'ın kesin zaferiyle biten düello-

nun tartışması yapılırken salondaki şövalyeler arasında bir kaynaşma oldu. Herkes şapkasını çıkardı. Sıraya girdi. Çünkü şövalye Ursino salona girmişti.

Ursino, şövalyeleri ayrı ayrı selamladıktan sonra söze başladı:

—Dostlarım... Haydi, atlarınıza binin... Katledilen zavallı kardeşimin cenaze törenin çok mükemmel olmasını istiyorum...

Herkes saygıyla başını eğdi. Ursino devam etti:

—Birkaç gün sonra yeniden atlarımıza bineceğiz. Size sevinçli bir haber vereyim. Bu defakı ata binişimiz bir cenaze töreni için olmayacak. Bir savaş için olacaktır!

Etraftan sevinç sesleri yükseldi. Şövalye Ursino konuşmasını sürdürdü:

—Evet baylar... Yakında savaşa gideceğiz.

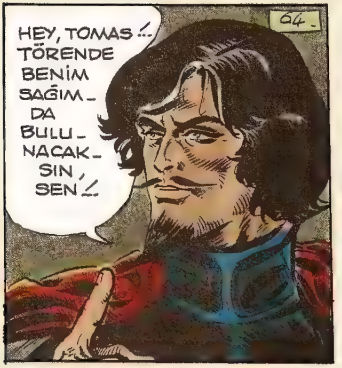

Bunun için herkes şimdiden iyice hazırlansın. Haydi, şimdi vakit geçirmeden cenaze törenine gidelim...

Adamlar kapıya doğru yönelirken şövalye Ursino, Kara Murat'a seslendi:

—Hey, Thomas... Törende benim sağımda bulunacaksın! Duyuyor musunuz dostlarım? Sizlere, en iyi savaşçılarımdan Bizanslı Şövalye Tomas'ı takdim ederim...

Bunu söyler söylemez, sarayın avlusuna inen merdivenlere doğru yürüdü.

Bu sırada birçok el Kara Murat'a uzandı. Bunların bir kısım Ursino'dan gördüğü iltifat, bir kısmı da biraz önce kılıç kullanmakta gösterdiği ustalık yüzündendi...

★ ★ ★

Kara Murat tarafından kılıcı havaya uçurulan Matyas'a yeni bir kılıç veren Papaz Don Fernando, elinden hafif yaralanan hizmetçi ile salondan çıkmıştı.

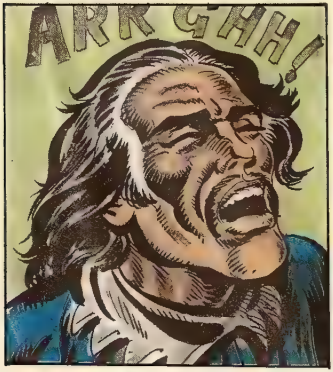

Yirmi adım kadar yürüdükten sonra hizmetçi birden durdu. Önce bir baş dönmesi hissetti. Sonra mosmor kesildi. Dudaklarının kenarında köpükler belirdi.

Kekeleyerek bir şeyler söylemek istedi. Fakat dili tutulduğundan bir şey diyemedi.

Ancak boğazında hırıltıya benzer bir ses çıktı. Önce diz üstü düştü, sonra yere yığıldı.

Papaz Don Fernando, hizmetçiye doğru eğilmiş, ölümün bütün safhalarını dikkatle izliyordu.

Can çekişme çok kısa oldu.

Hizmetçi şiddetli sarsılarak kıvrandı. Gözleri döndü ve yıldırıma vurulmuş gibi birdenbire yere kapanarak can verdi.

Papaz Don Fernando mırıldandı:

—İyi, iyi... Tam düşündüğüm gibi... İlk ön-

ce dili tutuluyor. Zehir kana karıştıktan sonra hızla ölüme gidiyor...

Bir an düşündü, sonra kendi kendine mırıldandı:

—Bu kadar çabuk ölüm dikkati çeker. O halde zehirin yapımını biraz değiştirmek gerekir... Matyas, o sefil herifi yaralayabilseydi, işte böyle geberecekti... Şimdilik kurtuldu...

Papaz Don Fernando, hizmetçinin cesedine son bir defa baktıktan sonra uzaklaşıp gitti...

★ ★ ★

Prens Mitridat'ın cenaze töreni muhteşem bir şekilde yapılmış, cenaze bütün Rodos kentinde dolaştırıldıktan sonra büyük kiliseye getirilmiş, oradan da kendisi için hazırlanmış olan mermer mezara gömülmüştü.

Şövalye Ursino başta olmak üzere alay Rodos'u dolaşırken, halk arasında bir takım şiddetli

tartışmalar, şikayetler duyuluyordu.

Sonunda öyle bir an geldi ki, sesler yükseldi, sağdan soldan bağırmalar duyulmaya başladı...

Bu bir isyan başlıngıcı da sayılabilirdi.

Haykırışlar Şövalye Ursino'nun dikkati çektiği için başını kaldırıp öfkeli kalabalığa baktı:

—Rodoslular bugün çok cesaretli... Aleyhimde tezahürat yapmaya bile cesaret edebiliyorlar!

Fakat az sonra bu tehditlerin, bu bağırmaların kendisine karşı yapılmadığını fark etti:

—Hayret!.. Tehditler bana karşı değil!.. Kime acaba?

Şövalye Ursino'nun sağında Kara Murat, biraz gerisinde Lorenço, daha arkada Matyas ve

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL • Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

Hızla kılıcını çekip atını mahmuzladı...

At birdenbire şaha kalktı. Arka arkaya şimşek gibi on kadar çifte attı. Kalabalık bir anda çil yavrusu gibi dağıldı. Çevrede geniş ve boş bir daire meydana geldi.

Çeneleri dağılan birkaç kişinin feryadı yeri göğü inletiyordu.

Kara Murat atın üstünde çok sağlam ve kabadayı bir tavırla duruyordu. Birden hayvanı yıldırım gibi sürdü. Sesi gök gürültüsü gibi patladı:

—Savulun!.. Açılın alçaklar... Çekilmezseniz ezip geçerim! diye bağırıyordu. Halk da:

—Katil Bizanslıyı öldürmeli! Yakalayın, kaçmasın! diye haykırmaktaydı.

Kara Murat, fırtına gibi koşan atıyla ve şimşek gibi çakan kılıcıyla kalabalığı yardı. Arkasından atılan kurşunlara ve savrulan mızraklara rağmen halkayı aşıp dışarı fırladı.

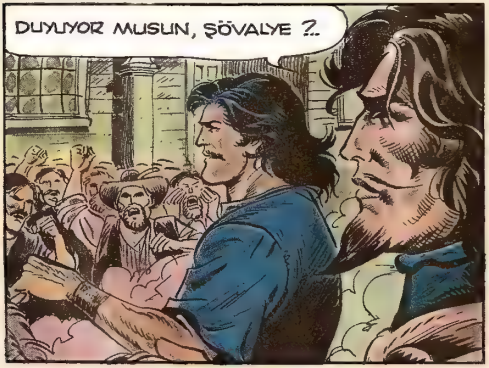

Fakat elli adım kadar ilerlemeden, yeni bir kalabalıkla karşılaştı.

Ne yapacağını, buradan nasıl kurtulacağını düşünürken, birdenbire elinde kocaman, geniş bir kılıç bulunan bir adamın atının üzerinde sinsi sinsi kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü.

Kara Murat mahvolduğunu anladı... Kendisini kısacaca alan bu kalabalıktan kurtulması imkansızdı... Birden çılgın bir cesaretle atıldı, kendisini kalleşçe vurmak isteyen adamı belinden kavradığı gibi kaldırıp halkın üzerine attı.

Bu adam hain Papaz Don Fernando'dan başkası değildi ama Kara Murat onu tanımadı...

Papaz, kendisiyle birlikte birkaç kişiyi de yuvarlayarak yere düştü.

Bu sırada bir mucize oldu sanki... Papazın yere düşmesiyle birlikte kalabalıkta bir boşluk açılmıştı.Cins at yaylandı,havalandıve kendisine

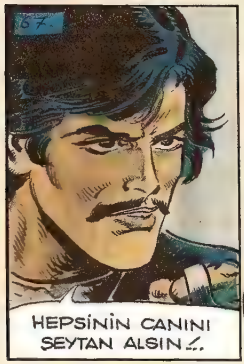

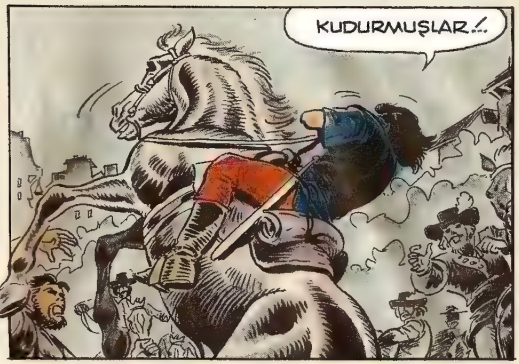

yüz kadar şövalye bulunuyordu.

Ursino arkaya doğru baktı. Böyle zamanlarda şövalyeler hemen kılıçlarını çekerek onun çevresini alırlar, halk arasından herhangi bir kimsenin müdahalesine imkan bırakmazlardı.

Fakat bu defa, hiçbirinde böyle bir hazırlanma görmedi. Hatta şövalyelerden bazılarının halk arasında bağırıp çağıran birkaç kişiyle gizlice bakıştıklarını bile sezdi.

Yoksa bir ihanete mi kurban gidiyordu?

Bunu düşününce Ursino'nun yüzü sapsarı kesildi.

Fakat bu telaşı derhal geçti. Çünkü bu isyan kendisine karşı yapılmıyordu.

Kulağına gayet açık olarak gelen sesler bunu hemen belli ediyordu. Halk şöyle bağırıyordu:

—Katil Bizanslıyı öldürmeli!

—Canavar Bizanslıyı boğup denize atmalı!

—Adalet... Adalet istiyoruz!.. Öldüreni öldürmeli!

Şövalye Ursino kinin Bizanslı Tomas adıyla tanıdığı Kara Murat'a karşı olduğunu anlayınca iyice rahatladı. Çirkin çirkin gülerek Kara Murat'a sordu:

—Duyuyor musun şövalye?

—Evet... Fakat anlamıyorum!

—Neden anlamıyorsun? Temiz bir Yunanca ile söylüyorlar!

—Hayır... Bu dil, Yunanca'nın en bayağısıdır!

—Her ne ise... Rodoslular'a ne yaptın ki, sana böyle bağırıyorlar?

—Hepsinin canını şeytan alsın!.. Onlara hiçbir şey yapmış değilim... Kudurmuşlar!

Kara Murat gerçekten çok tehlikeli bir durumda bulunuyordu. Halk gittikçe kızıyor, hep-

sinin bağrından sel gibi bir öfke taşıyordu.

Şövalye Ursino tarafından da hiçbir müdahale olmadığını gören halk iyice azıtti. Kara Murat birdenbire kendini Ursino'nun yanından ayrılmış ve kızgın insanlarla çepeçevre sarılmış bir halde buldu.

Hemen dizginleri çekip atını durdurdu. Hayvanı sağa sola oynatıp, bazen şaha kaldırarak kendisini korumaya çalıştı.

Şövalye Ursino durumu görünce hemen geri dönerek Kara Murat'ın kurtarmak için emir vermek istedi. Fakat aynı anda şövalyeler çevresini sardı. Matyas durumu sezdiğinden:

—Çabuk şatoya gidelim! Sonra hamen yeterli kuvvetle geri dönerek Bizanslıyı kurtarırız. Şimdi durursak biz de mahvoluruz! diye bağırdı.

Bunun üzerine Kara Murat'ı, öfkeli halkın arasında yapayalnız bırakıp dörtnala saraya doğ-

ru ilerlemeye başladılar.

Kara Murat, Prens Mitridat'ın ölümünden dolayı halkın niçin kendisine kızdığını bir türlü anlayamıyordu.

Oysa halkı, papaz Don Ferdando kışkırtmıştı. Üzerine sivil elbise giyen papaz, halkın arasında dolaşıyor, gruptan gruba koşarak bir takım şöyler söylüyor, adeta talimat veriyordu.

Çevresinin, gözlerinden ateş fışkıran öfkeli yüzlerle sarıldığını gören Kara Murat hayatını kurtarmaktan umudunu kesti. Tek başına yüzlerce kişiye karşı nasıl direnebilirdi?

Bir ara gözlerinin önüne Meliza geldi. Derin bir göğüs geçirerek mırıldandı:

—Nasıl olsa gittik... Ha biraz önce, ha biraz sonra olsun, madem ki öleceğim, ne önemi var? Yalnız, sermayesi bir kılıç olan akıncı nasıl öldüğünü şu rezil heriflere göstermelidir!

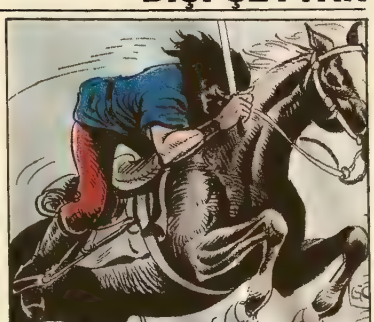

doğru uzanan kılıçların üzerinden aşarak öbür tarafa geçti...

Kalabalık öfkeyle bağırdı:

—Tutun! Kaçıyor!

Yakalayın!.. Gebertelim katili!

Kara Murat, ölümden dönmenin sevinciyle atını mahmuzlayıp Prenses Friyole'nin sarayına doğru uzaklaştı, gitti...

Herkes şaşkın şaşkın onun arkasından bakıyordu. Bu sırada Papaz Don Ferdando yerden kalkmıştı. Şato'ya doğru uçar gibi giden Kara Murat'ı görünce:

—Bu adam şeytanın ta kendisi! diye homurdandı.

★ ★ ★

Hemen hemen her büyük şehirde olduğu gibi Rodos'un da bir kenar mahallesi vardı. "Serseriler Mahallesi" denirdi buraya...

Dar, karanlık ve pis sokakların toplandığı bu yerlerden çamura batmadan geçmenin imkanı yoktu.

Dünyada konuşulan bütün lisanlar bu mahallede konuşulurdu. Burada Mısırlı falcılardan başka, serseri çingeneler, antikacılar, kuyumcu Yahudiler, silah ve zırhlı elbise yapıp satan bazı garip adamlar yaşardı.

Saat gecenin on birini geçmişti. Sokaklarda kimse yoktu. Birdenbire şehir merkezinden, bu mahalleye doğru ilerleyen beş kişilik bir kafile göründü.

Bunlardan biri önde, elinde fenerle yürüyor ve üç kişi de biraz geriden ilerliyorlardı. Adamların hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Bunların ortasında ise bir adam yürüyor, ara sıra fener tutana yolları tarif ediyordu.

Dört kişinin, ortadaki bu adamı korudukları anlaşılıyordu.

Esrarengiz kafile, mahallenin göbeğine gelince durdu. Fenerin ışığında, yüzünün maskeli olduğu görülen ve üzerinde siyah bir pelerin bulunan adam kafileden ayrılıp yalnızca yürüdü.

Bütün evlerden daha basık ve daha eski olan bir evin önünde durdu. Çok dik tahta bir merdivenden çıktı. Önüne gelen ilk kapıyı açarak içeri girdi.

Şimdi, bir çıranın hafifçe aydınlattığı küçük bir odada bulunuyordu.

Odanın gerisinde, bir hasır üzerine çömelmiş ve çenesini dizlerine dayamış bir kadın bulunuyordu. Kadının yüzündeki buruşukluklara bakılırsa çok yaşlıydı... Fakat dikkatli bir bakış onun ancak altmış yaşında kadar olduğunu anlardı...

Ziyaretçi içeri girdiği zaman, yaşlı kadın hiç

bir harekette bulunmadı. Yalnız, gelen adamı görür görmez derin bir acının etkisi altında sarsıldı.

Gelen adam sordu:

—Beni bekliyordun değil mi Teodora?

—Evet... Bu gece geleceğinizi haber vermişlerdi. Ben de ona göre her şeyi hazırladım.

Adam ilerledi. Başını örten kukuletayı kaldırdı. O kadar tedbirli davranmıştı ki, ellerinin görülmemesi için kalın eldivenler giymiş, saçlarını, başına geçirdiği külahın içine iyice doldurmuştu. Takmış olduğu maske de, yüzünün hiç bir yerini göstermiyordu.

Yaşlı kadın yeniden sinirli bir titreme geçirdi. Meçhul adam bir koltuğa oturarak dirseğini kenara dayadı.

Bu oda, çok garip bir şekilde düzenlenmişti. Bir köşede bir insan iskeleti dimdik duruyor ve bunun omuzunda simsiyah bir horoz bulunuyordu.

Horoz, ara sıra kanatlarını açarak çırpınıyor, gagasını tehdit eder gibi açıp kapatıyordu.

Yaşlı kadının ayakları dibine sarılmış olan iki yılan, ara sıra başlarını kaldırıyor, ağızlarından çatal gibi dillerini çıkararak tüyler ürpertici ıslıklar çalıyorlardı.

Duvarlarda, tavanlarda birçok doldurulmuş kentenkele ve kapının üstünde kanatlarından mıhlanmış bir baykuş görünüyordu.

Geniş bir masanın üstünde birçok şişeler, tüpler, kaplar, boynuzlar ve bir imbik bulunuyordu. Diğer tarafta da ocaktaki kabın içinde bir şeyler kaynıyor ve odayı garip bir koku kaplıyordu.

Bu esrarengiz evde oturan kadın, Mısırlı falcı kadınlar gibi giyinmişti. Nereden geldiği ve isminin ne olduğu tamamen meçhuldü. Bilinen tek şey yıllardır burada oturduğu ve büyülerinin çok kuvvetli olduğuydu... Herkes onu Teodora diye çağırıyordu.

Herkes onu Mısırlı zannederdi ama gerçekti İspanyol'du.

Meçhul adam sordu:

Devamı gelecek sayıda

—Benim kim olduğumu biliyor musun?

Yaşlı kadın hiç ses çıkarmadı. Adam devam etti:

—Benim adım Rikardo De Monvars'tır. Eğer beni memnun edersen istediğin ücreti verebilecek derecede zenginim!

Yaşlı kadın buna inanmamış gibi başını salladı.

Meçhul adam ona aldırmayarak konuşmasını sürdürdü:

—Bana senin ilmini çok övdüler. Benim de büyük bir derdim olduğu için sana geldim. Umarım ki bu derdim son olsun ve nasıl sana ilk defa geliyorsam, gidişim de son olsun!

Yaşlı kadın gülümsedi. İri ve seyrek dişleri meydana çıktı. Adam sordu:

—Ne o? Sözlerime inanmadın mı?

Bu esnada siyah horoz kanatlarını çırparak

ötmeye başladı. Büyücü Teodora horoza:

—Sus, biliyorum! dedikten sonra adama döndü:

—Bu, sizin üçüncü gelişinizdir!

Meçhul adam yerinden zıpladı. Korku ile Büyücü Teodora'ya bakmaya başladı. Kadın onun bu haline aldırmadan devam etti:

—Birinci gelişiniz çok eskidir. Bana, sizden şüphe edilmemek şartıyla herhangi bir adamı kolayca öldürmek için bir çare sormuştunuz. Bunun üzerine ben de size mavi renkli bir sıvı vermiştim. Bu sıvıdan, su, şarap gibi herhangi bir şeyin içinebirkaç damla karıştırılacak olursa, asla rengini ve lezzetini değiştirmezdi.

Meçhul adam, donmuş kalmıştı sanki... Büyük bir dehşet içinde Büyücü Teodora'yı dinliyordu. Kadın devam etti:

—Evet, bu zehirin damlatıldığı suyu veya şa-

rabı içen bir kimse sekiz gün sonra birdenbire titreme hisseder, titremeyi şiddetli bir ateş izler ve kan beynine hücum ederek onu hemen öldürürdü... Siz bu zehiri çok kullandınız ve ne kadar iyi sonuç verdiğini bizzat gördünüz. İşte size ilk yaptığım ilaç buydu.

Meçhul adam artık kendini toparlamıştı. Şimdi hiç ses çıkarmıyor ve bu sözleri duymuyormuş gibi hareketsiz duruyordu.

Sihirbaz kadın esrarengiz bir gülümsemeyle an latmaya devam etti:

—İkinci defa gelişinizde kuvvetsizliğe ve zaafa karşı benden bir ilaç istemiştiniz. O tarihte sizi muhakkak mezara götürecek olan bir hastalığa yakalanmıştınız. Hiçbir hekim derdinize çare bulamıyordu. Ben size öyle bir ilaç yapmıştım ki, bir ay içinde sizi gençleştirdi. O zamandan beri on yıl geçti.

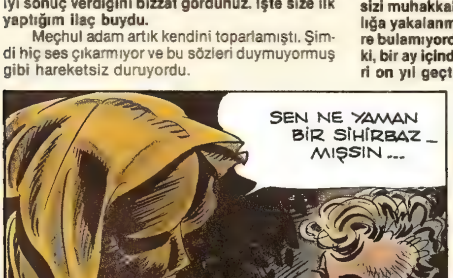

Meçhul ziyaretçi daha fazla dayanamadı:

—Sen ne yaman bir sihirbazmışsın? diye bağırdı.

Büyücü Teodora yeniden korkunç bir şekilde gülümsedi ve sözlerine devam etti:

—İlk gelişinizde isminizin Gento olduğunu söylemiştiniz. İkincisinde Fabri oldu. Şimdi de Rikardo De Monvars olduğunu söylüyorsunuz. Pekâlâ... Fakat ben bu üç ismin de sahte olduğunu biliyorum. Sizin taşıdığınız isim daha büyüktür... Daha müthiş, daha korkunçtur!

Sihirbaz kadın meçhul adama doğru eğildi ve onun asıl adını yavaşça fısıldadı:

Meçhul adam bunu duyunca birden bire sıçradı. Elini hançerine götürdü:

—Sen çok şey biliyorsun! Şeytan hakkı için seni öldürmek şarttır!

Büyücü Teodora hafif bir hareketle onun hançerini çekmesine engel oldu:

—Hayır!... Ölmeyeceğim!... Sen beni öldürmeyeceksin! Çünkü benim ölüm saatim henüz gelmedi. Daha ben de, sen de amaçlarımıza varamadık. Sen beni öldürmeyeceksin! Çünkü sana ihanet etmediğimi biliyorsun!... Ve bana daha ihtiyacın olacaktır.

Meçhul adam bir an durakladı. Kafasında birbirine zıt iki fikrin çarpıştığı belli oluyordu. Nihayet sakinleşti.

—Hakkın var sihirbaz kadın! Bana ihanet etmedin! Halbuki bunu yapabilirdin. Sana güvenim var. Fakat sihirle adımı nasıl bulabildin? Ya bunu başkasının yanında ağzından kaçırırsan?

—Adınız benim kalbimde, sizin fikrinizden daha emin bir yerdedir. Bu adı ben sizden daha gizli tutarım!

—Sana inanıyorum!

—Asaletmeap... İlk gelişinizde benden ölüm için bir çare istediniz. İkinci gelişinizde hayat için bir çare sordunuz. Acaba şimdi hangi derdinize deva istiyorsunuz?

—Aşka!

—Anlamadım!

—Birini seviyorum! Birine aşığım! Şimdi de bu derdime çare arıyorum!

Büyücü kadın şiddetli bir titreme geçirdi. Gözleri bir alev gibi yanıyordu. Yavaş yavaş yüzündeki keder ve ıstırap çizgileri hafifledi, kendine geldi.

Esrarengiz adam, büyük bir ıstırapla derdini anlatmaya devam etti:

—Bana ölümün yolunu gösterdin! Hayatın da ilacını verdin! Ah Teodora, sana yalvarırım, bana aşk kudretini de ver! Yalnız ben değil, sevdiğim kız benim için büyük bir arzu duysun.

Adam bir an sustu. Sonra boğuk bir sesle de-

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

vam etti:

—Ben ihtiyarım Teodora... Bunu biliyorsun! Kanım yavaş yavaş donuyor. Fakat ben hala aşka doymadım. Ben sevmek istiyorum.

Meçhul adamın sesi titriyordu. Artık emreden halini bırakmış, yalvarıyordu sanki...

—Ah Teodora!... Bana öyle bir güç ver ki, genç sevgilimle sevişebileyim. Bir gece, bir saat aşka karşılık, ayaklarına bir hazine dökeceğim Teodora!

Büyücü kadın başını sallıyordu. Meçhul ziyaretçi, kendisine doğru uzatmış olduğu ellerini büyük bir üzüntüyle indirdi:

—Red mi ediyorsun Teodora?

—Ayaklarıma dökmeyi vadettiğin hazineyi reddediyorum. Aşk ilacına gelince, bunu yapmak benim için bir çocuk oyuncağı kadar basittir. Yarın, sizi birkaç saat için gençleştirecek ilaç hazır olacaktır!

—Fakat unutma ki, ilaç aynı zamanda karşımdakine de benim ihtiyar olduğumu unutturacak o da beni sevecek.

Büyücü kadın acı bir sesle sordu:

—Bu mümkün... Fakat ilacı hazırlayabilmem için sevgilinizin kim olduğunu bilmem lazım!

—Kim mi? Onu ben bile iyicebilmiyorum. Kızı bir kere, yalnız bir kere gördüm.

Bilmem neden, o resmi görünce hemen aşık oldum. Çarpıldım sanki... Sonra kendisini gördüm. Fakat bilsen Teodora... Ne kadar güzeldi? Eşsiz bir kızdı...

—Gerçekten o kadar güzel mi?

—Bir harika...

—Pekâla, adı nedir?

—Fakir bir fırıncının kızı... Adını bilmiyorum.

Belki aile ismi de yoktur.

Büyücü kadın titrer gibi oldu. Elini kalbine götürerek heyecanını durdurmak istedi. İlgisiz görünmeye çalışarak sordu:

—Resmini kim yapmış?

—Piyer adında genç bir ressam... Bunun ne önemi var? Şimdi sen bu ilacı yapacak mısın, onu söyle!

—Evet, yapacağım!

—Ne vakit hazır olacak?

—İlacın, söylemiş olduğun son özelliği de taşıması için tam bir ay lazımdır!

—Bir ay mı? İmkanı yok, bekleyemem!

—Başka çare yok! Beklemeniz gerek...

—Başaracağına emin misin!

—Elbette... Bu konuda garanti veririm!

—Pekâlâ... O halde bir ay bekleyeceğim! Fakat bu bir ay bana çok uzun gelecek...

—Bir ay sonra hazırdır!

Konuşma bitmişti. Ziyaretçi ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü. Fakat dışarı çıkmadan önce, yarı yalvarma, yarı tehdit dolu bir bakışla büyücü kadını süzdü. Sonra merdivenden indi, adamlarını buldu ve hep beraber karanlık gecede saraya Rodos Sarayı'na doğru yola koyuldular.

Saray meydanına geldikleri zaman maskeli adam, kendisiyle birlikte gelen muhafızlara yeter miktarda bahşiş verdi. Muhafızlar teşekkür ederek kendisinden ayrıldılar.

Meçhul adam, muhafızlar gözden kaybolunca kadar bekledi. Sonra sağa doğru yürüdü. Sa-

rayı bekleyen nöbetçilere parolayı söyleyerek kolayca içeri girdi.

Esrarengiz adam birçok gizli koridorlardan geçip Rodos Sarayı'ndaki yatak odasına vardı. Sırtındaki pelerini ve yüzündeki maskeyi çıkarıp attı.

Maskenin altında Rodos Adası'nın kudretli hakimi Prens Jak Dö Mili'nin yüzü çıktı.

Baba Prens küçük bir çekici alıp duvara asılı gümüş tepsiye vurdu. Derhal içeriye bir hizmetçi girdi. Prens emretti:

—Benim ilacımı getir!

Hizmetçi efendisinin emrini yerine getirdi. Prens Jak Dö Mili ilacını içerken yeni bir emir verdi:

—Okuyucumu çağır!

Hizmetçi bir gölge gibi kayboldu. Yerine genç bir papaz geldi. Baba Prens:

—Mişel, oğlum! İki saattir yatakta dönüp duruyorum. Bir türlü gözüme uyku girmiyor. Bana bir şey oku!.. Şurada İncil'in ikinci cildi var. Onu oku istersen...

Genç Papaz:

—Emredersiniz asaletmeap! diyerek kitabı aldı ve okumaya başladı.

★ ★ ★

Garip ziyaretçinin gitmesinden sonra Teodora, yılanlı köşesinde bir süre daha kımıldamadan durdu. Meçhul bir noktaya dikilen gözlerinde büyük bir keder, büyük bir ıstırap okunuyordu.

İhtiyar kadının, hiç yaş dökmemek için ya-

ratılmış sanılan gözlerinden birdenbire yaşlar boşandı. Teodora... İhtiyar büyücü kadın ağlıyordu.

Acaba bu kadını ağlatan büyük ıstırap neydi?

Siyah horoz tekrar kanatlarını çırparak öttü. Yaşlı kadın:

—Sabah oluyor! diye mırıldandı. Yavaş yavaş kalktı. Karanlıkta elleriyle yoklaya yoklaya eski sandığın yanına gitti. Sandığı açtı. İçindeki gizli bir yaya dokundu. Sandıkta derhal gizli bir göz açıldı.

Gizli gözde zarif, kenarları altınla işlenmiş, küçük bir çekmece duruyordu. Bunu açtı.

Çekmecenin içinde keskin, sivri bir kama ile çevresi altın, pırlantayla süslü çerçeveli bir resimden başka bir şey yoktu...

Kama, kırmızı kadife bir kın içindeydi. Resim ise genç bir adama aitti ve çizildiği kağıt sararmıştı...

Teodora resme büyük bir ıstırapla baktı ve kendi kendine söylenmeye başladı:

—Ey benim aşkım!... Gençlik günlerimin Tanrısı... Sen neredesin? Benim kalbim, benim aşkım, on yıldan beri açmadığım bu çekmecenin içinde duruyordu. On yıl önce, beni son defa ziyaret ettiğinden beri bu çekmeceyi açmamıştım...

Yaşlı kadın bir an sustu. Sesi acıyla titriyordu. Gözlerini yukarıya doğru kaldırarak ıstırapla mırıldandı:

—Ey hâlâ gençliğini, arzularını unutmayan sefil kalbim! Niçin o zaman seni koparıp atmadım?

Yaşlı kadın dizlerinin üstüne düştü. Hem ağlıyor, hem de resmi solgun dudaklarına yapıştırmış, öpüyordu.

Kapıdan bir genç kızın sesi duyuldu:

—Anne... Zavallı anne... Hâlâ ağlıyor musun?

Tatlı bir eda ile söylenen bu sözler üzerine Teodora kendine geldi. Resmi aceleyle çekmeceye ve onu da sandığa yerleştirdikten sonra arka odaya açılan kapıya doğru döndü.

Az önceki tatlı ve saf ses tekrar duyuldu:

—Neredesin anne? Ağladığını duydum. Fakat karanlıktan gözlerim seni seçemiyor.

Teodora bir çıra yaktı. Kapının eşiğinde on sekiz yaşlarında genç bir kız göründü.

Bu, tahminlerin üstünde güzel ve cana yakın bir kızdı. Çıranın ışığında genç kızın çıplak ayaklı olduğu görülüyordu.

Güzel kız ilerledi, kollarını ihtiyar kadının boynuna doladı, başını büyücü kadının göğsüne dayadı.

Teodora, kızın ipek gibi yumuşak saçlarını sevgiyle okşayarak:

—Kristina... Değerli hazinem... Biricik yavrum...

—Kalbin ne kadar hızlı çarpıyor? Zavallı Teodora anne...

Bir süre öylece kaldılar. Büyücü kadının "Kristina" diye hitap ettiği kız sevgi dolu gözlerini yaşlı kadına doğru kaldırarak sordu:

—Neden ağlıyordun Teodora anne? Büyük bir derdin var da bana, kızına söylemek istemiyor musun?

Büyücü kadın titredi:

—Kızım... Evet, kızım... Biricik yavrum...

Bu sözleri hızlı hızlı söyledikten sonra kendi kendine mırıldanır gibi şunları ekledi:

Devamı gelecek sayıda

—Ötekine, asıl kızım olacak ötekine lanet olsun! Annesinin kalbini ve aşkını hiçe saydı. Tıpkı onun gibi...

Tekrar Kristina'ya döndü:

—Doğru söylüyorsun Kristina'cığım... Benim büyük bir derdim var. Öyle bir dert ki, beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor. Bu derdi sana anlatamam Kristina! O kadar uzun, o kadar uzun ki, sana bütün hayatımı anlatmam gerekir. Oysa bu sıkıntılı olayları sana anlatmak, seni büyük bir sıkıntıya sokmak demektir...

—Bu sözlerinden bir şey anlamıyorum anne... Yalnız, bildiğim bir şey varsa o da seni çok sevdiğimdir. Senin kederin, benim kederim, senin neşen, benim neşemdir.

—Ah Kristina'cığım... Benim en büyük teselimsin! Senin bir gülümseyişin kalbimdeki bütün acıları dindirmeye kâfidir. Çoktan beri sana söylemek istediğim bazı şeyler var. Fakat bir türlü fırsat bulamadım...

Bu esnada ortalık iyice aydınlanmaya başlamıştı. Teodora çırayı söndürdü.

Genç kız sordu:

—Bana ne söyleyecektin anne?

Yaşlı kadın, kızı okşadı:

—Keşke senin gerçek annen olsaydım...

Kristina'nın alnından bir hüzün bulutu geçti:

—Asıl annem beni terk ettikten sonra, şimdi gerçek annem sensin...

—Evet... Annen seni terk etti. Benim de sana söylemek istediğim şey bu konuyla ilgilidir...

—Ne gereği var Teodora anne? Niçin bu eski dertleri tazeliyorsun?

—Öyle gerekiyor da ondan... Sen şimdi bana söyle bakalım. Bugün de Piyer'in atölyesine gidecek misin?

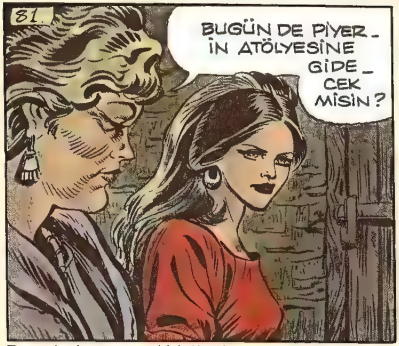

Bu adı duyunca, Kristina'nın yüzü parladı. Ağzından yalnız

—Piyer! adı döküldü.

İhtiyar kadın, genç kızın elinden tuttu:

—Piyer'i o kadar çok mu seviyorsun?

—Evet, Teodora anne, çok seviyorum.O da beni seviyor.

—Piyer iyi bir sanatkârdır ve senin gibi bir meleğin aşkına layık olacak derecede iyi bir gençtir.

—Aramızda evlenme tarihini tespit ettik.Yalnız senin iznin kaldı.Piyer bunun için yarın gelip seninle görüşecek.

—Bunun önemi yok kızım.Benim istediğim yalnız sizin mutlu olmanızdır.fakt sen benim soruma cevap vermedin.Bugün Piyer'e gidecek misin?

—Hayır anne... Piyer önceki gün tabloya son fırçayı vurdu. Tablo, Meryem Ana'yı temsil ediyor. Piyer, Meryem Ana pozu için beni model yaptı. Tablo o kadar güzel, o kadar güzel oldu ki... Piyer dün onu Prens Jak Dö Mili'ye götürecekti...

—Prens Mili'ye ha?

—Evet anneciğim. Piyer'in tablosu gerçekten Rodos Sarayı'na yakışacak bir eserdir.

Bir dakika kadar ikisi de sustu.

Teodora'nın **"Kristina"** diye çağırdığı ve komşuların sadece **"Fırıncı kız"** dedikleri genç kız tekrar söze başladı.

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

—Mutluluğumu, ne kadar sevinçli olduğumu düşündükçe kader meleğinin bunu benden kıskanacağını sanıyorum...

Teodora titredi:

—Ne demek istiyorsun çocuğum?..

—Hiç, delice fikirler.. Anne, görüyorsun ki, seninle beraber bulunduğumuz altı yıl içinde ne kadar mutlu yaşadım.. Oysa seni tanımadan önce hayatım benim için çok korkunçtu...

Teodora sayıklar gibi:

—Hep benim hatam! diye mırıldandı. Bunu duymayan genç kız, gözleri dalgın, devam etti:

—O zaman on iki yaşındaydım.. Beni her gün döverler, kovarlardı. Birçok kimse "Pîç" diye benimle alay ederdi. Beni evinde tutan kadın bir hiç yüzünden beni her gün döver, kemiklerimi kırardı... Yıllarca cehennem azabı çektim!..

Teodora, alnından terler döke döke genç kızın sözlerini dinliyordu. Durumundan, bunları ilk defa duymadığı, önce de bildiği anlaşılıyordu...

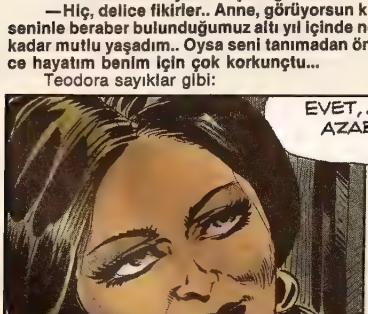

—Bu kadın o kadar huysuz, o kadar aksiydi ki, mahallede ona cadı denirdi. Onun fırınında çalıştığım için herkes bana "Fırıncı kız" derdi.. Bir gün, bir dilim ekmek çalıp yedim diye beni o kadar dövdü ki, düşüp bayılmışım. Kendime geldiğim zaman burada idim. Beni kucağına almış, hüngür hüngür ağlıyordun. Tıpkı şimdi ağladığın gibi... Neden ağlıyorsun Teodora anne? Bunların hepsi geçti...

Teodora gözlerini silerek cevap verdi:

—Evet, bunlar geçti... Fakat kalbimde kızgın bir demir gibi hatıraları duruyor ve her zaman duracak! Vicdan azabı bitmez...

—Vicdan azabı mı dedin?

—Evet kızım. Biraz önce sana bilmen gereken bazı şeyler anlatacağım diye söylemiştim. İşte bu odur!

—Fakat beni korkutuyorsun anne!

—Benden korkman değil, nefret etmen lazımdır, kızım...

Güzel Kristina kekeledi:

—Anne, anne... Sana ne oluyor? Yalvarırım kendine gel! Sözlerin beni gerçekten korkutuyor!

—Dinle Kristina! Gerçeği bilmen gerek... Çocukluğunda geçirdiğin eziyetlerin bütün sebebi benim. Bana lanet etmelisin.. Benden nefret etmen gerek...

—Neler söylüyorsun anne? Beni kurtardığın, beni yanına alıp, o cehennem hayatından uzaklaştırdığın için mi sana lanet edeyim?

—Dinle.. Seni o cadı kadının eline teslim eden benim.

—Sen hayal görüyorsun galiba?

—Hayır. Daha sözüm bitmedi. Yaptığım kötülük sadece bu değil.. Aynı zamanda o kadına seni dövmesi ve senden nefret etmesi için de ayrıca para verdim...

—Ah Teodora anneceğim. Sen muhakkak aklını oynattın. Rica ederim uyan artık...

—Hayır!.. Artık bütün gerçeği öğrenmenin

zamanı geldi. Sana her şeyi söylemeliyim. Ben senin ne ıstıraplar çektiğini, ne dayaklar yediğini çok iyi bilirim. Sen aç kaldıkça, gözyaşı döktükçe ben sevinirdim. Bu hal, senin ölüm derecesine geldiğin ana kadar devam etti...

Teodora'nın sesi ıstıraptan titriyor, yüzünde vicdan azabının tüm ifadesi görülüyordu:

—O geceki dayak.. O müthiş durum, beni birden bire değiştirdi. İçimde sana karşı büyük bir şefkat ve merhamet duymaya başladım. O zaman seni oradan alıp buraya getirdim, kendi çocuğum gibi büyütmeye çalıştım. İşte kızım, gerçek budur. Artık beni sevme, benden nefret et ve kaç...

Fırıncı kız kaçacağı yerde tam tersine kollarını yaşlı kadının boynuna doladı. Onu kucaklayarak:

—Anne, bu sözleri bir daha senin ağzından duymak istemem. Ben seni seviyorum! dedi.

Teodora hem neşe, hem de keder ifade eden

bir sesle mırıldandı:

—Allah'ım! Ne kadar temiz yürekli kulların var? Ona bu kadar fenalık yaptığım halde beni affediyor. Hâlâ bana anne diyor...

Şimdi hem Teodora, hem de Kristina ağlıyorlardı. Nihayet yine yaşlı büyücü söze başladı:

—Şimdi daha söyleyeceklerim var. Dinle!

—Dinleyemem anne! Çünkü vaktim yok. Fırına geç kalacağım!

—Fırına gitmeyeceksin kızım...

—Öyle şey olur mu? Sonra gündeliğimi kaybederim.

—Canım, gündeliğin ne önemi var? Gel, bak!

Teodora genç kızı çekerek, az önceki sandığın yanına götürdü. Bir çekmece açtı. İçi altın ve gümüş para ile doluydu. Fırıncı kız hayretle bakıyordu. Teodora devam etti:

—Anlıyorsun ya Kristina? Bu kadar zengin olduğumuz halde seni bir fırında çalıştırmam, kimsenin şüphesini çekmemek içindi. Bizim paraya ihtiyacımız yok.. Artık hiçbir zaman fırına gitmeyeceksin!

Yaşlı kadın bir an durdu. Sonra:

—Adam şuraya oturmuştu! diye kendi kendine mırıldandı. Kristina'ya dönerek titrek bir sesle şunları söyledi:

—Dinle... Şimdi niçin isimsiz ve ailesiz bir kız olduğunu öğreneceksin. Senin için hayatımı vermeye hazır olduğum halde bir vakitler senden niçin nefret etmiş olduğumu anlatacağım. Hayat hikayemi baştan sona kadar bileceksin.. Bugün sen, büyük bir tehlikeyle karşı karşıya bulunuyorsun. Bu, küçük yaşta tanıdığın acılara, çektiğin işkencelere benzemez. Seni bugün yırtıcı bir kaplan, bir canavar kovalıyor!

Devamı 10'uncu sayfada

Öğleden sonra, şehrin yan kapılarından birinde meşe korusundan çok uzak olmayan bir yerde bir araba durdu ve ağaçların gölgesinde sığındı.

Dört atlı, lüks arabadan, siyah elbiseli bir kadın indi, yaya olarak kente girdi ve acele acele saraya doğru yürüdü...

Kadının yolu çok iyi bildiği anlaşılıyordu. Sarayın arka tarafına dolaştı, bahçe duvarı boyunca yürüyerek küçük, demir bir kapıya vardı.

Titrek elleriyle kilide bir anahtar soktu. Zamanla paslanan kilit, anahtara biraz direndikten sonra açıldı.

Kadın, kalp çarpıntılarını gidermek için bir an durdu. Sonra, ağaçlar arasına gömülmüş olan saraya doğru ilerledi.

Sarayın önünde, siyah, uşak elbiseli ihtiyar bir hizmetçi kederli bir halde aşağı yukarı geziniyordu. Birdenbire kadını görünce büyük bir öfkeyle:

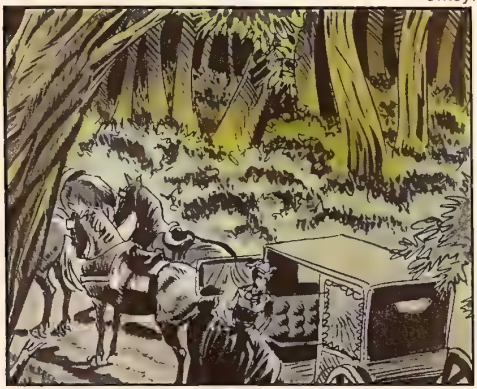

—Hey madam! diye bağırdı. **Buraya nereden girdiniz? Çabuk dışarı çıkın!**

Siyahlı kadın cevap olarak koynundan altın bir haç çıkararak uşağa uzattı. Adam bunu görünce iki büklüm oldu. Kadın heyecanlı ve kesik bir sesle:

—Bu haçı götürün... Nereye götüreceğinizi tabii biliyorsunuz.. dedi. İhtiyar uşak gülümseyerek:

—Biliyorum madam! diye mırıldandı.

Adam haçı aldıktan sonra kadının saraya girebilmesi için yol gösterdi. Kadın içeri girip arka odada oturdu. Kalbi şiddetle vuruyor, ürperme ile çevresini dinleyerek bekliyordu.

Aradan bir saat geçti. Böyle uzun bir bekleyişten sonra bahçede ayak sesleri duyuldu. Az

sonra kapının önünde bir adam belirdi. Kadına büyük bir merak ve endişeyle bakıyordu.

Kadın derhal ayağa kalkarak yüzünü örten peçeyi yavaşça kaldırdı. Adam hayretle:

—Kontes Lazar! diye mırıldandı.

Kadın, üzüntülü bir tavırla cevap verdi:

—Prens Jak Dö Mili!.. Önce bana teklifsizce "Çiçeğim" diye hitap ederdin, şimdi bir yabancı mı olduk. Bunun için mi bana resmi bir dille "Kontes Lazar" diye hitap ediyorsun?

—Madam!.. Şimdi burada ne Prens Jak Dö Mili, ne de eskiden olduğu gibi "Çiçeğim" var.. Şimdi karşımdaki Kontes Lazar'ı prensliğimin düşmanı olarak görüyorum. Ben hataları nedeniyle daima Allah'tan affını isteyen bir günahkârım. Her ne ise, ayakta durmayın, oturun!

Kadın tir tir titriyordu. Adamın emrine uyup oturdu. Prens Jak Dö Mili kadının halini inceden

inceye gözden geçiriyordu.

Siyahlı kadın çevresine göz gezdirerek:

—On dokuz yıldan beri... Evet, tam on dokuz yıl geçti. Bu saraya o zaman son bir defa gelmiştim. Sen hatalarından bahsediyorsun. Fakat benimkileri kim affedecek?

—Allah büyüktür madam!

Baba Prens Mili bunu söylerken başını eğdi, kollarını göğsü üzerinden birbirine kavuşturdu.

Kadın acı dolu bir sesle devam etti:

—Yıllardan beri ıstırap içindeyim. Ağlıyorum. Senin parlak unvanınla gözlerim kamaşmış, bir dakikalık övünme, bir dakikalık hırs için kendimi senin kucağına atmıştım. Evet, seninle sevişip, kocamı aldattım. Ama ben de cezamı çektim...

Kadının göz pınarlarında iki damla yaş be-

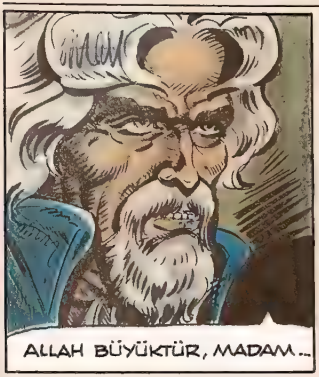

lirdi. Bu yaşlar billur birer kürecek halinde yanaklarından aşağıya doğru süzüldü:

—Evet ihanetimin cezasını çok ağır şekilde çektim. Ah o çocuk!.. O kızcağız... Bir türlü aklımdan çıkmıyor. Zavallı yavruyu, gizli aşkımızın ürünü olan o masum bebeği bir alçaklıkla kilise kapısına bıraktığımı düşündükçe deli gibi oluyorum. Hayali gözlerimin önünden silinmiyor.

Kontes Lazar titriyordu. Yüzü sonsuz bir ıstırapla gerilmişti:

—Onu ne kadar düşündüm bilsen... Sülalemizin uğradığı felaketlerin hep bu işlediğim cinayetin cezası olduğunu kaç kere düşündüm..

—Şüphe mi ediyorsunuz madam? Elbette

onun cezasıdır. Allah büyük ve adildir!

Kontes Lazar kendisini tutamayıp hiddetle atıldı:

—Prens Mili! diye bağırdı. **Çocuğu kilise kapısına bırakmamı sen söylemiştin. Şimdi nasıl oluyor da bu sözü bana söyleyebiliyorsun?**

—Madam... Ben şimdi bahsettiğiniz eski sevgili değilim. Bu adanın Prensiyim. Hükümdarlar hiçbir zaman sevgililerinin suçlarından sorumlu olamaz!

Kontes Lazar düşünceli bir tavırla:

—Evet, dedi. **Ne sen eski Prens Mili'sin, ne de ben eski çiçeğinim! Ben şimdi adamızın hükümdarına başvuruyorum. Ona yalvarıyorum.**

—O halde amacınızı söyleyin.. Elimden gelecek bir şeyse yaparım!

Kontes Lazar kederli bir tavırla sözüne devam etti:

—Barış için geldim. Adada çıkacak bir savaş iki tarafı için de çok kötü sonuçlar verecektir. Siz daha kuvvetlisiniz..

Bu yüzden kocam Kont Lazar, sizin tekliflerinizi derhal kabul edecektir...

—Güzel.. Kont Lazar'a istediği unvanı ve arazileri veririm. Yeter ki, "Eski Rodos" denilen o kartal yuvasını terk etsin. Bunu kendisine böylece söylersiniz!

—Kocam size baş eğdiği takdirde çok şey kazanacağını pekala bilir. Bunu söylemeye gerek yok...

—O halde niçin duruyor? Neden hemen teslim olmuyor? Ona engel olan bir şey var mı?

—Evet var! Onu kaleyi teslimden men eden şey var. Bu da kızımız Meliza'dır..

—Bir çocuk.. Ben onu, milyonlar harcayarak, çeyizler vererek prenses yapabilirim. O isterse bir prensle, ya da bir kralla evlendiririm. O da bir kraliçe olur...

—Meliza için bulduğunuz koca kim?

Prens Jak Dö Mili, bu sözde bir resmiyet takınarak doğruldu:

—Adı Şövalye Ursino'dur. Prenstir. Yakında çok daha büyük unvanlara kavuşacaktır.

—Oğlunuzdan bahsediyorsunuz..

—Evet, oğlumdan...

Kontesin yüzünde garip bir ifade belirdi. Yalvarır gibiydi...

—Kızım çok inatçı efendimiz.. Eski Rodos Kalesi'ni kocam değil, kızım savunuyor. Askerlere çoğu zaman o komuta ediyor. Kocam, çok sevdiği kızımızı kırmak istemiyor. Yani, Eski Rodos Kalesi'ni ele geçirmenizi engelleyen kızım Meliza'dır...

Kontes, Prens Jak Dö Mill'nin önünde diz çökerek devam etti:

—Ah efendimiz.. Sizinle görüşmek isteyişimin sebebi buydu. Kızımı affetmenizi ricaya gel-

dim. Oğlunuz, Eski Rodos Kalesi'ni almak için savaşa hazırlanıyor, biliyorum. Eski aşkımızın hatırı için, Meliza'yı dünyada biricik kalan kızımı bana bağışlayın. Oğlunuzu bu seferden vazgeçirin... Kızım ölür, fakat kaleyi teslim etmez.. Ona da, bana da acıyın...

Kontes, Prens Jak Dö Mill'nin ayaklarına kapanarak ağlamaya başladı. Prens sordu:

—Demek oğlum Ursino ile kızın Meliza'nın evlenmelerini reddediyorsun?

—Reddetmiyorum, imkansız görüyorum. Çünkü kocamın sülalesinden, size karşı müthiş bir kin ve düşmanlık miras kalmıştır.

—Peki, Allah nasıl isterse öyle olsun!

—Emrinizi bekliyorum efendimiz. Eski Rodos Kalesi'ne ne cevap götüreyim?

—Çok üzgünüm kontes... Oğlumu durdurmama imkan yok. Beni dinleyeceğini sanmıyorum. Onu, eski Rodos Kalesi'nin üzerine yürümekten hiç bir kuvvet alıkoyamaz...

Kontes Lazar yavaşça kalktı. Prens Jak Dö Mili'ye son bir defa baktı. Bakışlarında hayal kırıklığı ve üzüntü vardı:

—Allahaısmarladık Prens Mili, dedi.

Baba Prens:

—Allah yardımcınız olsun! diye karşılık verdi.

Prens Jak Dö Mili'nin eski metresi Kontes Lazar bitkin bir halde, yaşlı prensin yanından çıktı...

Kadın salondan çıkar çıkmaz Prens Jak Dö Mili doğruldu, dudaklarında uğursuz bir gülümseme belirdi. Ahlaksız prens küçük bir kapıyı açıp, bitişikteki odaya geçti. Orada, alaca karanlıkta, genç bir adam duruyordu. Bu adam, oğlu Şövalye Ursino idi.

Yaşlı Prens sordu:

—Konuştuklarımızı duydun mu?

—Evet, hepsini!.. Eski Rodos kalesini zaptettikten sonra yıkıp yakacağım!

—Yakacaksın ama, eğer Meliza, savaşçı kız...

Şövalye Ursino'nun rengi attı:

—Meliza! Sevdiğim kız!

—Senin için ne düşündüğünü annesinden öğrendik!

—Düşüncesini değiştiririm!

—Bunu bilmem... Ama şunu biliyorum. Buraya kadar gelen Kontes Lazar'ın üzgün dönmesiyle, bir düşman daha kazandık. Ortaya bir rakip daha çıktı. Oysa ben, senin Meliza ile evlenebilmen için Kontes'ten yardım göreceğimi umuyordum...

Devamı gelecek sayıda

Yaşlı Prens'in yüzünde şeytani bir ifade belirdi. Kararlı bir sesle devam etti:

—Şimdi Kontes, kızı üzerinde büyük etki yaparak, bize karşı düşmanlığını körükleyecektir!

—Şüphesiz öyle yapacak. Tabii Eski Rodos Kalesi'ne geri dönebilirse...

—Ne demek istiyorsun?

—Yani Kontes, kaleye varamayabilir demek istiyorum.

Baba Prens, hain hain gülümsedi:

—Evet... Onu önlemek gerek! Ha... İyi ki hatırladım Ursino... Kontes Lazar burada değerli bir şey unuttu. Hemen arkasından koş ve yetiştir. Bizzat kendisine ver! Eğer yanılmıyorsam bu haç, Kontes için çok değerlidir!

Şövalye Ursino, dikkatle babasına bakıyordu. Yaşlı Prens devam etti:

—Önce şunu söylemem gerek. Bu haç,

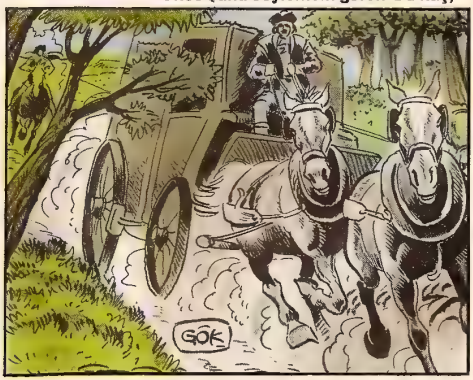

kontesinki değil ama, onunkine çok benziyor. Bak Ursino... Kontes'in haçında, İsa'nın başında hale tarzında dikenler yoktur. Fakat bunda var! Hele dikenlerden biri çok sivridir. Dikkatli ol Ursino! Bir yerine batabilir!

—Evet, anlıyorum... O sivri dikeni gördüm. Sen haçı ver bana...

Şövalye Ursino, babasından haçı alır almaz dışarıya fırladı.

Kontes Lazar, acele acele, kendisini Nisiros korusunda bekleyen arabaya varmış ve hemen yola koyulmuştu.

Araba daha bir kaç yüz metre gitmemişti ki, arkadan doludizgin gelen bir atlı yetişti, arabacıya durmasını işaret etti. Araba durdu.

Atlı, arabanın kapısına eğilerek selam verdi.

Bu sırada Kontes Lazar başını kaldır-

mış ve at üstündeki adamı tanımıştı. Benzi solarak:

—Şövalye Ursino? dedi.

—Evet madam, benim... Gerçi ailelerimiz birbirine düşman. Fakat ben saygılı bir insanım. Babam, unuttuğunuz değerli bir şeyi, arkanızdan bir uşakla yetiştirmek istedi ama size saygılarımı arzetmek için ondan bu görevi ben istedim...

—Muhterem babanızın sarayında bir

şey mi unutmuşum?

—Evet Kontes... Şu haçı unutmuşsunuz... Babam bunun kaybolmasından üzüleceğini söyledi. Bu yüzden hemen koşup geldim madam...

Kontes Lazar, kederli bir tavırla gülümsedi. Yüzü kızararak:

—Teşekkür ederim! dedi.

Şövalye Ursino'nun uzattığı haçı almak için elini kaldırdı ve o sırada yüzünü buruş-

turarak:

—Ah! diye hafifçe haykırdı.

Çünkü sivri diken, Kontes'in avucunu azıcık sıyırmıştı. Fakat bu sıyrığı görebilmek için çok dikkatli bakmak gerekirdi.

Şövalye Ursino:

—Ne becereksiz adamım! Acıdı mı madam? diye özür diledi. Kontes:

—Önemli bir şey değil! diye karşılık verdi.

—O halde madam, bana izin verin... Görevim bitti. Şunu da arzetmek isterim. Politika ve savaş neyi gerektirirse gerektirsin, sizin ve ailenizin hakkında daima iyi duygular besleyeceğim!

Şövalye Ursino bunları söyledikten sonra atının başını çevirdi, şehire doğru sürerek gözden kayboldu. Bir ara durup arkasına baktı. Uzaklaşan arabayı bir süre seyrederek kendi kendine:

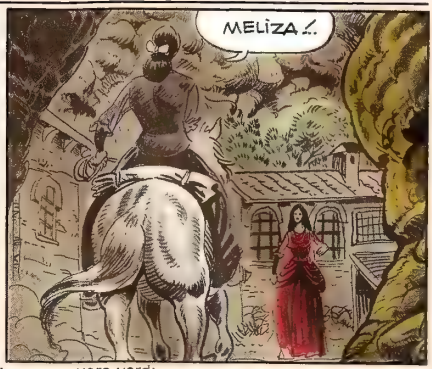

—Bu araba Eski Rodos Kalesi'ne üç günde varacak. Fakat oraya Kontesi değil, ölüsünü götürecek!

Kontes Lazar'ın arabası, Eski Rodos'a gitmiyordu.

Araba "Obisson Oteli" denilen bir hanın önünde durdu. Kontes içeri girdi. Buradan akşama kadar çıkmadı. Hava kararınca bir ata atlayarak tek başına yola devam etti. Kayalar arasında boğaza benzeyen dar bir yere vardı.

Bu boğazın arkasındaki köşke yaklaşınca, kayaların arasından beyaz bir gölge atlayarak Kontes'in yoluna çıktı.

Kadın, sevinçli bir sesle:

—Meliza! diye bağırdı.

Genç kız koşup annesini kucakladı:

—Gözüm yolda kaldı, merak ettim. Neden bu kadar geciktin? diye sordu.

Konuşarak köşke girdiler. Tepeden tır-

nağa kadar silahlı iki muhafız kapıları kapadı. Meliza:

—Ne haberler var anne? dedi. **Göreceğini umduğun adamları bulabildin mi?**

—Şehirde yoklarmış...

—Buna çok sevindim işte... Bizimle, Prens Jak Dö Mili ailesi arasında bir dostluk, bir barış kurma fikri hiç hoşuma gitmemişti. Dün bunu bana söylediğin zaman, üzülmüştüm doğrusu.. Bu canavarlar, Rodos'ta sağ kaldıkça barışa kavuşmak imkânsızdır, anne...

—Emin ol ki Meliza, bu gidişle savaşın önü alınamayacak!

—Cesaret anne, cesaret! Ben sonuna kadar mücadele etmeye azmettim. Sen de umudumu kırma!... Seni takip etmediklerinden emin misin? Bizi burada yakalamasınlar

—Hayır, takip edilmedim yavrum. Senin planladığın gibi hareket ettim. Araba,

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

Obisson otelinde kaldı.

—Güzel... Yarın gizli bir toplantımız var. Öbür gün Eski Rodos Kalesine döneriz.

—Senin kahraman bir kalbin var Meliza...

—Böyle olması gerek. Çünkü görüyorum ki, bir çok erkek kadın kalbi taşıyor...

—Galiba babanı kastediyorsun...

—Evet, onu kastediyorum. Buraya kadar gelmeye cesaret edemeyen babamı...

Fakat neyin var anne? Neden sarardın?

—Bir şeyim yok! Su bardağını almak istedim... Susuzluktan boğazım yanıyordu. Fakat elim bardağı tutamadı.

—İç anneciğim!

Kontes bardağı tutmak istedi. Fakat parmakları uyuşmuştu. Bardak elinden kaydı, düştü, kırıldı.

—Neyim var, anlamıyorum. Kolum sanki benim değil. Felçli sanki...

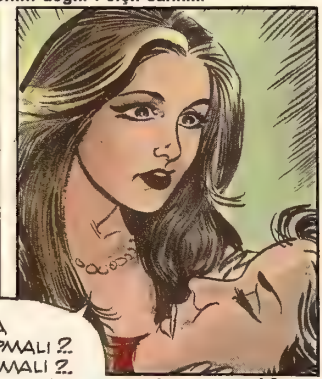

Meliza haykırdı:

—Bak, elin bembeyaz olmuş. Parmakların kıvrılıyor. Anne, anne!.. Neyin var? Korkuyorum!

—Kolumun gittikçe uyuştuğunu hissediyorum. Bir soğukluk... Bir ölüm soğukluğu dirseğime kadar çıktı. Başım dönüyor. Ah, şimdi anladım!

—Acaba ne yapmalı, ne yapmalı?

Kontes Lazar inledi:

—Hiç bir şey kızım, hiç bir şey... Ne yapılsa boşuna... Çünkü damarlarımda dolaşan zehire hiç bir şey fayda etmez.

Meliza ürktü:

—Zehir mi?

—Evet... Prens Mili'nin zehiri...

Genç kız annesine büyük bir endişeyle bakıyordu. Bir an aklını oynattığını sandı. Kontes büyük bir acıyla devam etti:

—Koynumda bir haç var. Onu dikkatle oradan çıkar...

—Bu mu anne?

—Evet... Yaklaştır!.. Tamam, bu haç benim değil. Değiştirilmiş!.. Zehir de bu diken diken yerdedir. Meliza, dikkat et, eline değmesin yavrum!

—Ah, bu mümkün değil! Fena bir rüya görüyorsun anne!

—Ne yazık ki rüya değil, korkunç bir gerçek. Dinle beni kızım. Ben biraz sonra öleceğim.

—Hayır... Hayır!..

—Öleceğim diyorum. Bir saat sonra ben artık yokum. Sözümü kesmeden dinle! Sana söyleyeceklerim çok önemli... Ve aynı zamanda çok müthiş.

Meliza diz çöktü. Annesinin ellerine sarıldı, yüzünü dizlerine kapadı, yavaş yavaş ağlamaya başladı. Kontes, metin bir sesle konuştu:

—Meliza. Sen genç bir kızsın... Fakat yüreğin çok kuvvetli. Sana her şeyi söyleyebilirim

—Seni dinliyorum anne.

—Bunları sana söylemek, benim için imkansızdı. Fakat ölüm bana cesaret veriyor. Seni bir daha göremeyeceğim. Senden utanmayacağım. Bunun için her şeyi anlatabilirim.

—Utanmaktan mı bahsediyorsun anne? Sen deli misin? Bizim ailede kimse utanılacak bir şey yapmaz!

—Meliza!.. Ben suçlu bir kadınım! Dinle! Baban uzun süre gelmemek üzere bir yere gittiğinde bir adam geldi. Deli gibi bir haldeydi. O adam... Beni götürdü.. Karşı koya-

madım. Kendimi kaybettim. Ne olduğunu bilmiyorum.

Kontes Lazar bir an sustu. Yüzü sapsarıydı. Sesi titremeye başlamıştı. Güçlükle devam etti:

—Bu adam şimdi Rodos'ta... Sarayında... Kendisiyle bir kaç defa daha beraber oldum. Fakat bunlarısana neden anlatıyorum, biliyor musun kızım? Çok kötü bir şey, fakat bilmen lazım... Anne olmuştum. Bu yasak ilişkiden bir küçük kızım oldu...

Bu sözü söyledikten sonra Kontes, kızı Meliza'ya baktı fakat Meliza yüzünü kaldırmıyordu... Kontes devam etti:

—Ben suçlu bir kadın olduğum için aynı zamanda günahkâr bir anne de oldum. Masum bebeği beni terk eden adamın tavsiyesi üzerine büyük bir kilisenin kapısına bıraktım. O zamandan beri büyük bir azap ve pişmanlık içindeyim.

Kontes, hıçkırarak itiraflarını sürdürüyordu:

—Çocuğumu bulmak ve bağrıma basmak için aramadığım yer kalmadı. Fakat bir türlü bulamadım. Beni dinliyorsun değilmi kızım?

—Dinliyorum anne!

—Bugün çektiğim azap, işte bu cinayetin cezasıdır! Ölüm azabı, çektiğim vicdan azabının yanında hiçtir. Öyle hissediyorum ki, kız kardeşin sağdır Meliza... Muhakkak ki büyük bir ıstırap içinde yaşıyor.

Kontes ölüme iyice yaklaştığını anladı. Hızlı hızlı devam etti:

—Şimdi sana yalvarırım Meliza! Kızkardeşini ara ve bul. Onu yaşamakta olduğu feci hayattan kurtar. Ona beni affetmesini söyle. İşte Meliza, bunu senden yalvararak istiyorum!

Genç kız, bulanık gözlerle annesinebaktı:

—Kız kardeşim, değil mi anne?

—Evet, kız kardeşin!.. Söylediğimi yapacaksın, değil mi kızım?

Meliza, boğulurcasına bir hıçkırıkla cevap verdi:

—Yapacağım anne! İstediğini yapacağım! Terk edilmiş olan zavallı kardeşimi bulacağım... Ve onu seveceğim.

Kontes'in gözlerinde sonsuz bir minnet duygusu okunuyordu. Dili dolaşarak mırıldandı:

—Affedilmiş olarak ölüyorum!

Meliza, tertemiz dudaklarıyla annesinin lekeli alnına merhamet ve sevgiyle karışık bir öpücük kondurdu:

—Artık geçmişi düşünme anneceğim!

Ölmek üzere olan kadın cevap verdi:

—Sana... Onun... İsmini de... Söylemeliyim...

—İsmini mi? Dinliyorum anne!

—Evet... Kardeşinin babasını tanımalısın! Bu adam.. Rodos'u kana boğan... Beni oğlu Ursino vasıtasıyla zehirleten Prens Jak Dö Mili'dir...

Bu sözleri duyan Meliza, acı bir haykırış kopardı:

—Nee? Yanlış işittim herhalde! Tekrarla anne... Söylediğin şey mümkün mü?

Fakat Kontes Lazar cevap veremedi. Kızına bakıyor, dilsiz gibi duruyordu. Ölümün son anına gelmiş, dili tutulmuştu...

Kontes, büyük bir ıstırap içinde kıvranırken, Meliza tekrar diz üstü düştü ve ağlayıp, haykırmaya başladı.

Kontes Lazar ölürken, onun yıllar önce bir kilise kapısına bıraktığı kızı Kristina, nişanlısı Ressam Piyer'le, Büyücü Teodora'nın evindeydi...

Bir papazla anlaşmışlardı. O gece gizlice evleneceklerdi. Kristina, Büyücü Teo-

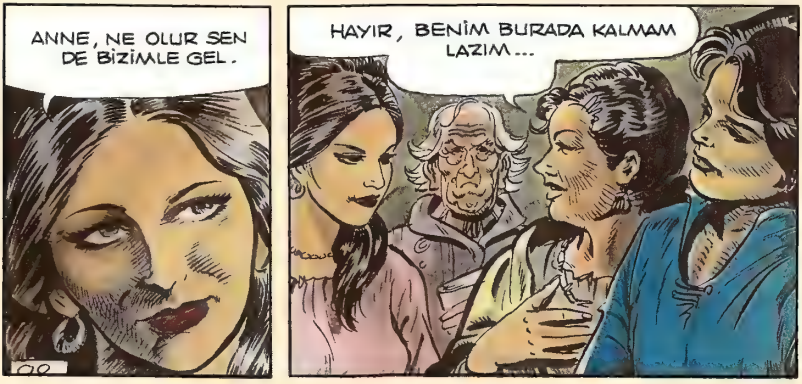

dora'ya yalvarıyordu:

—Anne!.. Ne olur sen de bizimle gel!

Teodora esrarlı ve boğuk bir sesle cevap verdi:

—Hayır, benim burada kalmam lazım. Belki daha sonra ileride size gelirim. Fakat şimdi imkânı yok. Eğer buradaki işimi bitiremezsem, adalet hiç bir vakit yerini bulmayacaktır.

Teodora'nın son sözlerinde büyük bir tehdit hissediliyordu. Ressam Piyer:

—Eğer bizimle gelmezsen, Kristina çok üzülecek. Bu pis adayı terk edip, Midilli'ye kaçacağız. Seni her zaman orada bekleyeceğiz Teodora! dedi. Sonra birden aklına gelmiş gibi sordu:

—Kristina'yı tehdit eden tehlike ile babasının kim olduğunu söylemeyi bana vadetmiştin. Bunu unutmadın değil mi?

—Kristana'nın babasını değil mi? Hayır hayır unutmadım. Bunu söyleyeceğim. Yalnız vakit gelmedi. Şimdi yalnız birbirinizi düşünün ve sevin. Her şeyden önce de, hemen Rodos'tan kaçmaya bakın...

—Bizi Midilli adasına götürecek yelkenli hazır. Gün doğmadan bu adayı terk etmiş olacağız.

—Çok iyi... Ben de, siz ancak Rodos'u terk ettikten sonra rahat bir nefes alacağım... Haydi, vakit geldi.

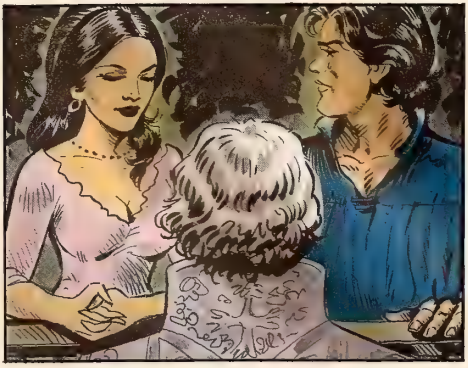

Büyücü Teodora, Kristina'yı sevgiyle göğsünde sıktı. Sonra bitkin bir halde yandaki küçük odaya geçti. Büyük keder ifade eden boğuk bir sesle söylenmeye başladı:

—Her şey bitti. Son sevincim, son neşem de gitti. Şimdi yalnız intikamım için düşüneceğim ve bunun için uğraşacağım. İntikam saati geliyor.

Kristina ile Ressam Piyer, hızlı hızlı yürüyerek, büyük kiliseye geldiler. Papazla gündüzden anlaşmışlardı. Fakat o hain papazın, Prens Jak Dö Mili'nin adamı Don Fernando olduğunu bilmiyorlardı.

Kilisenin sonunda iki mum yanıyordu. Etraf alaca karanlıktı. Kilisede şahit olarak Ressam Piyer'in arkadaşı Malev ile iki dostu vardı.

Piyer'le Kristina içeri girdikleri zaman,

camekanlı bölmeden bir papazla bir şarkıcı çocuk çıktılar. Kristina heyecandan titriyordu.

Tören çok çabuk ve sessizce yapıldı. Papaz yüzükleri takarak artık evlenmiş olduklarını söyledi. Bu sırada Malev arkadaşı Ressam Piyer'e doğru yaklaştı:

—Yelkenli limanda hazır! Sizi bekliyor! Ben demir aldırmak için önceden gidiyorum. Siz de acele edin...

Malev, bu sözleri söyledikten sonra dışarı çıkarak kayboldu. Piyer ile Kristina da kiliseden çıktılar. Diğer iki şahit büyük bir incelikle yeni evlileri tebrik ettikten sonra uzaklaştı.

İki genç evli yalnız kalınca hızlı hızlı limana doğru yürümeye başladılar.

Devamı gelecek sayıda

Dar ve karanlık bir sokağa sapınca, birden önlerine beş kişi çıktı. Hızla geri dönen Piyer, arkalarında da beş kişinin bulunduğunu görünce saldırıya uğrayacaklarını anlayıp harçerini çekti.

Kötü niyetli kişiler tarafından kuşatıldıklarını anlayan Kristina acı acı haykırdı:

—Ne istiyorsunuz bizden? İmdaat !

Ressam Piyer, kendini genç karısının önüne siper ederek hançerini sallayıp onu korumaya çalıştı.

Fakat genç ressam bir silahşör değildi. On kişiye karşı ne yapabilirdi?

Mücadele çok kısa sürdü.

Birden ayakları birbirine dolanarak yere yuvarlandı.

Başına ağır bir darbe yemişti.

Piyer, bayılmadan önce, genç karısının acı acı bağırdığını, imdat istediğini duydu. Sonra tamamen kendisinden geçti...

Ressam Piyer ayıldığı vakit ortalık hala karanlıktı. Gece bitmemişti. Çatıların arasında yıldızlar görünüyordu. Bütün kuvvetiyle:

—Kristina!... Kristina! diye bağırdı.

Elleriyle karanlıkta sevgili, genç karısını boş yere aradı. Parmaklarını toprak ve taşlardan başka bir şey rastlamadı. Diz üstü kalktı. Göğsünü paralarcasına yeniden:

—Kristina! Kristina! diye seslendi.

Genç ressam, yavaş yavaş bütün acı gerçeği hatırlamaya başladı. Kristina kaybolmuştu. Genç karısını elinden almışlardı.

Derhal ayağa kalktı. Büyücü Teodora'dan bilgi alacağını umuyordu. Sihirbaz kadın elbette her şeyi biliyordu. Nitekim Kristina'yı büyük bir tehlikenin beklediğini ve Rodos'u bir an önce terk etmelerini o söylemişti.

Kafasına yediği darbe yüzünden hâlâ tam olarak kendisine gelemeyen Piyer, sendeleye sendeleye Teodora'nın oturduğu mahalleye doğru koşmaya başladı.

Nefes nefese eve vardı. İçeri girdi. Odanın bir köşesinde, sönmek üzere olan bir mum yanıyordu.

Ressam Piyer, mumun aydınlığında, her tarafın karmakarışık olduğunu ve büyücü kadının orada bulunmadığını gördü.

—**Teodora!... Teodora!...** diye bağırdı ama hiçbir cevap alamadı.

Kristina'nın eski odasına girdi. Burasının da bomboş olduğunu büyük bir dehşet içinde gördü.

Piyer ile Kristina'nın evlendikleri gece, Kara Murat kaldığı otelden dışarı çıkmıştı.

Halk, prens Mitridat'ın katili diye Kara Murat'ı öldürmek istediği gün Şövalye Ursino ona sarayda kalmasını teklif etmişti. Fakat Kara Murat:

—**Ben sarayda yaşayamam. Hayatım boyunca her zaman serbest kalmaya alıştım. Oturduğum yerde belirli saatlerde girip çıkamam. Oysa sarayın kapıları gece dokuzda kapanıyor!** diyerek bunu reddetmiş, otelde kalmayı tercih etmişti.

Şövalye Ursino fazla ısrar etmedi. Bir gün önce, o kalabalığın arasından sıyrılıp kurtulmayı becermesini nasıl takdir ettiyse bu teklifi reddetmesini de öyle olumlu karşıladı.

Kara Murat, otelden çıktıktan sonra uzun süre sokaklarda dolaşıp, sonunda Nisiros yoluna çıktı.

Bu uzun yolun iki tarafında bir çok eski mezarlar bulunuyordu. Kara Murat hem yürüyor, hem söyleniyordu:

—**Güzel Meliza, bana soldan yirmi üçüncü mezar demişti. Parolada "Simon" kelimesine karşılık "Nomis" diyecektim.**

Kara Murat hem mezarları sayıyor, hem de Meliza'nın hayalini bir türlü gözlerinin önünden ayıramıyordu.

Böylece yirmiüçüncü mezar taşının önüne

vardığı zaman kalbi şiddetle atmaya başladı. Mezarın çevresini dolaştı. Hiç kimseyi göremedi.

—**Ya geç kaldım, ya da erken geldim!** diye söylendi.

Bu sırada bir çalı yığınını arkasından hafif bir ses duyuldu!

Simon!

Kara Murat büyük bir sevinç içinde parolaya cevap verdi:

—**Nomis!**

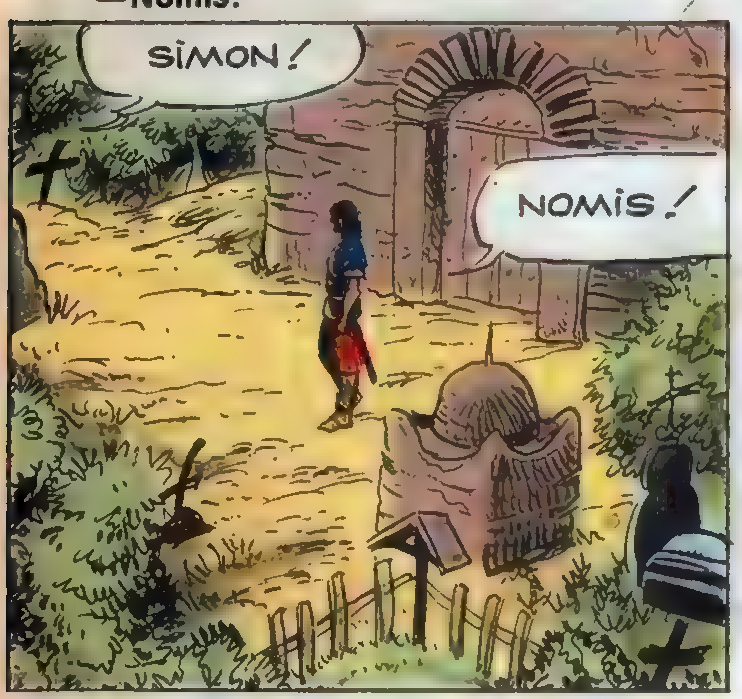

dayatılmış olduğunu gördü.

Kara Murat ilerledi, gözüne ilişen eski bir mermer merdivenden aşağı doğru inmeye başladı. Bu yolun sonunda bir ışık görünüyordu.

Kara Murat ilerde, geniş bir odaya vardı. Burası Rodos'un eski ve ünlü yeraltı mezarlarıydı...

Geniş ve yuvarlak odanın çevresinde yirmi kadar sandalye bulunuyordu. Her sandalyeye bir adam oturmuştu.

Kara Murat içire girince, bu meçhul adam-

Bu sözü söyler söylemez, çalılığın ardından bir adam çıktı. Yirmiüçüncü mezarın bir cephesini oluşturan tunç kapıyı iterek Kara Murat'a yol gösterdi.

Kara Murat, bir binayı andıran dev mezardan içeri girdi, kendisini, hafif bir ışıkla aydınlatılmış olan dar bir odanın içinde buldu.

Dört köşe odanın içinde, çeşitli mezarları oluşturan mermer kapaklar görünüyordu. Kara Murat, bunlardan birinin kaldırılmış ve duvara

lardan biri ona, oturması için bir iskemle gösterdi. Kara Murat oturdu ve sonucu beklemeğe başladı.

Uzun süre hiç bir ses duyulmadı. Kara Murat, etraftakileri gözden geçirdi. Fakat adamların hepsi maskeliydi. Sadece gözleri görünüyordu.

Kara Murat kendi kendine şöyle düşündü:

—**"Acaba bunlar kim? Meliza'nın bunlarla ne ilgisi var? Beni buraya niçin çağırdı?"**

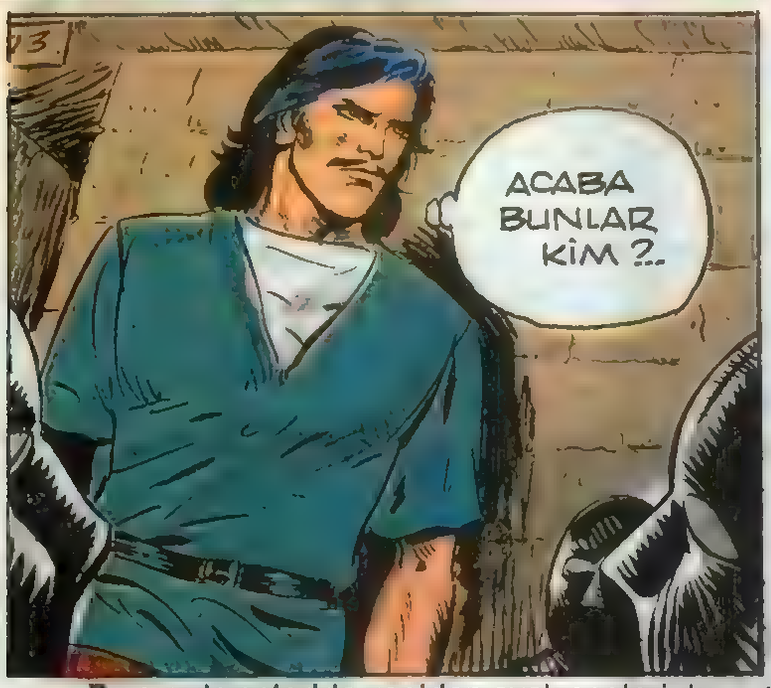

Bu sırada galeride yeniden ayak sesleri duyuldu. Bütün başlar kapıya doğru çevrildi.

Kara Murat da aynı yöne bakınca, birden kalbi titredi. Meliza, çevresinde üç muhafızıyla birlikte ilerliyordu.

Genç kız siyah bir elbise giymiş ve yüzüne siyah bir tül örtmüştü.

Herkes ayağa kalktı. Meliza ilerleyerek salona girdi ve sırtını duvara dayadı.

Maske giymemiş olan beyaz saçlı yaşlı adamlardan biri kendisine doğru ilerledi. Eliyle genç kızın elini tuttu:

—Neyin var Meliza? Söyle! Neden böyle siyahlar giyindin? Başına hangi felaket geldi?

Meliza eliyle yüzündeki siyah tülü kaldırdı:

—Bir felaket... Çok iyi buldunuz Prens Fredo. Hiç ummadığım bir felakete uğradım...

Genç kız, üzgün bir hareketle siyah tülünü yüzünden tamamen çıkardı, büyük bir ıstırap ifade eden sesiyle:

—Annem öldü! diye devam etti.

Orada bulunanlar hayretten donakaldılar sanki...

Bazıları:

—Kontes Lazar ölmüş! diye çığlık attı.

Meliza olanca kuvvetini toplayarak dimdik durdu. Artık duvara dayanmıyor, intikam almak istercesine çevresine bakıyordu. Bir kahraman ruhuyla haykırdı:

—Evet, KontesLazar öldü. Fakat eceliyle değil. Onu öldürdüler. Zavallıyı zehirlediler! Artık bu zulüm yeter! Bıçak kemiğe dayandı.

Genç kız ateş saçan gözlerini çevresinde gezdirdi:

—Ey malları mülkleri yağma edilen, haksızlığa uğrayan senyörler!... Ey, baba ocakları sön-

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

dürülmüş prensler, baronlar, kontlar! Bu alçaklıklara daha ne kadar dayanacaksınız? Bu boyunduruğa ne zamana kadar boyun eğeceksiniz? Esaret zincirini sürüklemekten bıkmadınız mı?

Genç kızın ateşli sözleri, geniş odada yankılanıyordu:

—Rodos'un kurtulması uğrunda çalışan bunca kahraman şimdiye kadar nasıl ortadan kaldırıldıysa, annemi de yine o zalim eller vurdu! Kana doymayan, işkenceye yorulmayan o adam, annemi yok etmeyi tasarladı. O namussuz Prens Jak Dö Mili, zavallı avını pençesine getirdi, oğlu şövalye Ursino annemi zehirledi!

Bu dehşetli sözleri duyan Kara Murat:

—Şövaelye Ursino mu? diye hafifçe haykırdı.

Rengi birden değişmiş, yüzü mosmor kesilmişti. Kendi kendine hayretle şöyle düşündü:

—"Şövalye Ursino!... Demek ki bana ünvan ve para veren adam, sevdiğim kızın annesinin katili!"

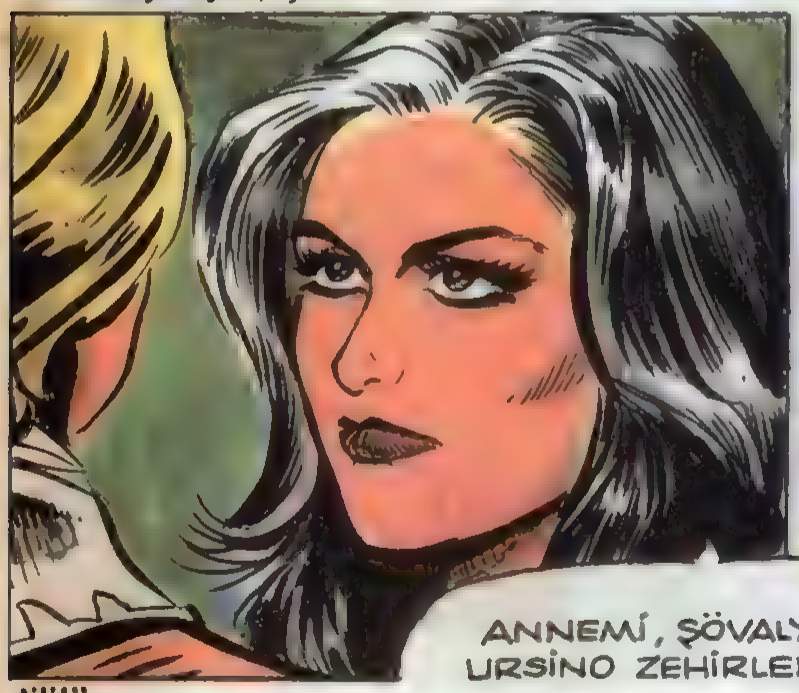

Odada bulunanlar, Prens Jak Dö Mili'nin adını duyunca kinle titremişti. Yüreklerinin bir intikam ateşiyle alev alev yandığı muhakkaktı.

Ak saçlı Prens Fredo söze başladı:

—Meliza... Kızım... Sana "Kızım" diye hitap etmeme izin ver. Çünkü senin bir babaya ihtiyacın var ve baban, işgal etmesi gereken mevkide değil. Kendisine layık şekilde hareket edemiyor. Bu yüzden sana kızım diyeceğim...

Yaşlı Prens Fredo, şefkatli sesiyle devam etti:

—Sevgili annen Lontes Lazar'ı zehirlemek cüretini gösteren Jak Dö Mili ile oğlundan yakında dehşetli bir intikam alınacağını bil. Bu gizli toplantıya çağrılan arkadaşların hepsi isyana hazır. Rodos'ta şimdilik için için yanmakta olan isyan ateşinin birdenbire parlaması için bir kıvılcım yeter!

Meliza göz yaşlarını silmişti. Bu güzel yüz-

de artık kahramanca bir ifade okunuyordu. Genç kız, başını dimdik tutarak dedi ki:

—Aziz senyörler! Başıma gelen bu felaket, asla azmimi, imanımı kırmamıştır. Bu can, bu vücutta oldukça zalim hanedanın yıkılması için çalışacağım. Bütün kuvvetlerimizi eski Rodos kalesinde toplamamızı teklif ediyorum. Tüm isyancı kuvvetlerin randevu yeri eski Rodos kalesidir!

Adamlar hep bir ağızdan:

—Eski Rodos! diye bağırdılar.

Bu, yüreklerden taşan bir sesti.

Kahraman kız tekrar söze başladı:

—Şu halde, ayrılma zamanı geldi demektir. Fakat daha önce sizlere bir görev daha vermek isterim...

—Buyrun! dediler.

—Aramıza giren şu yeni arkadaşı hepinize tanıştıracağım.

Rodoslu hürriyet taraftarlarının gözleri, Kara Murat'a çevrildi. Ona, sevgiyle karışık bir merak içinde bakıyordu.

Prens Fredo:

—Sahi... Bu gencin toplantıdan önce buraya geldiğini görmüştük. Ona, buraya girmek için gereken parolanın, senin tarafından verildiğini tahmin ettiğimiz için ses çıkarmamıştık.

İhtilalcilerin lideri olduğu anlaşılan Meliza, Kara Murat'ı elinden tutarak Prens Fredo'ya ve diğerlerine tanıttı:

—Baylar! İşte Bizanslı kahraman Tomas'ı size takdim ederim. Kendisi, kılıcının hakkıyla gerçek bir savaşçıdır. Ona karşı son derece güvenim var. Zalimlerin kinini ve düşmanlığını asla düşünmeyerek beni Şövalye Ursino canavarının pençesinden kurtaran işte bu kahramandır!

Adamlar, takdirle Kara Murat'a baktılar. Mırıltılar duyuldu. Prens Fredo elini Kara Murat'a

uzattı:

—Hoş geldin şövalye. Aramıza karıştığın için çok memnunuz.

Fakat garip bir şey oldu. Kara Murat, herkesin şaşkın bakışları arasında, bu dostça gösteriyi kabul etmedi. Kendine uzatılan eli sıkmadı.

Genç adam, sıkıntıyla başını öne eğdi. Her zamanneşe ve endişesiz olan yüzünü bir hüzün ve keder sardı.

Yeraltı mezarını bir güvensizlik, bir soğukluk kaplamıştı.

Meliza bile iki adım geri çekildi. Benzi sapsarı olarak yüzünü delikanlıya çevirdi. Genç kız, şaşkın bakışlarıyla Kara Murat'a, bu garip hareketinin sebebini soruyor gibiydi.

Kara Murat başını kaldırdı. Yiğitçe parlayan

gözlerini çevresinde gezdirdikten sonra Meliza'nın üzerinde durdurdu. Heyecanını bastırmaya çalışarak şöyle konuştu:

—Güzel hanımefendi! Ve siz baylar!... Hepiniz şunu bilmelisiniz ki, aramızda büyük bir yanlış anlama olmuştur. Yalan söylemek, gerçeği saklamak adetim değildir. Sonuç nereye varırsa varsın, doğruyu haber vereceğim.

Etrafta buz gibi bir hava belirmişti. Adamların bakışlarında şimdi ölüm kıvılcımları çakıyordu. Hepsi de Kara Murat'ı parçalamak istiyor gibiydi. Delikanlı sakin bir sesle devam etti:

—Sizlere şunu söylemek zorundayım. Rodos'a geldiğimden beri ben, Şövalye Ursino'nun silahşörleri arasında yer alıyorum.

Prens Fredo kendini zaptedemeyerek

kükredi:

—Hain!!... Bir hain bu!...

Aynı anda on, onbeş hançer birden karanlıkta parladı.

Adamların hepsi birden Kara Murat'a saldırmak, onu delik deşik etmek üzereydi.

Delikanlı, soğukkanlılığı ve cesaretini koruyordu. Namuslu bir şekilde kahramanca dedi ki:

—Hayır... Bu yaptığım hainlik değildir efendim. Bunu asla kabul etmem! Aramızdaki yanlış anlamanın sorumluluğu bana ait olamaz.

Yaşlı Prens Fredo'ya dönerek ona soğuk soğuk baktı:

—Eğer bu sarfettiğiniz "Hain" sözünü başka şartlar altında söyleseydiniz, bu hareketi kanınızla öderdiniz. Fakat hem yaşlılığınıza, hem de giriştiğiniz hareketin büyüklüğüne ve şerefi-

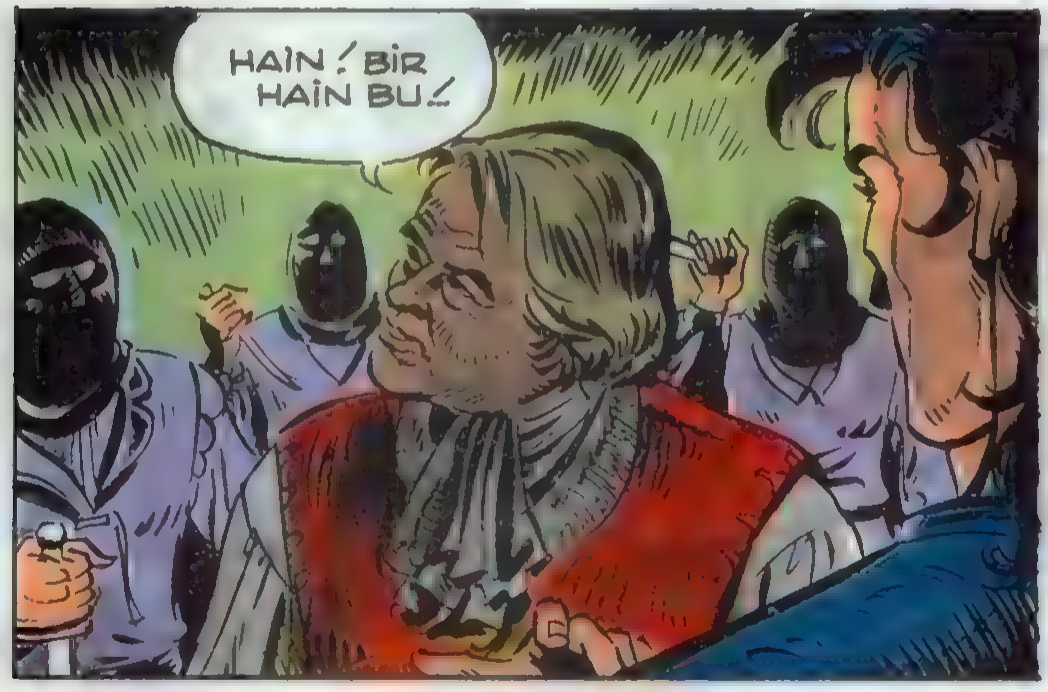

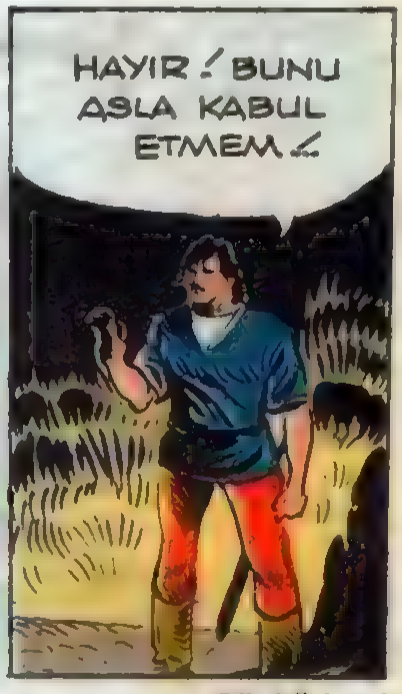

ne saygı gösteriyorum. Ayrıca, açıklamak istemediğim bir başka sebep de var. İşte bütün bunlardan dolayı sizi affediyorum!

Yaşlı Prens Fredo, büsbütün öfkelendi:

—Nasıl! Nasıl? Beni af mı ediyorsunuz? Hele şu söze bakın! Bir Prens Fredo'ya karşı, sözün bu kadar ağırı ilk defa söyleniyor!

—İhtimal, efendim... Olabilir. Fakat bunu söylemeye hakkım var sanıyorum. Çünkü beni hainlikle suçladınız!.. Siz bir prens değil, Kral İmparator ve hatta Padişah bile olsanız, şu dakikada ben sizden büyüğüm. Çünkü hareketinize karşılık vermemek için kendi kendime hakim oldum...

Kara Murat bu sözleri öyle ateşli, öyle içten söylemişti ki, bütün oradakiler, onun ruhunun te-

mizliğini sezdiler. Kara Murat'ı takdir etmekten kendilerini alamadılar.

Meliza ise yüreğinin çarpmasını engelleyemeyerek bu manzarayı az öteden seyrediyordu.

Prens Fredo sert bir sesle:

—Amacını anlat bakayım! dedi.

Kara Murat, Meliza'ya dönerek cevap verdi:

—Efendim yolda size rastlamak mutluluğuna eriştim ve o uğursuz papazla aranıza girdiğim zaman, kimin dostu, kimin düşmanı olduğunuzu bilmiyordum. Benim yerime kim olsaydı, belki aynı şekilde hareket ederdi.

Meliza, Kara Murat'ı solgun bir yüzle, titreyerek dinliyordu. Delikanlı devam etti:

—Evet... Sizi bir insanlık görevi yaparak, o mendebur papazdan kurtardım. Fakat sonuçta Şövalye Ursino'nun intikamına uğrayacağımı bilmiyordum doğrusu... Bilseydim de belki böyle hareket ederdim ama, bilmiyordum. Bu yüzden, az önce hakkımda söylediğiniz övücü sözlere layık değilim.

Delikanlının bu dürüstçe sözleri çevrede hayret, hem de takdir uyandırıyordu. Kara Murat, aynı doğrulukla devam etti:

—Ben kendime iyi bir iş arayan, kimsesiz bir silahşörüm. Bu adaya da, Şövalye Ursino'nun

yanında iş bulmak umuduyla geldim.

Prens Fredo haykırdı:

—Ya onun hizmetine girdiysen?

—Evet girdim... Şövalye Ursino'yu gördüm. Bana umudumun çok üstünde imkanlar tanıdı. Onun için "Alçak, hain, namussuz, zalim ve gaddar" diyorlar. Ben her söylenene inanmam. Gerçekten böyleyse onun yanında çalışmam mümkün değildir. Fakat buna başkalarının sözleriyle değil, kendim karar vermem gerekir.

—O halde buraya gelmekten, gizli cemiyetimizin içine sokulmaktan amacın nedir?

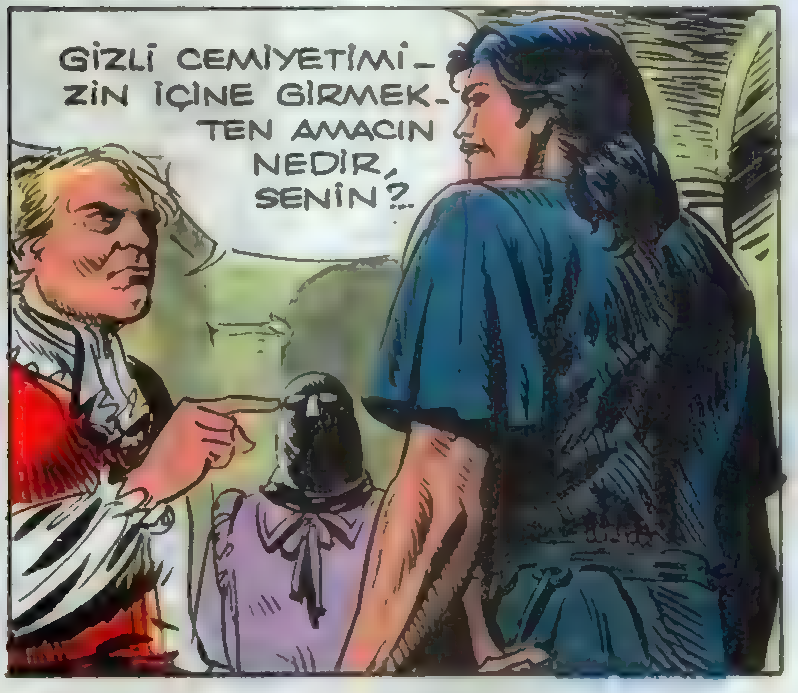

—Namusum üzerine yemin ederim ki, buraya gelirken Şövalye Ursino'nun düşmanları arasına düşeceğimi bilmiyordum.

Bu sırada Meliza ileri atılarak dedi ki:

—Aziz baylar!... Şövalye Tomas haklıdır! Kendisinin burada bulunuşu bir anlaşmazlıktan ileri gelmiştir. Bundan da yalnız ben sorumluyum.

Genç kız Kara Murat'a döndü:

Devamı gelecek sayıda

—Şövalye... Buradan çekilip gitmekte serbestsiniz. Burada gördüğünüzü, duyduğunuzu kimseye söylemeyeceğinize dair bize söz vermeniz yeterlidir!

Kara Murat'ın benzi attı. Sapsarı kesildi. Tapınırcasına sevdiğini anladığı genç kızla arasında artık büyük bir uçurum açılmıştı. Buna sebep olan kendisi değildi. Bu işin nasıl olduğunu bile anlayamamıştı.

Istırabını belli eden, üzgün bir sesle Meliza'ya cevap verdi:

—Sizi de affediyorum! Tesadüfen öğrendiğim sırları kimseye açıklamamamı istiyorsunuz. Bu sözleriniz beni, oraya buraya sır taşıyan bir casus gibi gördüğünüzü gösteriyor. Benim böyle biri olduğumu sanmakla, bana en büyük hakareti yaptığınızın farkında mısınız?

Kara Murat hüzün dolu bakışlarını genç kızın gözlerine dikerek devam etti:

—İşte bu hareketinizi affediyorum. Meliza...

Ayrıca, madem ki istediğiniz, işte, söz veriyorum. Bu gizli toplantıda konuşulanlar bir sır olarak bende kalacaktır. Bence namus, hayattan daha önemlidir.

Kara Murat'ın sözlerindeki içtenlik ve cesaret, hareketlerindeki açıklık ve dürüstlük toplantıda bulunanları hayretle bırakmıştı.

Hepsi birden baş eğerek onu selamladılar.

Kara Murat, hürriyet için mücadeleye hazırlanan bu cesur adamların kendisine gösterdikleri bu güzel davranışa hüzünlü bir tavırla baktı. Hepsini selamladıktan sonra kıra çıkan dar yola doğru yürümeye başladı.

Buz gibi donup kalmış olan Meliza, yiğit gencin yavaş yavaş uzaklaşmasına baktı. Annesinin ölümünden doğan ıstırabı şimdi büsbütün artırıyordu.

O şefkat dolu göğüse, dertli başını yaslayarak hüngür hüngür ağlamaya öyle ihtiyacı vardı ki...

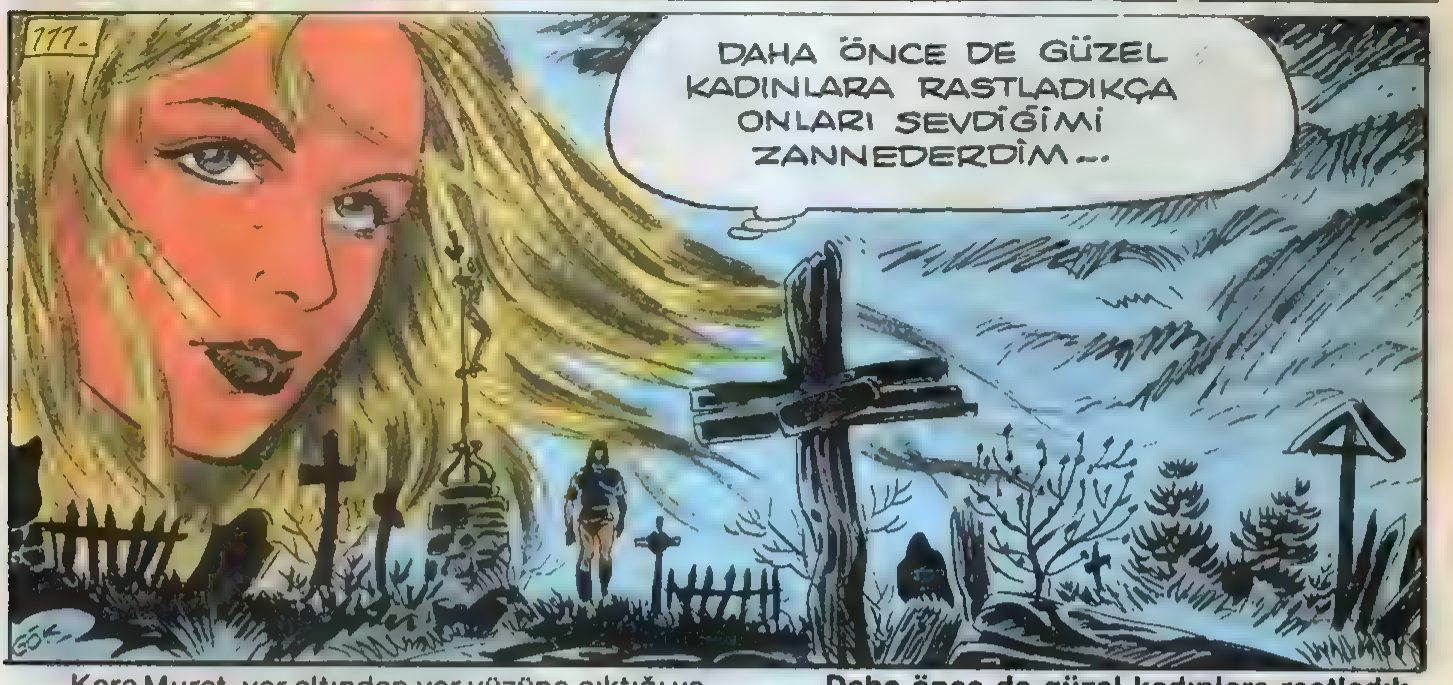

Kara Murat, yer altından yer yüzüne çıktığı vakit, beti benzi iyice soluktu. Bu eski Rodos mezarlarının bulunduğu yerden, gerçekten bir ölü gibi çıkmıştı.

Genç adamın hayatında yeni ve önemli bir şey meydana gelmişti. Aşk, hüzünlü bir aşk!

İlk sıra dizilen mezarlar arasından ağır adımlarla ilerliyordu. Çok düşünceliydi. Neye uğradığını anlamaya çalışıyordu. Beynine kesik kesik şu fikirler gelmekteydi.

—Daha önce de güzel kadınlara rastladıkça, onları sevdiğimi zannederdim. Hatta bazen, hayli tutulduğum da olurdu. Prenseslerle, kraliçelerle aşk yaşadım. Fakat bu duygularım çabuk gelip geçti.

Kendi kendine acı acı gülümseyerek düşünmeye devam etti:

—Evet... Bütün aşklarım çabuk geçti. O kadar çabuk ki, bir meyhaneye gitmek, bir kavgaya tutuşmaş, ya da biriyle düello etmek, sevdiğim kadının hayalini bana unutturdu. O zamanlar özgürdüm. Başıma buyruk hareket ederdim.

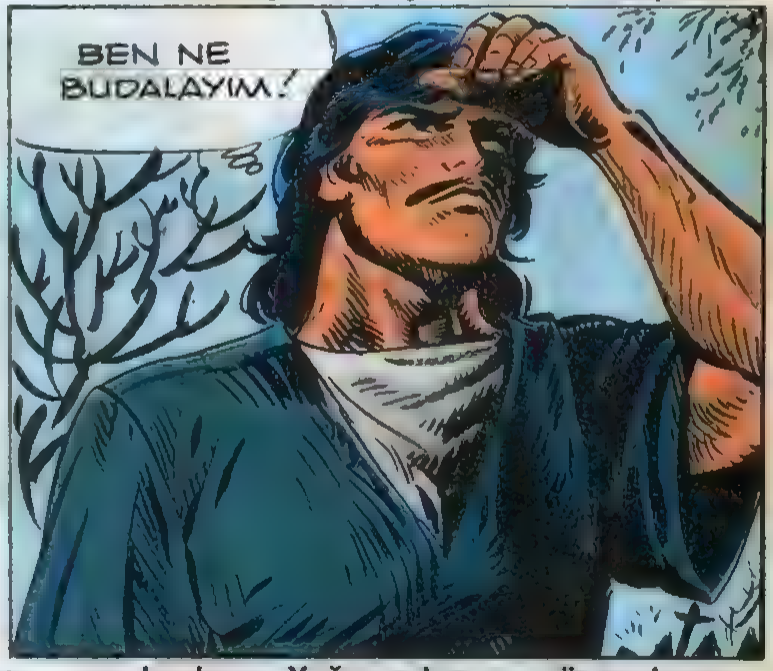

Kara Murat, içindeki sıkıntıyı atamıyordu. Biraz durdu, elinin tersiyle alnındaki terleri sildi.

—Ben ne budalayım! Ne telaş ediyorum? Dün nasıl başıboş ve özgür idiysem, bugün de yine öyle değil miyim? Kimseye "Allahısmarladık" bile demeden bu adadan ayrılmama kim engel olabilir?

Anadolu'ya geçip, yine dere tepe, yolları aşmaya başlarım. Yağmur demem, güneş demem giderim. Evet, beni bundan kim men edebilir?

Delikanlı böyle düşünürken, gözlerinin önünden güzel bir hayal, dalga gibi gelip geçti. Sevdiği kadını bir an önce nasıl açıkça görüyor idiyse, şimdi de öyle görüyordu.

Kara Murat şimdi anlıyordu ki, bu hayal, kendisini asla terk etmeyecek, sevgilisinden ayrılması asla mümkün olmayacak. Dudaklarının arasından şu sözler dökülüverdi:

—Ah, Meliza!

Duygularını iyice kontrol ettikten sonra söylendi.

—Demek ki ben adamakıllı aşık olmuşum!

Sonra bu işten korktu:

—Ben bu kadar zayıf yürekli bir insan mıyım? Duygularıma hakim olamayacak mıyım? Aşk filan yerinde dursun!... Gerçi Meliza'yı seviyorum. Fakat bu yüzden ona esir mi olacağım?

Bu an bu adadan çekip getmeyi düşündü. Gerçi burada yapması gereken görevler vardı ama bu acil değildi. Başka bir zamana bırakabilirdi. Yine düşüncelerine devam etti:

—Rodos'ta kalacak olursam, o kız için her şeyi feda etmek gerekecek. Lazar ailesiyle, Mi-li'ler arasındaki düşmanlıklara karışacağım. Prens Jak Dö Mili benim düşmanım olacak. Niçin? Hep Meliza için...

Birdenbire titredi. Meliza için her çılgınlığı yapabileceğini düşündü.

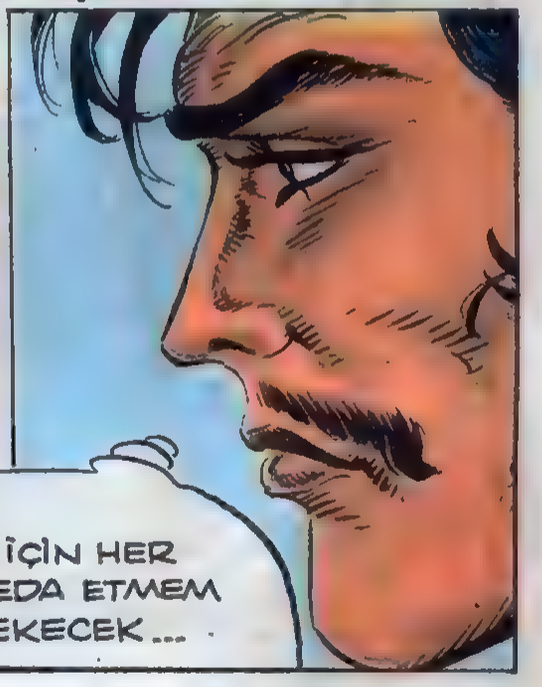

—Pekala... Bunların hepsine katlanayım. Fakat acaba sevdiğim kız, bütün bu fedakarlıkları kendisi için yaptığımız farkına varacak mı? O kimbilir, hangi asilzadeye eş olacak?

Düşüncelerinin burasında kendi kendisine sordu:

—Peki, sen buna dayanabilecek misin? Hayır! O halde kılıcını beline tak, atına bin, hemen Rodos'tan defolup git! Bunun da soylu bir kıza gönül kaptırmak gibi bir delilikten ileri geldiğini unutma!

★ ★ ★

Kara Murat, Rodos surlarını geçerek büyük kapıdan şehre girdi. Kaldığı otele doğru yürümeye başladı.

Otelin sokağına saparak hızlı hızlı yürürken, ayağı kaldırımın üzerine uzanmış bir şeye ilişti:

—Acaba nedir? diye söyleyenek eğilince irkildi:

—Bir adam... Belki de bir sarhoştur! Ya da

yaralı! Hey... Kendine gel, kalk be adam! Ayak altında yatılır mı?

Kara Murat biraz daha eğildi ve adamın hiç kımıldamadan yatmakta olduğunu gördü:

—Zavallının durumu oldukça kötü galiba? Fakat yaralı değil... Yaralı olsaydı elime kan bulaşırdı.

Yavaş yavaş sabah olmaya, etraf aydınlanmaya başlamıştı. Kara Murat, bundan faydalanarak yerde yatan gölgenin yüzüne baktı.

Baygın adamın, genç, gür saçlı, geniş alınlı, güzel ve açık yüzlü bir delikanlı olduğunu gördü. Eline kalbine koydu. Atıyordu.

Kara Murat çevresinebakınınca, kaldığı otelden yirmi adım mesafede olduğunu gördü. Bunun üzerine delikanlıyı omuzuna aldı ve otele doğru yürüdü.

Otelci, kapıya vurulan şiddetli tekmeyle uyandı. Kara Murat'ın omuzunda hareketsiz bir cesetle içeri girdiğini görünce şaşırdı.

İkisi birden hâlâ baygın olan delikanlıyı, Kara Murat'ın odasındaki yatağa yatırdılar. Soğuk su ile vücudunu, şakaklarını, oğmaya başladılar. Otelci endişeyle:

—Yoksa ölmüş mü? diyerek eğilip delikanlının kalbini dinledi. Atıyordu...

—Ben bu genci tanıyorum. Bir çok defalar arkadaşlarıyla birlikte buraya geldi, şarap içti, yemek yedi. Mesleği ressamlıktır. Adı da Piyer...

Kara Murat, hiç tanımadığı bu genci kendine getirmeye çalışıyordu. Biraz daha masaj yaptıktan sonra:

—Ayılıyor! diye mırıldandı.

Gerçekten, delikanlı yavaş yavaş gözlerini açıyor, kendisine geliyordu. Kara Murat sordu:

—Kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

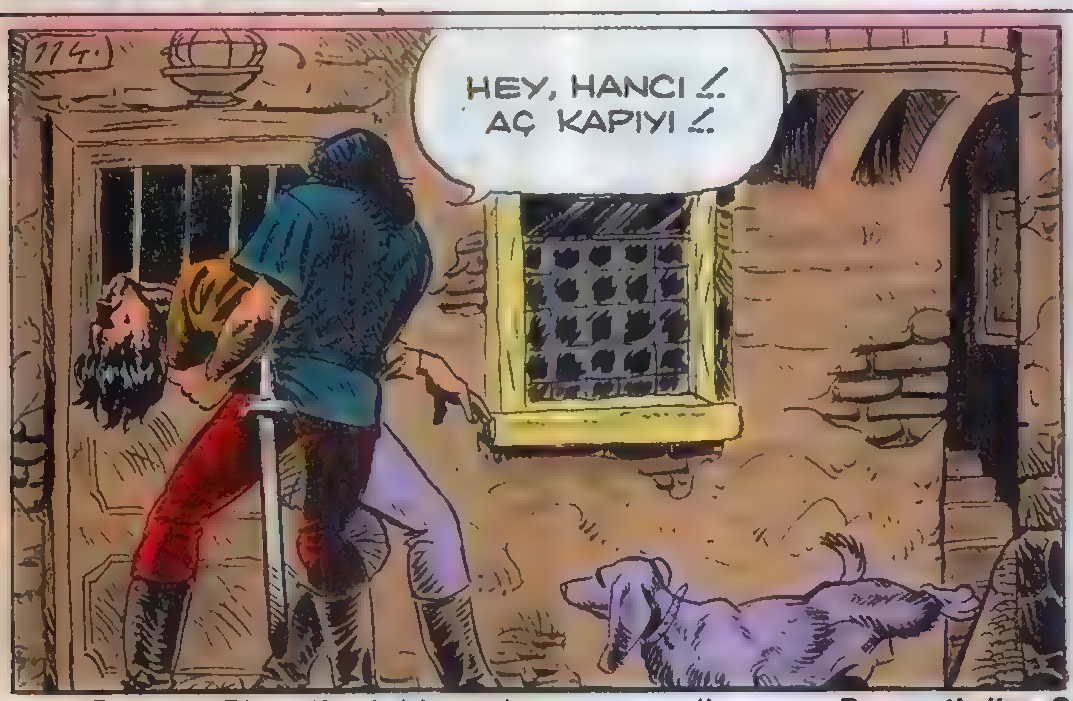

Ressam Piyer titrek bir sesle cevap verdi:

—Evet, evet... Çok teşekkür ederim. Kendimi daha iyi hissediyorum. Fakat siz kimsiniz? Rica ederim...

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Adım Şövalye Tomas... Bana Bizanslı Tomas derler. Silahşörüm.

—Ben de ressam Piyer'im. Bana yaptığınız yardım için teşekkür ederim. Fakat rica ederim söyleyin, beni buraya kim getirdi?

—Ben getirdim. Seni yolda boylu boyunca uzanmış, ölü gibi bir halde buldum.

—Hangi tarafta?

—Otelden yirmi adım kadar ötede.

—Evet, şimdi hatırladım.

Ressam Piyer elleriyle yüzünü örtü, hıçkırır gibi bir sesle inledi:

—Ne korkunç rüya!

Kara Murat, delikanlının neden düşüp bayıldığını öğrenmek ve ona yardım etmek istiyordu.

—Büyük bir kederin olduğunu görüyorum. Eğer mümkünse sana yardım etmek isterim. Çünkü sana karşı büyük bir sempati duydum delikanlı.

Ressam Piyer, kendisine gösterdiği samimiyet için Kara Murat'a minnetle baktı. Yavaş yavaş, boğazını sıkan hıçkırığın geçtiğini hissediyordu. Yavaş bir sesle cevap verdi:

—Evet... Size güvenebilirim. öyle hissediyorum ki siz benim için bir dost olacaksınız.

Bunun üzerine iki genç adam ellerini birbirine uzattılar. Kara Murat, memnun ve şen bir sesle konuştu:

—Madem ki beni bir dost sayabilecek kadar bana güven gösteriyorsun, o halde derdini söyle. Belki davasını buluruz.

Ressam Piyer, gerçek ve içten bir dost karşısında olduğunu anlamıştı.

—Şövalye, dedi. **Ben Rodos'un en bahtsız genciyim!..**

Kara Murat acı acı güldü. Hiç kendisinden daha bahtsız bir kimseye rastlayabileceğini düşünmemişti.

—Yoksa birini seviyorsun da, o seni sevmiyor mu?

Piyer başını salladı:

—Seviyorum ve seviliyorum. Fakat talihsizliğim çok feci. Yalnız, sanıyorum ki siz de aynı derdin ıstırabını çekiyorsunuz.

—Benden bahsetmeyelim. Ben bir kılıçla, zafer hırsından başka bir şeye sahip olmayan fukara bir silahşörüm. Durumuma bakmadan, benden çok daha yüksek bir kıza gönül vermişim. Ve düne kadar bir şeyler umut etmek budalalığında bulunmuştum. Nihayet yaptığım büyük hatayı anladım. Dün öğrendim ki, ben onu sevdiğim

halde o beni sevmiyor!

Üzüntüsünden Kara Murat'ın gözleri doldu.

Ressam Piyer bunu görünce yüzünü buruşturdu:

—Vah zavallı dostum... Size bütün kalbimle acıyorum!

Kara Murat birdenbire şen bir şekilde güldü:

—Ne garip şey? Gerçekte teselliye ve yardıma muhtaç sen olduğun halde, beni teselli ediyorsun. Aslında benim teselliye ihtiyacım yok. Buradan uzaklaşınca her şeyi unuturum.

—Rodos'u terk mi edeceksiniz?

—Evet... Bir an önce gitmek istiyorum. Fakat sana bir yardımımımolursa, büyük bir memnuniyetle gidişimi geri bırakabilirim.

Ressam Piyer bu sözler karşısında çok

sevindi:

—Öyle sanıyorum ki, yardımınız benim için çok değerli olacaktır. Bir takım bilmediğim, tanımadığım, fakat çok kuvvetli oldukları muhakkak düşmanlarla dört yanım çevrili. Buna karşılık pek yalnızım. Ve hayatta bir tek dostum var.

—Başına gelenleri tamamen anlat... Bilmem gerek...

Piyer bir dakika kadar düşündü. Güneş yavaş yavaş, Kara Murat'ın küçük odasını aydınlatıyordu.

— Rodos'a, bir yıl önce Midilli Adası'ndan gelmiştim. Resim yaparak hayatımı kazanıyordum. Bir gün fakir mahalledeki evlerin birinden, çok güzel bir kızın çıktığını gördüm.

Kara Murat gülümsedi:

—Bu galiba senin prenses olacak.

—Evet, doğru anladın. Onu sevdim. O da beni sevdi. Sonunda evlenmeye karar verdik. Teodora adında bir büyücü kadınla beraber oturuyordu. Ona fırıncı kız diyorlardı.

—Fırıncı kız mı dedin?

—Evet... Sevdiğim kızın bir adı da fırıncı kızdır. Teodora kendisini bir kilisenin kapısında bulmuş ve büyütmüş. Hayatını kazanmak için bir fırında çalışıyordu. Teodora ona Kristina ismini vermişti. Çılgın gibi sevişiyorduk.

—Evet... Devam et...

—Teodora evlenmemize izin verdi ve derhal Rodos'tan kaçmamızı tavsiye etti. Buna sebep olarak da Kristina'nın büyük bir tehlike içinde olduğunu söyledi.

—Tehlike neymiş?

—Bütün ısrarlarıma rağmen bu tehlikenin ne olduğunu öğrenmedim. Rodos'tan kaçmak için hazırlıklar yaptık. Kiliseye gittik. Bir papaz nikâhımızı kıydı. Ah şövalye. İşte asıl felaket bundan sonra geldi.

Ressam Piyer sapsarı olmuştu. Alnından soğuk soğuk terler akıyordu. Kara Murat onu sakinleştirmeye çalıştı:

—Cesaret dostum, cesaret!

—Evet, ne diyordum? Kiliseden çıktık. Limana doğru ilerlerken bir sokak arasında önümüze on-onbeş kişi çıktı. Başıma inen şiddetli bir darbenin etkisiyle kendimden geçerek bayılmışım. Ayıldığım zaman Kristina yanımda yoktu. Hemen Teodora'nın evine koştum. Onu da yerin-

de bulamadım.

—Ne tahmin ediyorsun! Sevgilini, yani kanını elinden alanlar kimler olabilir?

—Bilmem ki... Kristina'yı kaçırdıkları muhakkak. Fakat kimin tarafından bilmiyorum. Hangi düşmanla veya düşmanlarla uğraşmam gerekecek? Amaçları nedir? Bunu bir öğrenebilsem. Istırap içinde sokaklarda oraya buraya koşarken birden fenalaştım. Dizlerimin bağı çözüldü. Ölüyorum sandım. Eğer siz yetişmeseydiniz, belki de kaldırımın üzerinde ölüp gidecektim.

Kara Murat Piyer'in anlattıklarını dikkatle dinlemişti. Zavallı genç, son kelimeleri güçlükle duyulabilecek sesle söyleyebilmişti. Büyük bir keder içindeydi.

Kara Murat, yumuşak bir sesle:

—Cesaret, dedi. Cesaret lazım azizim. Başından geçenler çok acıklı fakat umutsuzluğa düşmeye de gerek yok.

—Ne gibi bir umudum olabilir?

—Önce, sevgilini kaçırtan adamın kim olduğun ubilmek lazım. Düşün bakalım, düşmanın var mı?

—Düşmanlar mı? Hayır, düşmanım yoktur!

—Belki de bir rakip...

Genç ressam titremeye başladı:

—İşte beni umutsuzluğa düşüren bu düşüncedir. Bu düşünce beni mahvediyor Evet, tahmin·nim çok doğru. Hiç şüphe yok, Kristina'yı seven

biri var. Teodora bunu biliyor. Beni tedbirli bulunmaya sevketti. Fakat çok geç!...

Piyer, ümitsizliğini gösteren bir işaret yaptı. Kara Murat sordu:

—Diyelim ki Kristina kaçırıldı. O seni seviyor, değil mi?

—Evet, bundan eminim.

—Seven, bir kadın, daima kuvvetlidir. Kristina mutlaka kendisini koruyacak ve sana bir haber ulaştırmaya çalışacaktır.

—Ah azizim Şövalye. Beni yeniden hayata kavuşturuyorsunuz Ben bunları hiç düşünmemiştim. Kristina mutlaka bana bir haber yollamanın çaresini bulacaktır.

Kara Murat'ın aklına, Şövalye Ursino'dan yardım istemek geldi. Onun adada bir sürü adamı ve casusu vardı. Ressam Piyer'e:

—Bak genç dostum, dedi. Daha önce de söylediğim gibi Rodos'ta güçlü kişiler tanıyorum. Büyük bir azilzade ile aram çok iyi. Gerçi kendisinden ayrılmak üzereydim ama, ciddi bir araştırma yapmak için ricamı kabul edeceğini sanıyorum.

Ressam Piyer, Kara Murat'ın boynuna sarıldı.

—Beni ölümden kurtarıyorsun, diye haykırdı. Seni daha bir saat önce tanıdığım halde bana bir kardeşten daha çok yakınlık gösteriyorsun.

Bu borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.

Kara Murat gülümsüyordu:

—Haydi, Şimdi git ve ben sana haber gönderinceye kadar sakin sakin bekle! dedi.

Ressam Piyer heyecanla sordu:

—Seni tekrar ne zaman göreceğim?

—En geç iki saate kadar. Seni nerede bulabilirim?

—Demin söylediğim dostumun evinde, Adı Malev'dir. Şu ileride görünen heykelin karşısındaki evde oturuyor.

Devamı gelecek sayıda

—Pekala... Beni, arkadaşın Malev'in evinde bekle... Hiç bir zaman umudunu kaybetme dostum...

İki yeni arkadaş, dostça el sıkıştılar. Ressam Piyer taze umutla cesaretlenmiş bir halde sokağa fırladı.

Kara Murat yalnız kalınca derin bir göğüs geçirerek mırıldandı:

—Çok mutlu bir adam. Çünkü seviyor ve seviliyor!

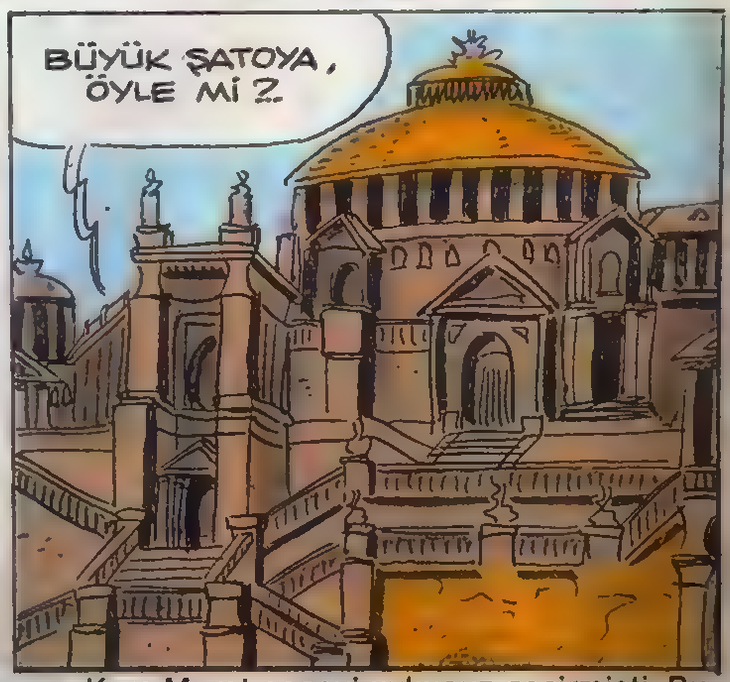

Kara Murat geceyi uykusuz geçirmişti. Buna rağmen dinlenme ihtiyacı duymuyordu. Geceki olaylar ve kafasını dolduran düşünceler sinirlerini germiş olduğu için zaten uyaması da mümkün değildi.

Yürüyerek Rodos sarayına gitti. Saray kapısında bir subay Kara Murat'a yaklaşarak:

—Şövalye Ursino, Prens Jak Dö Mili hazretlerinin şatosuna gittiler efendim. Size de böyle söylememi emrettiler.

—Büyük şatoya, öyle mi?

—Evet... Babası Prens Jak Dö Mili hazretlerinin yanında resmi bir toplantı var..

—Demek Şövalye Ursino bunu bana bildirmenizi söyledi.

—Evet... Hatta sizi, babasının müzakere salonunda beklediklerini de haber verdiler...

Kara Murat geri döndü. On beş dakika sonra Prens Jak Dö Mili'nin şatosundaki büyük salonlardan birine girmiş bulunuyordu.

Salonda büyük bir kalabalık vardı. Bunlar, Prensin huzuruna kabul edilmek için sıra bekleyen asilzadelerdi.

Kara Murat, birçok kral sarayının, Prens Jak Dö Mili'nin sarayı yanında pek fakir görüneceğini düşünüyordu. Bu zengin ve kudretli adama Rodos'ta baş kaldıranların liderliğini sevimli ve cüretli bir genç kız yapıyordu.

Meliza aklına gelince Kara Murat tatlı gülümserdi.

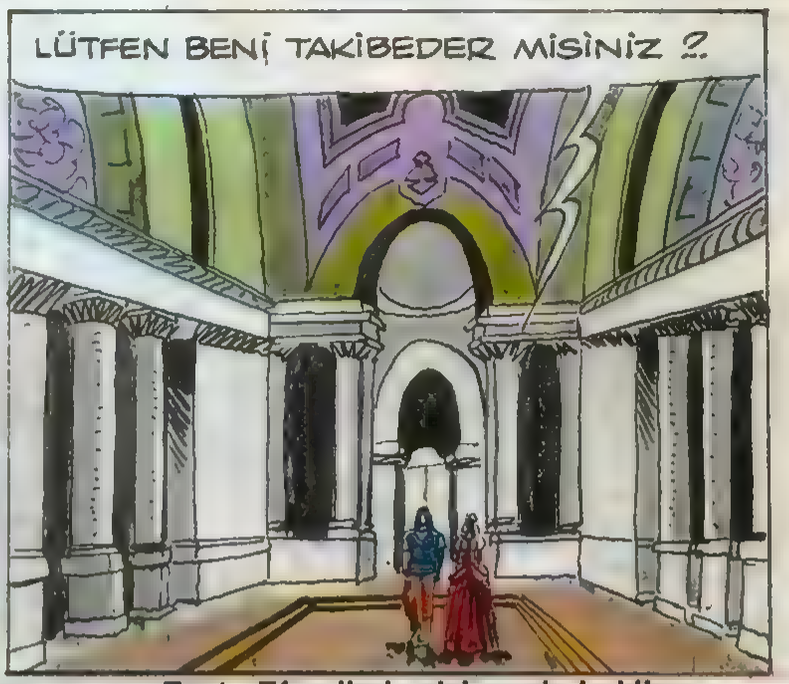

Bu sırada bir hizmetçi koluna dokununca Kara Murat irkilerek döndü. Hizmetçi kadın fısıldadı:

—Affedersiniz şövalye...

—Ne istiyorsunuz?

—Lütfen beni takip eder misiniz?

—Nereye gideceğiz?

—Sizi misafir kabul salonuna götürmekle görevlendirildim...

—Şövalye Ursino orada mı?

—Evet.. Efendimiz sizi orada bekliyor...

Kara Murat, başka bir şey söylemeye gerek görmeden hizmetçinin peşisıra yürümeye başladı. Herkesin yüzündeki gıpta ve haset dolu bakışlardan bunun kendisine gösterilen önemli bir lütuf olduğunu anlıyordu.

Kara Murat, Şövalye Ursino'nun gösterdiği bu lütfun kendisi için faydasız olduğunu düşünerek göğüs geçirdi. Çünkü ona veda ederek Rodos'tan ayrılmaya karar vermişti. Sevdiği kız Me-

liza ile çarpışmayı düşünmek bile istemiyordu.

Yalnız, Rodos'tan gitmeden önce Şövalye Ursino'dan, Ressam Piyer için yardım isteyebilirdi.

Bu düşüncelerle salona girdi.

Zengin eşyalarla süslü, muhteşem salonun ortasındaki masanın önüne oturmuş olan genç bir kadın, önüne yığılı mektupları birer birer açıyordu.

Birkaç adım ileride çizmeli, zırhlı bir adam koltuğa oturarak bacak bacak üstüne atmıştı.

Bu adam Şövalye Ursino idi.

Genç kadın ise Prenses Friyole...

Ursino, Kara Murat'ı görünce yüksek sesle:

—İşte, dedi, kahraman şövalye geldi..

Sonra kızkardeşine dönerek devam etti:

—Şövalyenin bir adamı kavrayıp, savaşta taş atan bir mancınık gibi düşman üzerine nasıl attığını sen görmedin. Atını, silahlı üç sıra adamın üzerinden atlatıp öte tarafa geçtiğini de gör-

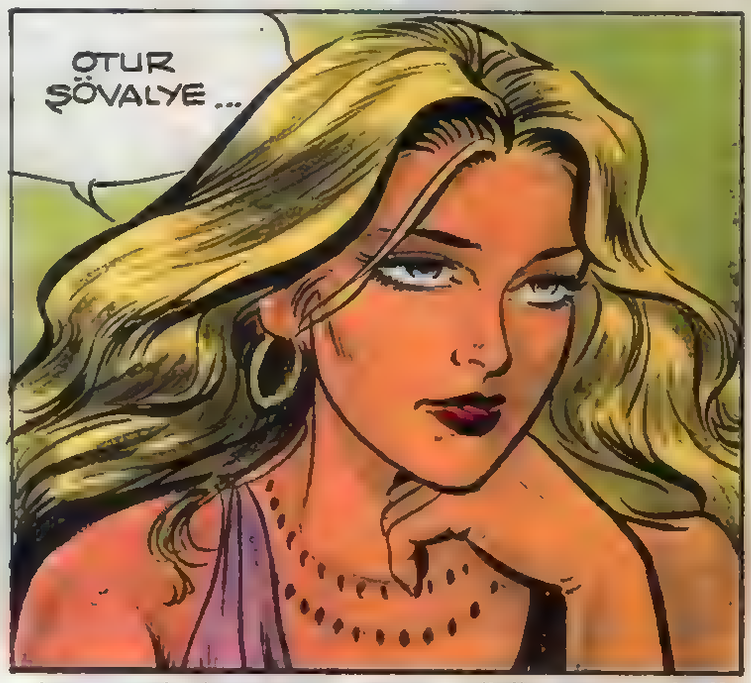

medin tabii...

Prenses Friyole cevap verdi:

—Bunları bana anlatmıştın sevgili kardeşim.. Otur şövalye... Seninle konuşacağım şeyler var...

Kara Murat başını hafifçe eğerek genç kadını selamladı.

Bu sırada Prenses, açtığı bir mektuba göz gezdirerek:

—Babam, her evlenme ve cenaze töreninden vergi alınmasını uygun görüyormuş, dedi. Sonra kâtiplik yapan papaza dönerek emretti:

—Yaz... Bu emir, Rodos'taki bütün beylere ve kiliselere bildirilsin.

Prenses, Rodos hükümetini yöneten bir başbakan gibi hareket ediyordu. Kara Murat'a dönerek:

—Bana yardım et şövalye... Şu paketin mührünü aç! dedi.

Kara Murat biraz şaşırmış halde bu isteğe

uydu. Prenses sanki Rodos'un hakimi gibi hareket ediyor, emirler veriyordu. İki gece önce sabaha kadar seviştiği, aşk ve ihtiras dolu kadın o değildi sanki...

Şimdi prenses, sert bakışlı, emredici tavrıyla bir kraliçe ya da devlet işleriyle uğraşan bir diplomat gibiydi.

Şövalye Ursino, Kara Murat'ın şaşkınlığının farkına varmıştı. Gülerek dedi ki:

—Şaşırdın değil mi? İtiraf et ki, aynı zamanda hayran kaldın. Bu bir şey değil, daha neler göreceksin! Friyole içimizde en becerekli olanımızdır.

Kara Murat cevap verdi:

—Prensesin faaliyeti ve ince zekası bende hayret değil, takdir hisleri uyandırıyor.

Prenses Friyole mektupları okumaya devam ediyordu. Birden:

—Eski Rodos Kalesi'nden bir mektup, dedi ve yüzünü buruşturarak ilave etti:

—O bölge halkı isyana hazırlanıyormuş. İki bin kişi silaha sarılmış. Al Ursino, bu seni ilgilendirir!

Şövalye Ursino gülümsedi:

—Pekala, meseleyi çabukça halledeririz...

Kara Murat, gittikçe artan bir hayretle bu sanneyi seyrediyor, genç kadının yöneticiliğine hayran oluyordu. Prenses Friyole, bir kadın hükümdar gibiydi.

Kara Murat birkaç adım geriye çekilmiş, sesizce bekliyordu.

Bu sırada Prenses Friyole, not tutan katiplerden birine dönerek emretti:

—Kardinal Sinior'a bir mektup yazarak, Prens Jak Dö Mili hazretlerinin kendisini öğle yemeğine beklediğini bildir...

Şövalye Ursino yavaş bir sesle sordu:

—Demek bu zavallı kardinal öğle yemeğini bizimle beraber yiyecek ha?

Prenses de yavaş bir sesle cevap verdi:

—Evet... Sevgili kardeşimiz Mitridat'ın neden öldüğüne dair soruşturma yapmak ne demekmiş, öğrensin bakalım...

Kara Murat bunları duymuştu. Bu davetin feci anlamını derhal sezdiği için ürperdi.

Prenses Friyole daha yüksek sesle sözüne devam etti:

—Ha, aklıma gelmişken sorayım. Sevgili kardeşimizin katili bulundu mu Ursino?

—Yirmi kadar serseri yakalattık. Şimdiye kadar bunlardan on ikisine işkence yaptırdım. Hiç biri suçunu itiraf etmek istemiyor. Bununla beraber katili mutlaka bulmamız gerek... Böyle bir cinayet cezasız kalmaz!

—Ben de aynı fikirdeyim...

Bu sözleri dinleyen Kara Murat, kendi ken-

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

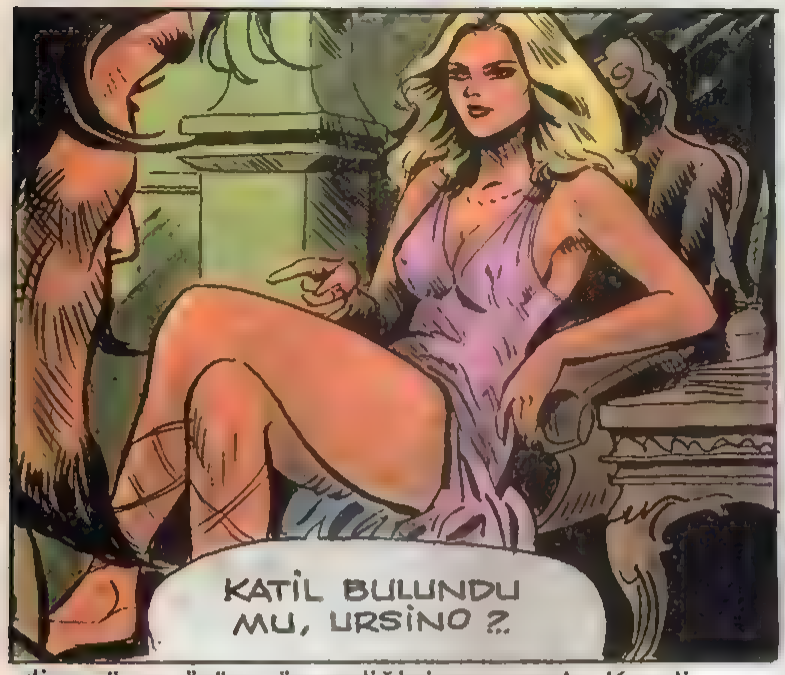

dine rüya görüp görmediğini soruyordu. Kendisi, Prens Mitdirat'ın sarayda öldürüldüğünden emindi. Bunun için Şövalye Ursino'nun, bir takım zavallılara, işlemedikleri bir cinayeti itiraf ettirmek için işkence yapıldığını anlatması Kara Murat'ta derin bir nefret hissi uyandırdı.

Şövalye Ursino'ya yaklaşarak, kendisine veda etmek için geldiğini söylemek üzereyken, Ressam Piyer'e olan vaadini hatırlayarak bundan vazgeçti. Sonuna kadar sabretmeye karar verdi.

Bu sırada, yan kapılardan biri açıldı ve bir papaz içeri girerek Prenses Friyole'ye doğru ilerledi.

Kara Murat, bu adamın Papaz Don Fernando olduğunu görünce titredi.

Don Fernando, Kara Muratı görmemişti. Masanın yanında durmuş, arkasını Kara Murat'a çevirmişti.

Prenses Friyole sordu:

—Söyle bakalım Don Fernando, ne var, ne yok?

—Her şey yolunda prenses. Hepsi oldu, bitti.

—Yaaa! Çok güzel... Babam buna pek sevinecek!

—İş kolay oldu efendim. Ressamı yarı ölü bir halde bıraktık...

—Ölmedi ya? Babam, ona ısmarladığı tablonun tamamlanmasına çok önem veriyor.

—Hayır prenses, ölmedi... Yalnız yarı ölü bir haldedir. Tekrar aklı başına gelir. Kıza gelince, hemen kucaklayıp kaçırıverdik.. Emriniz üzerine şimdi Volyar Köşkü'nde...

—Pekala Don Fernando, gidebilirsiniz?

Prenses Friyole, daha sonra, teşrifatçı subaya döndü:

—Kabul zamanının bittiğini ilan et! diye emretti.

Papaz Don Fernando çıkıp gitmişti.

Kara Murat'a gelince mosmor olmuş, alnını iri ter taneleri kaplamıştı. Öfkeyle haykırmamak için dudaklarını kanatırcasına ısırıyordu.

★ ★ ★

Kristina'yı demek Don Fernando kaçırmıştı.

Kaçırma emrini veren de Prens Jak Dö Mili idi.

Kristina'yı Prens'in emriyle Voliyar Köşkü'ne götürmüşlerdi.

Bu üç müthiş gerçek, Kara Murat'ın kafasında iyice yer etmişti. Kendi kendine, hizmete girmek üzere Rodos'a geldiği Dö Mili ailesinin en müthiş haydutlardan oluştuğunu düşünüyordu.

Fakat kızı hangi amaçla kaçırmışlardı?

Kara Murat, aklına gelen düşünceye inanmak istemiyordu. Bununla beraber, kulağına çalınmış olan "Voliyar Köşkü" mükemmel bir ipucuydu.

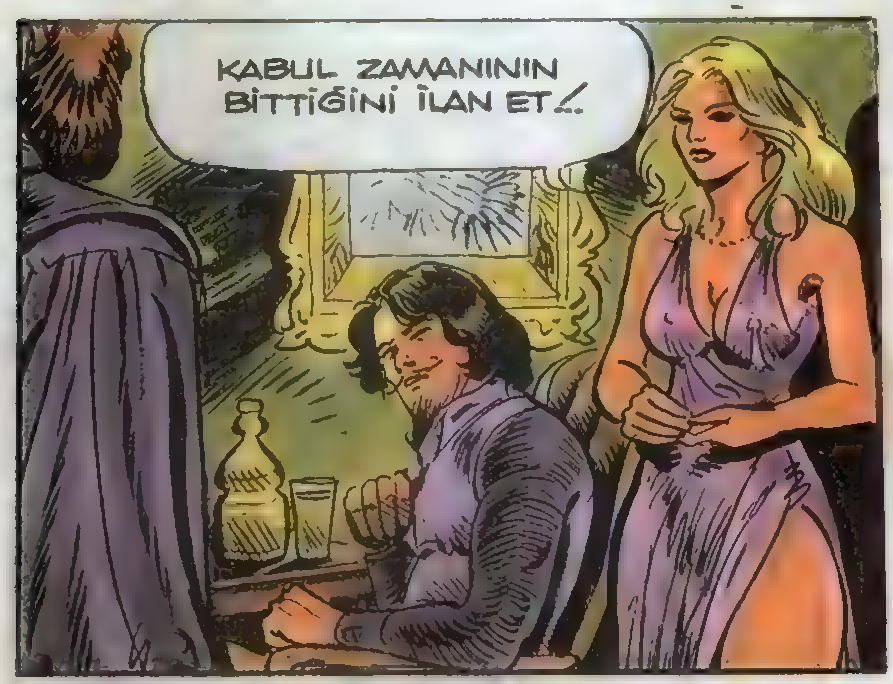

Prens Jak Dö Mili'nin yazlık köşkü olan bu binadageçen rezaletlere, sefahat alemlerine dair dedikodular, bütün Rodos halkının dilindeydi...

Kendisiyle o kadar çabuk ve o kadar içtenlikle dost olduğu Ressam Piyer'i düşündükçe titriyordu.

Zavallı gencin sevdiği kadın, uçurumun eşiğindeydi. Her şeyden önce ona haber vermek gerektiğini düşündü.

Kara Murat gözleriyle, dikkati çekmeden dışarı çıkabileceği bir yer araştırırken, yumuşak bir elin, elini tuttuğunu hissetti:

—Ne düşünüyorsun yakışıklı şövalye?

Prenses Friyole karşısındaydı...

Kara Murat, hissettiği korku ve nefreti yenebilmek için büyük bir çaba sarfetti, hafifçe gülümsedi...

Uzaktan bu hali gören Şövalye Ursino

seslendi:

—Orada baş başa neler konuşuyorsunuz?

Prenses Friyole, Kara Murat'a doğru yaklaşarak usulca fısıldadı:

—Bu gece saat onda seni bekliyorum...

Sonra kardeşine dönerek yüksek sesle:

—Şövalyeni sana bırakıyorum, dedi...

Kara Murat, heyecanını gizleyebilmek için başını öne eğerek genç kadını selamladı...

Prenses Friyole çekildikten sonra, Şövalye Ursino, Kara Murat' a yaklaştı, onun koluna girerek sordu:

—Nasıl, kız kardeşim gerçekten akıllı bir kadın değil mi?

—Evet... Mükemmel bir diplomat...

—Devletin günlük işlerine hep kız kardeşim

bakar. Babamın emirlerini adanın her tarafına bildirir. Gelen mektuplara da hep o cevap verir. Hatta birçok defa, elçileri de o kabul eder. Babam artık yorulmaya başladı. İyi ki aklıma geldi. Seni babama takdim etmedim değil mi Şövalye Tomas?

—Hayır...

—O halde gel, tanıştırayım...

—Şövalye Ursino, bunu başka bir zamana bıraksak daha memnun olurum. Çünkü Prens Jak Dö Mili'nin huzuruna çıkacak kılıkta değilim...

Şövalye Ursino, Kara Murat'ın sözünü kesti:

—Öyle şeyler düşünme... Babama senden bahsetmiştim, görmek istedi. Haydi gel!

Kara Murat, Şövalye Ursino'yu takip etti. Gördüğü çirkinlikler nedeniyle nefreti son sını-

ra gelmişti. Fakat zorla kendini tutuyor, güleryüz gösteriyordu.

Bir dakika sonra bitişikte, bir kumaş perdey-'e ayrılmış bir odaya geçtiler.

Prens Jak Dö Mili, içeride büyük bir koltuğa oturmuş kendilerini bekliyordu. Yüzünde sahte bir gülümseme vardı. Kara Murat içeri girer girmez, gözlerini ona dikti. Sanki ruhuna girmek ve delikanlının nasıl bir insan olduğunu anlamak istiyordu.

Yaşlı prens tatlı bir sesle ona:

—**Gel oğlum,** dedi. **Seni bu adanın prensi olarak değil, Ursino ve Friyole'nin babası olarak kabul ediyorum. Çocuklarım seni bana pek övdüler. Ben de bunun için seni görmek istedim.**

Kara Murat ne cevap vereceğini bir anda

kestiremedi:

—**Şey,** dedi. **Bana karşı gösterdiğiniz bu iltifatlardan dolayı çok mahcubum. Şaşkın bir durumdayım. Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.**

Kara Murat doğru söylüyordu. Gerçekten şaşırtmıştı. Fakat bu şaşkınlığı yaşlı prensin iltifatından dolayı değil, birkaç günden beri başından geçmekte olan karışık olaylar yüzündendi.

Kontes Lazar'ın öldürülmesi, Kristina'nın kaçırılması, Prens Mitridat'ın katilleri diye birçok kişiye işkence yapılması, Ressam Piyer'in dövülmesi... Bunlar hep Prens Jak Dö Mili'nin yaptırdığı işlerdi.

Kara Murat, bu kadar içler acısı cinayetler ve fenalıklar yapan Prens Jak Dö Mili'yi, bir insan şeklinde değil, bir canavar şeklinde düşünü-

yordu. Oysa şu anda karşısında bulunan yaşlı prens, çok nazik ve çok saygın bir insan duygusu veriyordu.

Prens Jak Dö Mili, Kara Murat'ın şaşkınlığını görünce, sesini büsbütün tatlılaştırdı:

—Çekinme oğlum, rahat otur... Eğer bana hoş görünmek istiyorsan, benimle bir yabancı gibi değil bir evlat babasıyla nasıl konuşuyorsa öyle konuş...

Kara Murat, yaşlı prensin gösterdiği koltuğa oturdu:

—Layık olmadığım bu iltifatlar beni mahçup ediyor.

—Sen Rodos'a, oğlumun yanına çalışmak için geldin, değil mi?

—Evet, bu istekle gelmiştim.

—Burada daha iyi işler de bulabilirsin oğlum. Senin gibi cesur ve kahraman bir silahşör, bazı fena insanları iyilik yoluna sokmak gibi çok hayırlı ve iyi işler yapabilir.

Şövalye Ursino atıldı:

—Ah baba!.. Tomas'ı, kardeşim Mitridat'ın cenaze töreninde bir görmüş olsaydın.

Yaşlı Prens acılı bir sesle:

—Zavallı Mitridat! diye söze başladı. Hem konuşuyor, hem de yaşlı gözlerini siliyordu:

—Zavallı Mitridat!.. Yazık ki senin için, bir babanın dökmesi gerektiği kadar gözyaşı dökmeyeceğim. Yazık ki senin arkandan doya doya ağlayamayacağım. Devlet adamlığı görevim buna engel oluyor... Dünyada büyük bir mevkiye geçmek aslında büyük bir bedbahtlık!..

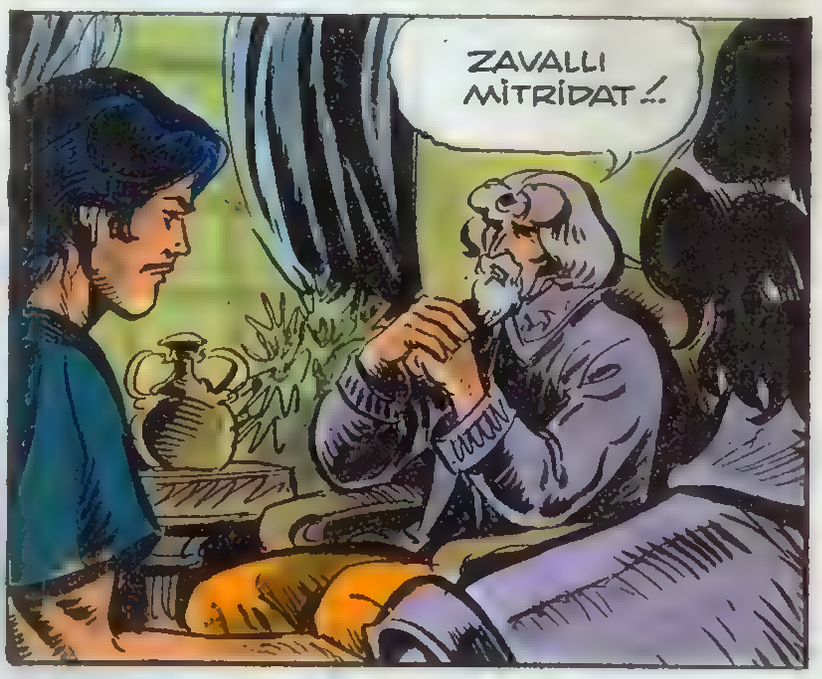

Prens konuştukça Kara Murat yüreğinin genişlediğini hissediyordu. Bu adam, iyi, babacan birine benziyordu. Meliza'yı ne kadar sevdiğini söyleyince onun kendisine acıyacağını ve açılan savaşa gönderilmeyeceğini umut ediyordu.

Hatta, yaşlı prensin, cesaret ve kahramanlığı takdir ettiğini görünce daha da ümitlendi. Belki Meliza gibi gerçekten yılmaz ve korkmaz bir kız hakkında bağışlayıcı kararlar verebilirdi.

Kara Murat, bütün tecrübesine rağmen, yaşlı prensin haline ve sözlerine aldanarak akılsızca ve hatta budalaca bir takım umutlara kapılmıştı. Heyecanı son dereceye varmış bir halde dedi ki:

—Sayın prensim!.. Sizin gibi iyi kalpli, muhterem bir devlet adamına hizmet etmek benim için şereftir... Kılıcım dürüst olan her iş için emrinizdedir.

Devamı gelecek sayıda

—Biliyorum şövalye... Sen temiz kalpli bir kahramansın! Savaş ve dövüşte, çelik bileğinin hiç titremediğini biliyorum. Kalbin de, sadakat ve bağlılıkla dolu değerli bir hazine.

Baba Prens Jak Dö Mili, Kara Murat gibi üstün bir silahşörü avucunun içine aldığını düşünerek memnuniyetle gülümsedi, tatlı bir sesle devam etti:

—Madem ki sen bu sadakatini benden esirgemek istemiyorsun, ben de senin hizmetime girmeni sevinçle kabul ediyorum.

Şövalye Ursino hemen atıldı:

—Baba... Şövalye Tomas'a ben de kefilim. Kendisine vermek istediğin rütbe ve göreve fazlasıyla layıktır.

Kara Murat titremeye başladı. Demek ki kendisine özel bir rütbe ve görev verilmek isteniyordu. Rodos hükümdarı Prens Jak Dö Mili'nin bu görev için kendisiyle doğrudan doruya buluşarak konuşması çok ilginçti.

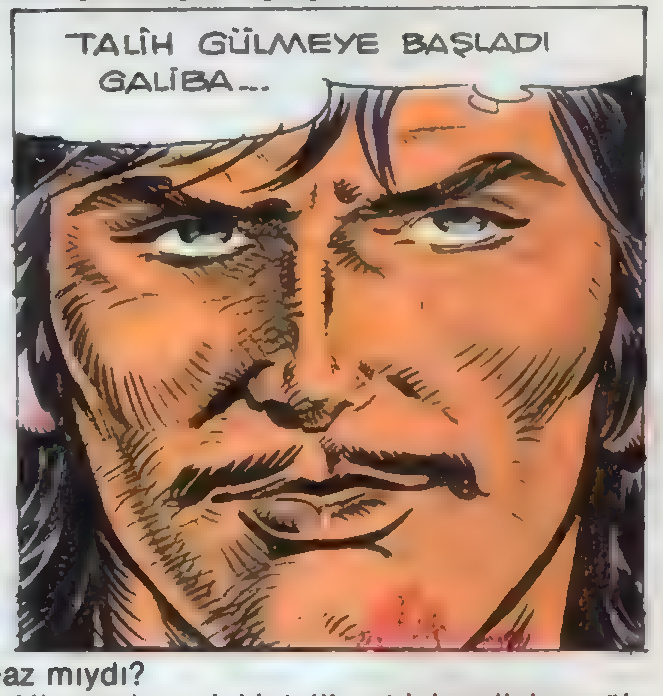

Kara Murat tereddütle durdu. Bu işte bir bit yeniği sezer gibi oluyordu. Kendisine çok önemli bir görev verilecek ve fevkalade bir iş yapması istenecekti.

Bu iş nasıl bir işti? Kendi adamları yapamaz mıydı?

Kara Murat yeniden umutlandı.

Acaba bu önemli işi kabul etme fedakarlığına karşı, o da Meliza'nın ordusuna karşı açılması düşünülen savaş hakkında emri geri aldıramaz mıydı?

Hiç şüphe yok ki, talih artık kendisine gülmeye başlamıştı. İyi rastlantıların yardımıyla bu muhterem ihtiyara hizmet edecek, bu suretle sevdiği kızı kurtarabilecekti.

Rodos hükümdarı Prens Jak Dö Mili, Kara Murat'ın sevinç dolu kalbinde kök salmaya başlayan sadakat duygularının izlerini onun yüzünden dikkatle takip ediyordu. Şu anda ona her arzusunu yaptıracağından emindi. Fakat yine de

söze tedbirli başladı:

—Şövalye!... Benim bir takım düşmanlarım vardır. Şu ihtiyarlıkta, bir ayağım çukurda olduğu halde hareketlerimin anlaşılmaması, düşmanlarımın fenaya alınması beni üzüyor.

Durdu, bir an karşısındaki genci daha dikkatli süzdü. Sonra yumuşak bir sesle devam etti:

—Ben kimsesizleri, kuvvetsizleri, yoksulları korumak için bütün ömrümce kuvvetlilerle zenginlerle uğraştım. Ne çare ki bu insanca amacım, çok kuvvetli düşmanların ortaya çıkmasına sebep oldu. Bari bu düşmanlar mertçesine, erkekçesine davransalar. Hayır... Öyle yapmıyorlar. Bana karşı silah olarak iftirayı, arkadan vurmayı kullanıyorlar. Öyle çirkin iftiralar atıyorlar ki, bunları söylerken değil, daha düşünürken utancımdan yüzüm kızarıyor!

Kara Murat bu sözler üzerine, yaşlı prens ve ailesi hakkında ne fena şeyler duyduğunu hatırladı. Onu en korkunç cinayetlerle suçluyorlardı.

Hatta onun bir kimseyi ziyafete çağırmasının idam kararı olduğu söyleniyordu.

Kara Murat bunları düşünürken, Kristina'nın kaçırılması aklına geldi... Ve Prenses Friyole Pepez Don Fernando'nun konuştukları bir şimşek çabukluğuyla zihninden geçti.

İyice şaşırmış bir haldeydi. İşin doğrusunu anlamak için nasıl düşüneceğini, neye karar vereceğini bilmiyordu. Daha önce, gözünde bir canavar olarak canlanan yaşlı prensin, bu ak saçlı, mübarek yüzlü adam olabileceğine inanamıyordu.

Rodos hükümdarı devam etti:

—Büyük ve kuvvetli tanrı, fesatçıların çoğuna galip gelmemizi istemiş oğlum. Şükürler olsun ki galip geldik. Fakat daha bir çokları var. Ömrümün şu son günlerinde düşmanlarıma yenilip onları memnun etmek istemiyorum.

Şövalye Ursino dayanamadı. Haykırırcasına atıldı:

—**Baba!.. Gerekirse senin için canımızı feda ederiz. Gerçi ben, hiç bir kusurum yok demiyorum.. Sinirliyim! Asabi yaradılışım bazen beni kötü işlere sürüklüyor. Fakat elbette bende de bir kalp bir vicdan var. Saf ve tertemiz bir vicdan.**

Şövalye Ursino'nun bu sözleri Kara Murat'ın üzerinde çok iyi ve çok derin bir etki uyandırmıştı. Yaşlı prens, oğluna takdir dolu gözlerle baktı. Çünkü Kara Murat'ı kandırmak için, prensin diplomatlığından çok bu sözler işe yaramıştı.

Gerçekten, bu konuşmalardan heyecan duyan Kara Murat, Şövalye Ursino'ya dönerek:

—**Savaşta, saygıdeğer babanız Prens Jak Dö Mili hazretleri uğruna canınızı verirken, yanınızda beni de bulacaksınız. İkimiz birlikte öleceğiz!** dedi.

Düşüncelerini açık ve temiz bir gururla söyledi.

Rodos hükümdarı Prens Jak Dö Mili bu fırsatı kaçırmadı. Hemen dedi ki:

—**Oğlum, senden isteyeceğim hizmet bundan çok kolaydır!**

—**Emredin prensim. Kulağım sizde!**

—**İşte evladım... Düşmanlarımın arasında özellikle bir tanesi silahını bir türlü terk etmiyor.**

Kara Murat'ı bir terleme aldı. Meliza'dan bahsedileceğini sanmıştı. Fakat birden içi rahatladı. Çünkü yaşlı prens sözlerine şöyle devam etti:

—**Bu düşman, mağrur ve kibirli bir heriftir. Eğer bu adam ortadankalkarsa, bütün Rodos'ta barış ve kurtuluş elde edilmiş olur. Aynı zamanda oğlum Ursino'nun açmak istediği savaşın önü alınır.**

Yaşlı prens kısa bir an susup soluk aldı ve sözlerini şöyle tamamladı:

—**Ve her nasılsa kandırılarak ihtilalcilerden yana geçen, evladım gibi sevdiğim talihsiz bir kız da kurtulmuş olur.**

Rodos hükümdarının bahsettiği bu talihsiz

kızın, Meliza'dan başka kimse olamayacağını Kara Murat hemen anlamıştı. Şaşırdı, üzüntüye kapıldı.. Demek ki işin içinde bir adam vardı ve Meliza'nın kaderi ona bağlı bulunuyordu. O halde bu adamın, Meliza'yı sevdiği kesindi.

Kara Murat'ın kafasında bufikir yer edince, yaşlı prensin, "Herif" diye bahsettiği adamı kendisine müthiş bir rakip saydı. Birden bu rakibe karşı kalbinde büyük bir düşmanlık belirdi.

Prens Jak Dö Mili devam etti:

Kan dökülmesini sevmem. Bütün istediğim, adamı kaçırıp buraya getirmektir.

—Kaçırmak mı?

—Evet... Şunu da söyleyeyim ki, buraya getirilmesi istenen adam, bu konuda hiç zorluk göstermeyecektir. Yani kaçırılmaya kolayca razı olacaktır. Anlıyor musun oğlum? Bu adam zaten boyun eğmeye can atıyor. Fakat çevresindeki dostları buna engel oluyor.

—Anladım efendim. Bu adam, sizinle dostluğu canına minnet bildiği halde, bu dostluğu baltalıyorlar. Bu suretle adeta zorla sizin düşmanınız oluyor.

—Evet... Bak ne güzel anladın... Şu halde teklifimi kabul ediyor musun?

—Sayın prens!... Zannedersem bunun için

—Evet, bu düşman ortadan kalkarsa, her şey yoluna girecekti.

Kara Murat:

—"Acaba bana, o adamı öldürmeyi mi teklif edecek? Beni cinayet işleyecek kiralık bir katil mi sanıyor?" diye düşündü.

Tecrübeli prens, Kara Murat'ın bu düşüncesini yüzünden okumuş gibi hemen şu sözleri ekledi:

—O günahkâr herifin ölümünü istemiyorum.

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

öyle büyük tehlikeler doğurabilecek savaşlar açmaya sebep yok. Bir bölük asker bu işi bitirmeye yeter. Oysa ben gerçekten tehlikelerle karşılaşılacak ve yararlık gösterilecek bir fırsatın çıkmasını isterdim.

—Emin ol delikanlı, bu işte, tıpkı istediğin gibi bir takım büyük tehlikeler vardır. Bunu başaracak adamın, çok çevik ve gözü pek olması, soğukkanlılığını kaybetmeyecek, yeri geldiği zaman kahramanlık ve cesaret gösterecek güçte olması lazımdır.

Rodos hükümdarı karşısındaki genci iyice süzerek devam etti:

—Evet... En önemlisi de bu görevin gizli tutulmasıdır. Bu işi yapan insan, gerektiği vakit kendini ateşe atmaktan çekinmeyecektir. Sende bunların hepsi var Şövalye Tomas... Umarım ki bu işi tek başına başarırsın.

—İş neden ibarettir efendim?

—Çok iyi korunan bir kaleye yalnızca gireceksin. Müthiş düşmanlar içinde manevralar çevireceksin. Ya zorla, ya da kandırarak askerlerin başkomutanını kaçırıp buraya getireceksin. Görüyorsun ya... Bu işte yüz kere, bin kere ölüm tehlikesi var..

Kara Murat'ın yüzü güldü. Böyle tehlikeli bir işin kendisine teklif edilmesine sevinmişti:

—Ne vakit gitmek gerekiyor?

—Sen hemen yola çıkarsın. O sırada Ursino da burada ordusunu toplar ve baş komutanı olmayan eski Rodos kalesi de bize derhal teslim olur!

Kalenin ismini duyar duymaz Kara Murat mosmor kesildi:

—Eski Rodos Kalesi mi?

—Evet şövalye, gideceğin yer eski Rodos diye bilinen müthiş kaledir. Kaçıracağın adam da Kont Lazar!

Kara Murat adeta sayıklar gibi:

—"Meliza'nın babası!" diye mırıldandı.

Zavallı Kara Murat'ın beslediği umutlar kökünden yıkılmış, tatlı hayalleri mahvolmuştu. Kalbine bir hançer saplanmış olsaydı, bu kadar sarsılmayacak, böyle acı duymayacaktı. Yüzü sapsarıydı. Bunu gören Şövalye Ursino sordu:

—Ne oldu Tomas?

Kara Murat kekeleyerek:

—Kont Lazar... Eski Rodos kalesi diye mırıldanıyordu.

Şövalye Ursino suratını astı, sert bir sesle:

—Evet, öyle! dedi. Fakat bunda senin için telaşlanacak ne var? Niçin rengin sarardı?

—Yapamam. Hiç bir vakit yapamam!

—Ne diyorsun? Ne diyorsun Tomas?

—Kont Lazar ve Eski Rodos kalesi aleyhine hiç bir şey yapamam diyorum. Yapamam, olamaz!

Bu sözler üzerine şüphelenen Şövalye Ursino'nun aklı fikri altüst olmuş, gözleri korkunç bir şekilde dışarı fırlamıştı.

Gırtlağını yırtarcasına boğuk bir sesle sordu:

—Niçin olmazmış?

Kara Murat ne bu sese, ne de bu kanlı gözlere dikkat etti. Umutsuz ve üzgün bir halde, dedi ki:

—Sayın prens. Ve siz Şövalye Ursino... Beni dinleyin. Benden canımı isteyin, gidip düşmanlarınızla tek başıma savaşmamı söyleyin. Hepsine hazırım. Fakat Kont Lazar ve eski Rodos kalesi aleyhine hiç bir şey yapamam. Bu hiç bir zaman olmaz! Böyle bir şey imkansız!

Öfkesi son dereceyi bulan Ursino sordu:

—Neden? Nedir bunun sebebi?

Şövalye Ursino bunu sorarken, yaşlı prens yerinden kalkmış, kapı perdesini kaldırarak tu-

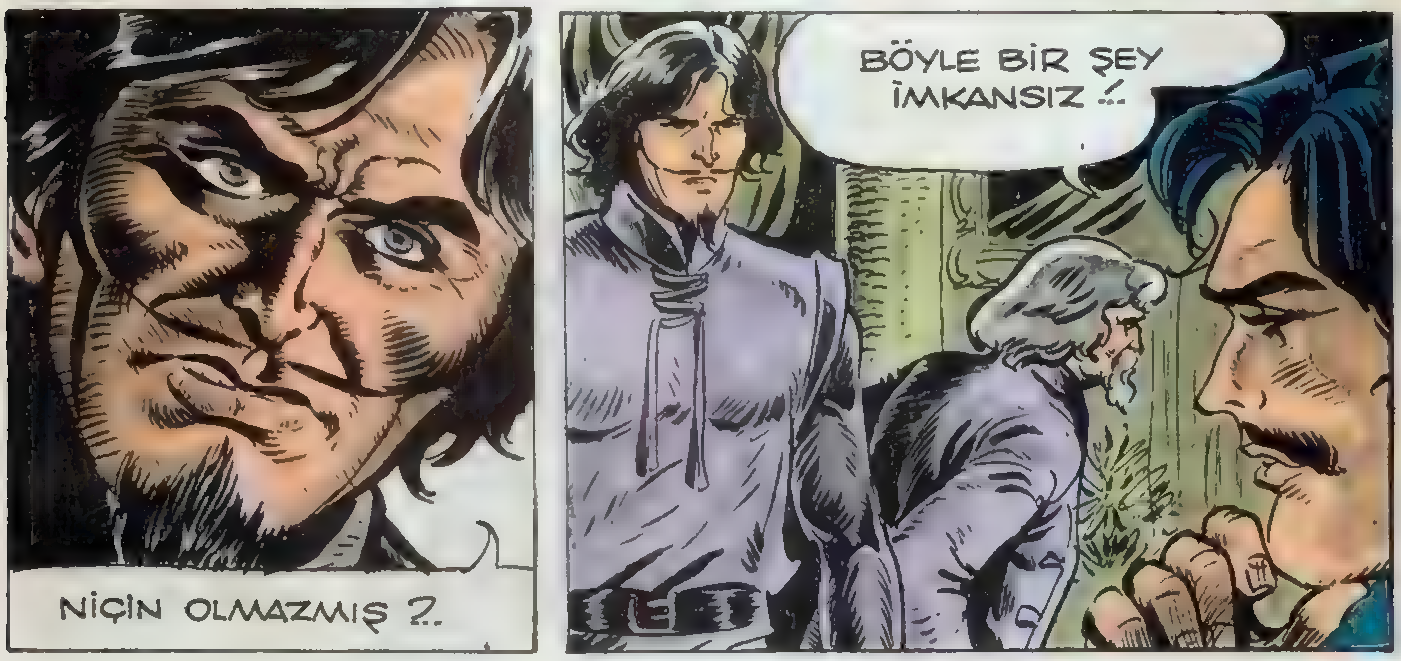

haf bir işaret vermişti.

Kara Murat, başını gururla dikerek cevap verdi:

—Sebebini mi soruyorsunuz? Seviyorum! Çıldırasıya seviyorumÖlesiye seviyorum! Onun hakaretlerine uğramaktansa en müthiş bir ölümü tercih edecek kadar seviyorum!

—Seviyor musun? Kimi? Söyle kimi?

—Kont Lazar'ın kızı Meliza'yı..

Bu cevap üzerine Şövalye Ursino, insan sesine benzemeyen bir haykırışla hançerini çekerek Kara Murat'ın üzerine atıldı.

Kara Murat çevik bir hareketle yerinden fırlayarak savunma durumu aldı. Müthiş bir düello başlamak üzereydi.

Fakat Prens Jak Dö Mili, derhal oğlunun önüne geçti. Birdenbire canlanmış, ihtiyar ve bitkin hali kalmamıştı. Ursino'nun bileğini yakala-

dı. Bir demir mengene gibi sıkı sıkı tuttu ve İspanyolca:

—Sen deli misin Ursino? dedi. Bırak, işi ben halledeyim!

Şövalye Ursino geri çekildi. Prens yumuşak bir sesle:

—Şövalye Tomas, dedi. Sen oğlumun kusuruna bakma. Asabidir. Bunu sana kendisi de söy-lemişti. Fakat öfkeye kapılarak yaptığı bu hareket kendisinin de pişman olduğuna eminim.

Tehlikeye karşı her an tetikte bulunan Kara Murat soğuk bir tavırla:

—Şövalye Ursino dilediği hareketi yapmakta serbesttir sayın prens dedi.

Rodos hükümdarı Prens Jak Dö Mili aynı yumuşak sesle devam etti:

—Sen de duygularında serbestsin Şövalye Tomas. Sana verilen görevi kabul etmedin... Öyle olsun... Ancak, düşmanlarımızın çıkarına bu kadar bağlılık gösteren bir adamı yanımızda alıkoyamayız.

—Haklısınız...

—Bu nedenle, mümkün olursa hemen Rodos adasını terk et... Fakat yine de seni çok zorlamıyorum. Aceleye gerek yoktur. Belki etraflıca düşünüp, tekrar bizim tarafa geçersin. Onun için sana bir hafta izin veriyorum!

—Teşekkür ederim sayın prens. Bu izninizden faydalanmaya çalışacağım.

Kara Murat bunları söyledikten sonra şöyle düşündü:

—"Bu akşam Rodos'tan çıkar giderim!"

Prens Jak Dö Mili devam etti:

—O halde sana Allahaısmarladık diyeceğim. Yine görüşeceğimizi kalbimin bütün samimiyetiyle ümit ederim. Haydi, şimdilik git. Allah selamet versin!

Kara Murat, Şövalye Ursino'yu selamladı, prensin önünde de saygıyla başını eğdikten sonra kapıdan çıktı.

Şövalye Ursino öfkesinden bağırarak dedikl:

—Ne yaptın baba? Şu andan itibaren bu adam benim en müthiş düşmanımdır. Onu bir hançerde...

—Hançerden daha iyisi var Ursino...

—Nedir o?

—Cellat...

—Cellat mı?

—Evet... Sen Mitridat'ın katilini henüz bulamadın, değil mi? Halbuki işte ben buldum.. Yarından itibaren yargılanmasına başlanacaktır. Bir haftaya kadar katilin başı yerde yuvarlanacaktır.

Şövalye Ursino şaşkın şaşkın babasını dinliyordu. Yaşlı prens, kinle devam etti:

—Bu katil kimdir biliyor musun? Şimdi buradan çıkan herif! Oğlum, işte dinle... Şu anda kendisini tutukluyorlar!

Gerçekten bir dakika kadar şiddetli bir gürültü duyuldu. Sonra her şey, eski sessiz haline büründü. Daha sonra da kapının perdesi açılarak bir adam göründü. Bu, Papaz Don Fernando

idi.

Prens Dö Mili sordu:

—Nasıl oldu Fernando?

—Hepsi oldu bitti efendimiz. Bileklerinden topuklarına kadar zincir vurduk. Şimdi hapishanenin bodrumunda bulunuyor. Fakat çok uğraştık. Hatta, dört ölü, üç yaralı verdik!

—Cesetler kaldırılsın. Sağ kalanlara yüzer altın dağıtılsın.

Başarısından dolayı yüzünde iğrenç bir sevinç dalgalanan Papaz Don Fernando, Şövalye Ursinoya'ya döndü:

—Nasıl efendimiz? Bu adama güvenmeyin demekte hakkım yok muymuş?

—Hakkın varmış Don Fernando...

Papaz Don Fernando salondan çıktıktan sonra Baba Prens Dö Mili, Şövalye Ursino'ya döndü:

—Nasıl, beğendin mi oğlum? Acaba senin hançerin Mitridat'ın katilini ortaya çıkaracak ve adaletin yerini bulmasını sağlayacak mıydı?

—Saygıdeğer baba... Gerçekten çok akıllı adamsın!

—Orası malum... Fakat şimdi bize Kont Lazar'ı esir edip buraya getirecek bir adam lazım..

—Bu işi Lorenço'ya verelim.. Gerçi melun Şövalye Tomas'ın gelişinden beri kendisine biraz darılmıştım. Fakat yine de ondan iyisi yoktur!

—Peki... İşi Lorenço'ya verelim. Şimdi beni yalnız bırak Ursino.. Kız kardeşinle konuşacaklarım var. Politikadan ve sence önemli olmayan daha birtakım şeylerden söz edeceğiz..

★ ★ ★

Kara Murat, Prens Dö Mili'nin yanından çıktıktan sonra, daha bir gün önce büyük bir savaşçı olarak gördüğü Şövalye Ursino'nun gerçek yüzünü öğrenmekten doğan hayal kırıklığı içinde, hızlı hızlı yürüyordu.

Koridorun köşesini dönerken birden iki kolundan yakalandığını duydu. Aynı zamanda başına bir çuval geçirilmiş ve boynunun çevresinde bir ipin büzüldüğünü hissetmişti.

Devamı gelecek sayıda

Tuzağa düşen, başı çuvala gömülen Kara Murat hiç ses çıkarmadı. Fakat hiç umulmadık bir anda harekete geçmek için hazırlandı. Ve bir süre sonra, kuvvetli bir silkinişle kollarını kurtardı.

Bu sırada kalın sesli biri:

—Bağlayın, kaçırmayın herifi! diye bağırıyordu.

Bu ses, Papaz Don Fernando'nun sesiydi.

Kara Murat kükredi:

—Kolay kolay bağlamayamazsınız!

İki kolunu açtı ve bir sıçrayışta ileriye atılarak sırtını duvara dayayıp, kendini savunmaya hazırlandı.

Fakat Papaz Don Fernando, daha önce atılarak Kara Murat'ın kılıcını kapıp, uğursuz bir kahkahayla güldü:

—Hah hah ha!.. Domuzun dişini söktük!

Kafası çuvalla örtülü olan Kara Murat, kılıcını kınında bulamayınca:

—Rezil herif, bunu unuttun! diye kükreyerek belinden sağlam ağızlı, kısa hançerini çekti.

Şimdi garip bir boğuşma başlamıştı. Kara Murat öne doğru atılıp hançerini savurdu, fakat görmeden yaptığı hamle boşa gitti.

Kara Murat şimdi sağ eliyle hançerini kullanıyor, sol eliyle de başındaki çuvalı çıkarmaya uğraşıyor, fakat başaramıyordu.

Papaz Don Fernando adeta kudurmuştu:

—Vay canına! Çok tehlikeli bir adam bu... Görmeden bile iki kişiyi yaraladı!

Yüzü sapsarı kesilen Don Fernando, adamlarını sessizce Kara Murat'ın karşısına yarım daire şeklinde dizdi. Bunlardan ikisinin elinde ip vardı.

On beş kişiydiler. Böyle olduğu halde ürkek, korkak ve telaşlı bir halde birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı.

Papaz Don Fernando birdenbire bir işaret

yaptı. Hepsi birden Kara Murat'ın üzerine yürüdüler.

Korkunç bir sessizlik içinde kanlı bir kavga başladı. Bu dengesiz, fakat müthiş dövüş bir kaç dakika sürdü.

Kara Murat, hançerli kolunu hızla kaldırıp indiriyor, her defasında bilerek veya bilmeyerek bir kişiyi yere deviriyordu.

Bıçak, rastladığı bir göğüse, bir omuza ya da bir kola saplanıp gömülüyordu.

Kara Murat birden bire yıkıldı. Papaz Don Fernando, bacaklarına bir ip atmış ve dolamayı başarmıştı.

Az sonra iş bitti. Kara Murat'ın kanlı hançerini de aldılar, kollarını bağlayıp götürdüler!

★ ★ ★

Kara Murat'ı kimi başından, kimi kollarından yakalayıp kaldırmış ve böyle götürmüşlerdi.

Delikanlı, adamların hareketlerinden,

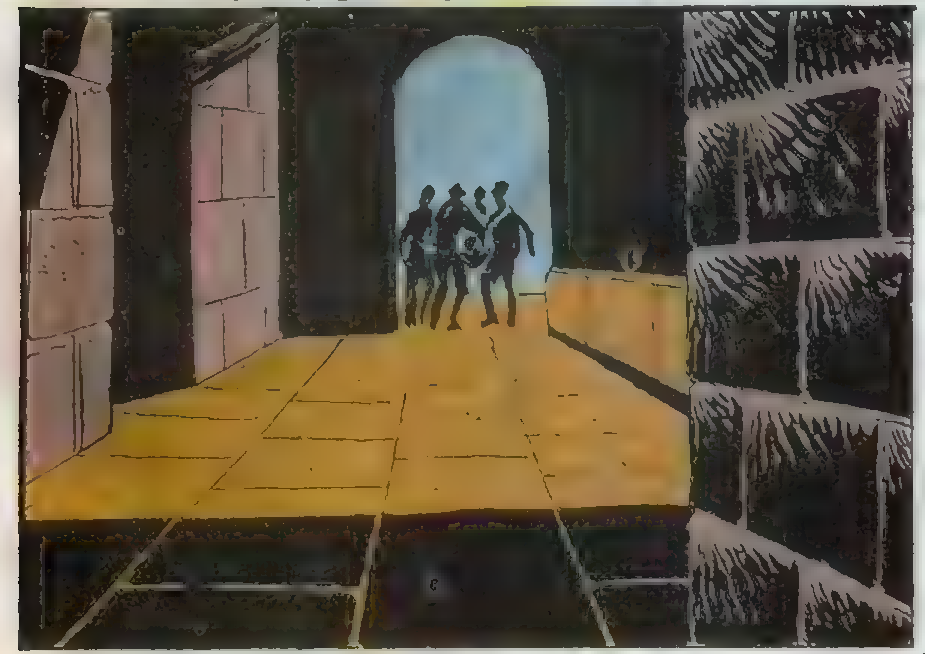

uzun merdivenlerden sonra, bir takım dar yollardan geçirildiğini, sonra yine merdivenlerden indirildiğini hissetmişti.

Bir kapının açıldığını duydu, birbirine vuran zincirlerin şakırtısını işitti.

Kara Murat'ı birdenbire yere bıraktılar. Bileklerine ve topuklarına demir halkalar geçirdiler.

Delikanlı, vücudunun her yerine birer kilit vuruluyormuş gibi bir takım anahtar sesleri duydu. Bütün bunlar bittikten sonra emreden bir ses:

—**Başındaki çuvalı çıkarın!** dedi.

Kara Murat az sonra, küçük bir zindana kapatılmış olduğunu gördü.

Elleriyle ayaklarına dört zincir birden vurulmuş ve bunların uçları duvara mıhlandıktan sonra, öteki uçlarındaki halkalara da sağlam kilitler geçirilmişti.

Zindanın tavanı gayet yüksekti. Simsiyah

ve yapışkan duvarlarının ürpertici bir görünüşü vardı. Meşalenin ışığından korkup kaçan bir takımpis ve iri örümcekler duvar taşlarının üzerinde koşuyorlardı.

Zindanın zemini topraktı. Kokmuş suların birikmesinden doğan çukurlardan, pis kokular geliyordu.

İçeride ne oturulacak bir sandalye, ne de üzerinde yatılabilecek saman vardı.

Kara Murat'ın ayağındaki kalın zincir, ileriye doğru ancak iki adım atılabilecek kadar uzun bırakılmıştı.

Bileklerindeki demir zincir, kollarını göğsü üzerinde çapraz kavuşturabilecek, ellerini kullanabilecek kadar uzun ve gevşekti.

Mahpusun yanına hasırla bir su testisi bırakılmış, testinin üzerine bir dilim de ekmek konulmuştu.

Rodos şatosunun zemininde üstüste yedi sıra hapishane vardı.

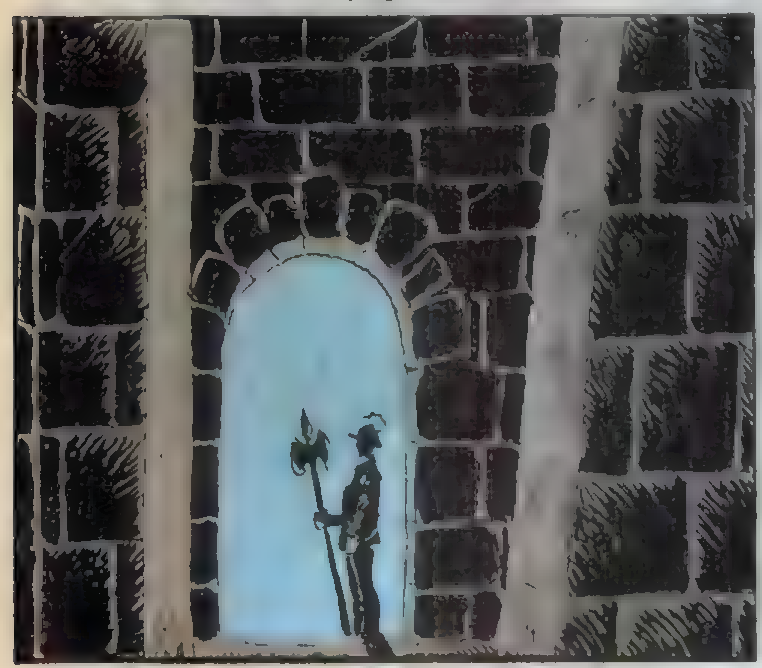

Bunların biri zemin katta, diğerleri ise yer altındaydı.

Üst üste yapılmış olan bu hapishaneler, Mısır piramitlerinin tersine çevrilmişine benziyordu. En son hapishane, yerin yedi kat altına gömülmüştü.

Şövalye Ursino, çeşitli katlardaki bu yedi hapishaneye "Yedi cehennem" adını vermişti.

Birinci kattaki hapishane hücreleri, askeri cezaya çarptırılmış şato subaylarına veya hafif suçlardan mahkûm Rodos şövalyelerine ayrılmıştı.

Bu birinci tabakaydı...

İkinci tabakayı, zeminin altındaki kat oluşturuyordu. Burada, şatodaki muhafız alayı askerleri için adi hapishane odaları vardı.

Bundan sonra artık iyice yer altına iniliyordu.

Burada, yeter derecede aydınlatılmış, demir parmaklı boşluklar aracılığıyla havalandırılan,

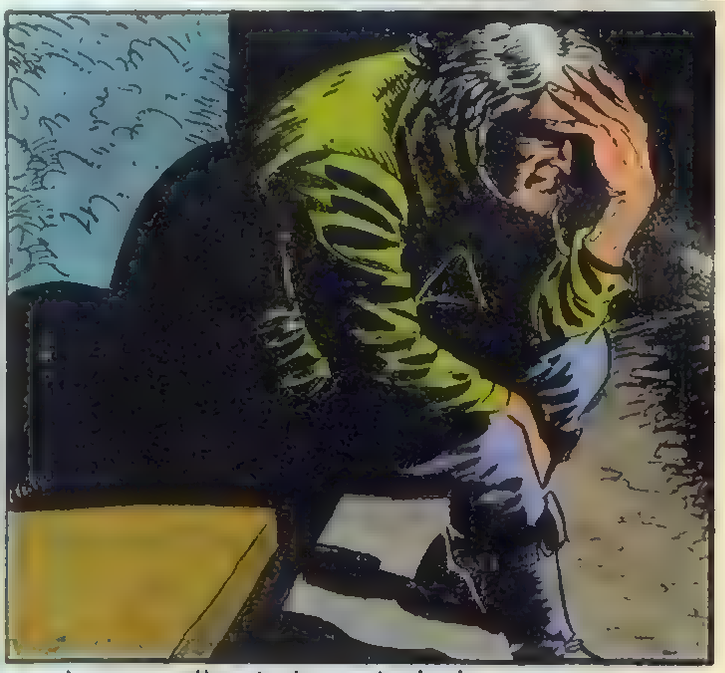

ağır hapis hücreleri bulunurdu. Hırsızlar ve katiller kapatılırdı.

Daha sonra dördüncü bölüme iniliyordu. Burada altı, ya da yedi hücre bulunurdu. Zincir yoktu. Oturmak için bir kanape, uyumak için saman vardı. İdam mahkûmları konulurdu.

Bir kat daha inince beşinci bölüme varılırdı. Üç hücre bulunurdu. Bu bölüme, muhakeme yapılacak tehlikeli caniler kapatılırdı.

Altıncı katta sadece iki hücre vardı. Casuslar ve suikastçılar yatırılırdı.

Yedinci ve sonuncu kat ise, ıstırap verici müthiş bir yerdi. Zeminin yedi kat altında bulunan bu yer, ancak bir insanın sığacağı daracık bir kuyu halindeydi.

Bir iple buraya indirilen mahkum, yer bulamadığı için ne oturabilir, ne de yatabilirdi.

Kuyunun içinde, dizlere kadar çıkan pis ve kokulu suya, yılanlar, kurbağalar, fareler ve çıyanlar atılırdı.

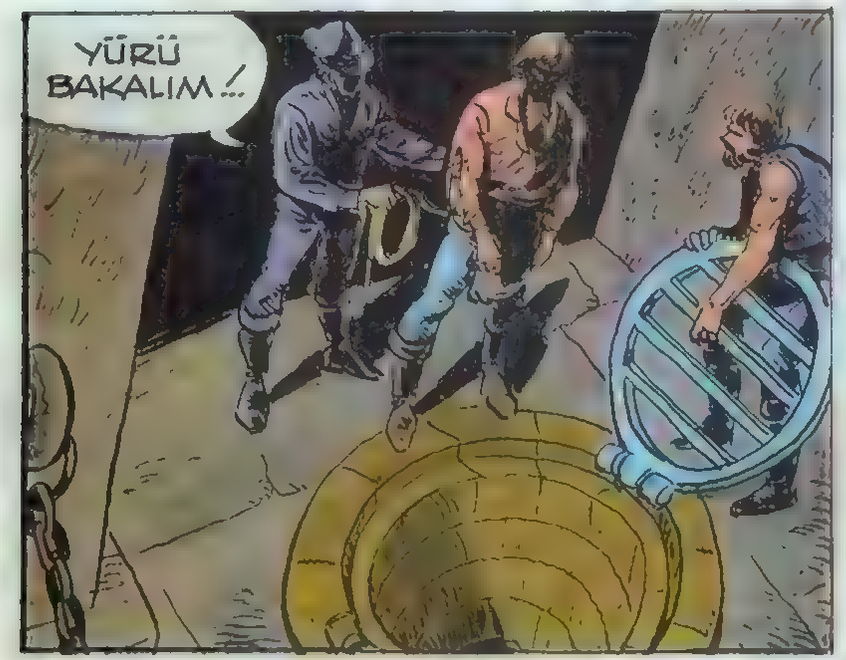

Bu kuyuya kapatılanlar, açlıktan ve pis sudan kurtulmak isteyen farelerin, yılanların ve çıyanların saldırısına uğrardı.

Kara Murat, bu müthiş hapishanelerden beşinci katta olanına atılmış bulunuyordu.

Ona, yargılanacak tehlikeli bir cani muamelesi yapıyorlardı. Yargılanacak ve ölüme mahkûm edilecekti.

Çuval başından çıkarıldıktan sonra Kara Murat çevresine hızla baktı.

Papaz Don Fernando'nun bir işaretiyle bütün adamları çekildiler. Papaz da Kara Murat'ı hain gözlerle tekrar süzdükten sonra zindandan çıktı.

—**Gittiler ama ben de mahvoldum!** diye mırıldandı.

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alaykoşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

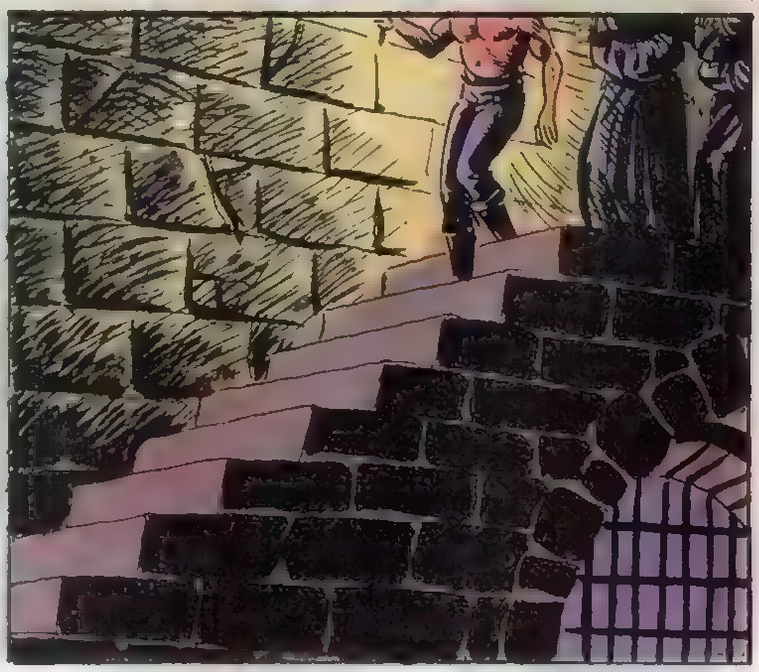

Buradan kurtulmasının imkansız olduğunu görüyordu.

Rodos hükümdarı Prens Jak Dö Mili ile zalim oğlu Şövalye Ursino'nun kalleşçe tuzağına düşmüştü.

"—Düşmanlarıma inleyerek öldüğümü gösterip sevinmek fırsatını vermeyeceğim!" diye düşündü.

Haksız yere tutuklanıp zindana atılmış oldi. Sonra yorgunluğu, yavaş yavaş, endişe ve ıstırabını yendi, derin bir uykuya daldı.

★ ★ ★

Kara Murat, zindan kapısının sürgülerinin açılmasından çıkan madeni gürültüyle uyandı. Bulunduğu hücre birden aydınlandı.

Ellerinde meşale bulunan iki gardiyan zindana girmişti. Bunların ardından, ellerinde çakmaklı tüfekler olan dört asker içeriye girdi.

Kukuletaları gözlerinin üzerine kadar inmiş üç papaz Kara Murat'ın önüne dikildi.

Ortadaki Papaz:

—Şövalye Tomas sen misin? diye sordu.

—Evet bayım... Ya siz kimsiniz?..

—Ben Rodos hükümdarı adına adalet dağıtan mahkemenin sorgu yargıcıyım. Bunlar da yardımcı hakimler. Soracaklarıma doğru cevap ver. Senin Rodos'a hükümdarımız Prens Jak Dö

Kara Murat umutsuzca duvarın dibine oturdu. Acıktığını hissedip, elini testinin üzerine ekmeğe götürdü. Bir kaç lokma koparak yemesi kalbinde derin bir öfke yarattı. Bileklerindeki kilitleri birbirine vurarak kırmak istedi. Bilekleri zedelendi, fakat kilitlere birşey olmadı.

"Belki eski, paslanmış bir halkasını kırabilirim" umudu ile zincirlere asıldı, tüm gücüyle gerdi, fakat hiç bir faydası olmadı.

Mili ve ailesine suikast yapmak için geldiğin söyleniyor. Ne dersin?

—Hayır! Ben Rodos'a sadece iş bulmak için geldim.

—Ya işlediğin cinayet için ne diyorsun?

Kara Murat hayretle:

—Cinayet mi? diye sordu.

—Evet, sen Prens Dö Mili'nin ikinci oğlu Mitridat'ın üzerine birden bire hücum ederek zavallıyı hançerle öldürdün...

Hiç ummadığı ve beklemediği böyle bir suçlama Kara Murat'ı iyice şaşırtmıştı.

Sorgu yargıcı homurdandı:

—Neden susuyorsun? Cevap versene!

—Bu suçlama çok saçma olduğu için şaşırdım. Katilin kim olduğunu benim kadar belki siz de biliyorsunuz. Şövalye Ursino'ya söyleyin, bundan sonra öldürdüğü adamların kan izlerini

ortadan dikkatle kaldırsın!

Sorgu yargıcının sağında duran adama şiddetli bir titreme ve ürperme geldi.

Yargıç acele acele:

—Sus! dedi. **İftiradan başka bir şey olmayan bu sözlerle yakayı sıyırmak istiyorsun ama boşuna... Sen, Mitridat'ı öldürmediğini ispat edebiliyor musun, onu söyle?**

Kara Murat:

—Katilin kim olduğunu söyledim. Prens Mitridat ağabeyi Şövalye Ursino öldürdü! dedi ve umursamaz bir halde ıslık çalmaya başladı.

Sorgu yargıcı öfkeyle zabıt kâtibine emretti:

—Mahkûmun suçunu itiraf ettiğini yaz!

Kara Murat alaylı bir sesle lafa karıştı:

—Büyük mahkeme yargıcının yalan söylediğini eklemeyi de unutma!

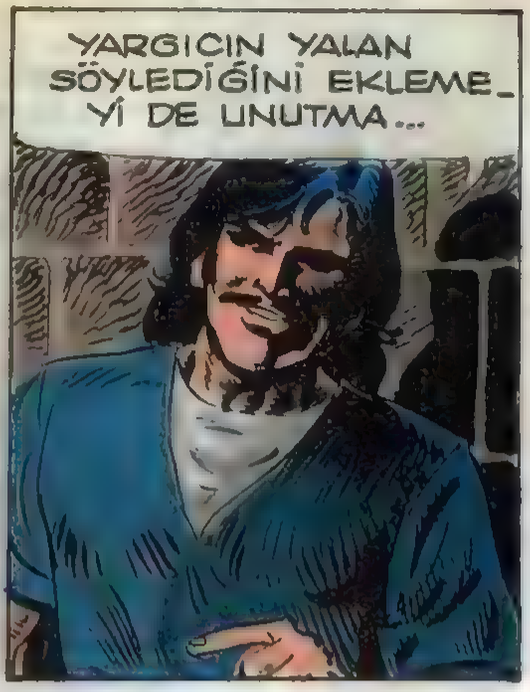

Sorgu yargıcı, zabıt kâtibinin uzattığı kağıdı hızla aldı ve heyecanla okudu:

—Şövalye Tomas, Büyük Mahkeme tarafından cinayet suçundan mahkûm edilmiştir! Hüküm üç gün içinde yerine getirilecektir!

Sorgu yargıcı, kararı okuduktan sonra devam etti:

—Kararı duydun. Bu karar temyiz edilemez. Şu halde Allah'a dua edebilmen için üç gün zamanın var demektir!

Kara Murat omuz silkti:

—Siz de, işlediğiniz böyle bir günahın affı için ömür boyu dua etmelisiniz...

Az sonra idam mahkûmu yalnız başına kaldı. Bu gülünç mahkeme o kadar hızla yapılmıştı ki, Kara Murat bunu bir rüya sanmıştı.

Fakat çok geçmeden bunun gerçek olduğunu farketti. Hatta büyük mahkemenin kararındaki kelimeler birer birer kulağında çınladı.

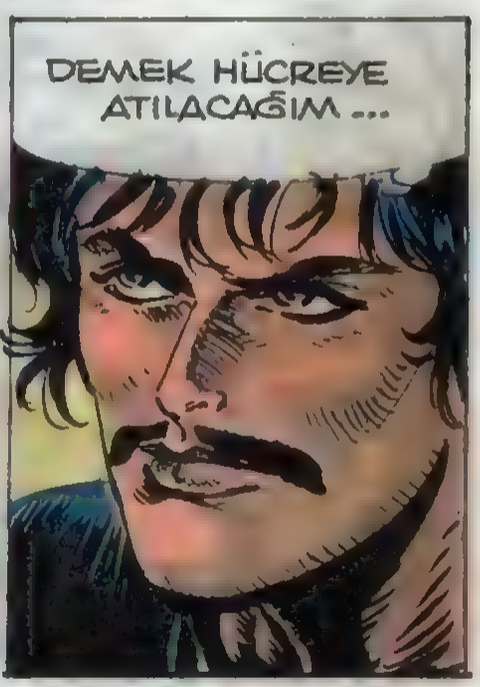

Bu müthiş kararın başlıca hükümleri şunlardı:

—Şövalye Tomas, son kattaki hücreye atılmaya mahkûm olmuştur. Katil, işlediği cinayetten pişmanlık duyması için bir gün bir gece bu hücrede tutulacak, bundan sonra, ölü ya da diri olarak bodrumdan çıkarılacaktı.

—Bir meydanda ve halk önünde önce iki bileği, sonra ayakları kesilerek, en sonra da başı cellat tarafından balta ile koparılarak, cesedi bir direğe bağlanarak iki gün teşhir edilecek!

Büyük mahkemenin kararında adı geçen son kat zindanını Kara Murat bilmiyordu. Yalnız, bir cellat tarafından başının balta ile kesileceğini iyi biliyordu:

Başından geçen olayları acı acı düşünerek:

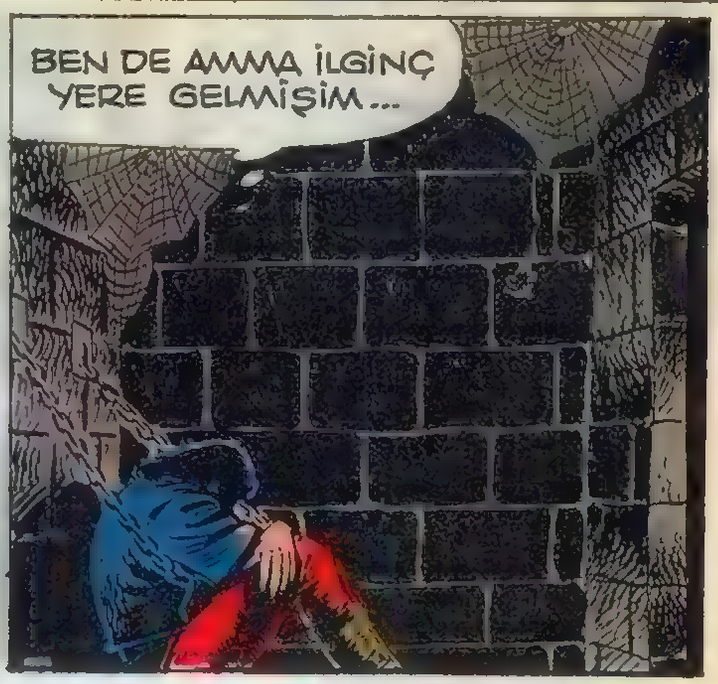

—Ben de amma ilginç yere gelmişim! Bu defa da postu kurtarabilirsem, o alçakların hepsinden birer birer hesap soracağım diye homurdandı...

Fakat bu beladan kurtulması imkansız görünüyordu.

★ ★ ★

Ressam Piyer sokakta bir süre baygın kaldıktan sonra kendine gelince doğru Büyücü Dedora'nın evine koşmuş, fakat evi bomboş bulmuştu.

Yaşlı büyücü kadın kaybolmuştu.

Daha önce Ressam Piyer, Kristina ile evden çıktığı zaman Teodora genç kızın odasına girmiş, bir süre ağladıktan sonra şöyle söylenmeye başlamıştı:

— Şimdi yalnızım. Yapayalnızım... Artık dünyada hiç kimsem yok... Istırabım ve intikamımla yalnızım... Artık yalnız bunları düşüneceğim...

Prens Dö Mili'nin ziyaretini kabul etmiş olduğu odaya geçti. Sandığı açtı ve bir çekmece içindeki altınları, mücevherleri alıp beline sardı. Çevresine son bir kez göz gezdirirken şöyle söylendi:

—Her şey bitti... Artık o beni anne diye çağırmayacak. Artık ben bir anne değilim. Artık bir kadın bile değil. Şimdi ben karanlıklarda ilerleyen intikamın ta kendisiyim!

Sonra dışarı çıktı, bu fakir ve garip mahalleyi terk etti. On dakika sonra Rodos sarayının önüne gelmiş bulunuyordu. Liman tarafına doğru ilerledi ve ufak bir kapının önünde durdu. Ce-

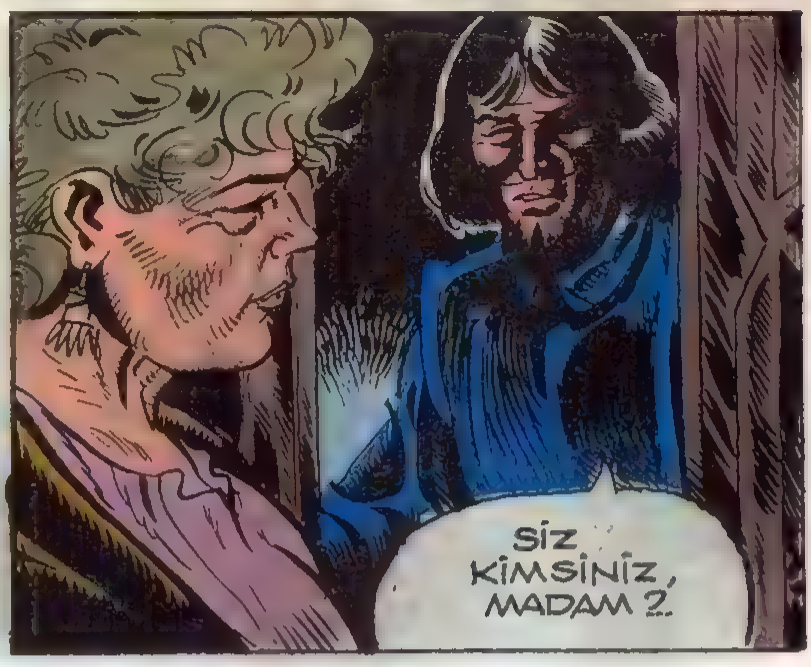

binden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı, içeri girdi. kısık bir ses:

Büyücü Teodora, Rodos sarayını sanki çok iyi biliyormuş gibi büyük bir kolaylık ve serbestlikle ilerliyordu. Bir avluya geçti. Uzun bir koridorda yürüdükten sonra bir merdivenden çıktı. Birçok oda ve koridordan geçtikten sonra bir kapının önüne geldi, özel bir işaret şeklinde vurdu.

Bir dakika sonra kapı aralandı, karanlıkta se altın getiren adamdı. Prens Friyola'nın mali

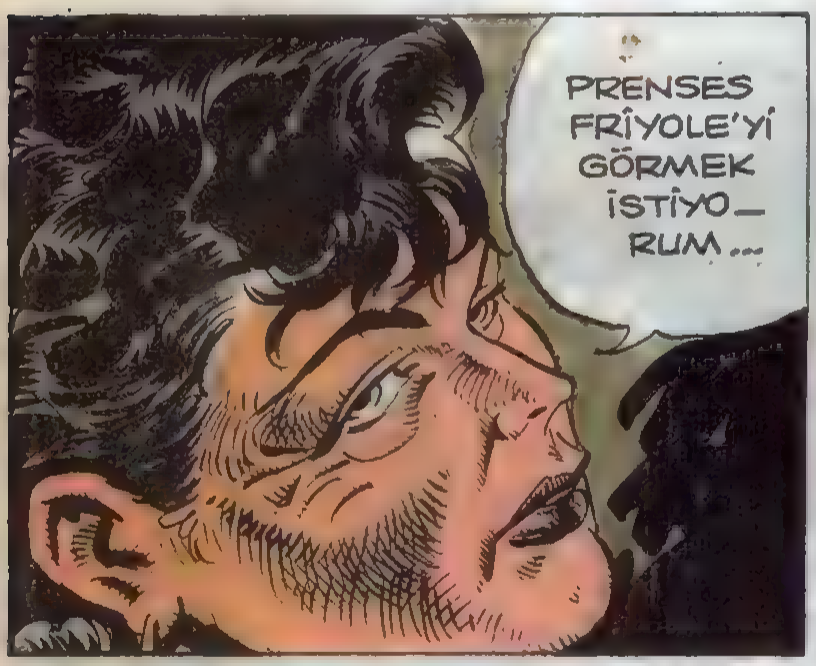

işlerini yönetiyordu. Büyücü Teodora'nın karşısında saygıyla durdu. Teodora yavaş bir sesle dedi ki:

—Onu görmek istiyorum Sinyor Baldi...

Adam yerinden sıçradı:

—Ne dediniz, ne dediniz, anlayamadım!

—Prens Friyole'yi görmek istediğimi söyledim...

Yalnız odasına girmek istediğimi söyledim...

—Uyurken mi?

—Sana kendisini uyandır diyen var mı?

—İyi ama prensesi nasıl uyandırabilir, ona kendisini görmek istediğinizi nasıl söyleyebilirim?

—Nasıl olacak, basbayağı olur!

—Fakat bu nasıl olur madam?

Bunu söyleyen meçhul adamın yaktığı meşalenin ışıkları odayı aydınlattı. Kızıl ışıklar altında Sinyor Baldi'nin yüzü göründü.

Bu, limandaki otelde Kara Murat'a bir kese altın getiren adamdı. Prens Friyola'nın mali

—Siz kimsiniz madam? Şöyle bir dakika durun da meşaleyi yakayım! dedi.

—Evet...

Adam kollarını umutsuzlukla salladı:

—Fakat prenses uyanırsa sizi öldürür. Bir kaplan gibidir...

—Fakat sen, tam bana itaat etmen gereken bir zamanda sözümü dinlemiyorsun. Oysa her sözümü dinleyeceğine ve bir işaretimle kendini öldüreceğine İncil üzerine yemin ederek bana söz vermemiş miydin?

Bu sözler üzerine Sinyor Baldi diz üstü düştü. Yüzünde korku ile karışık bir yalvarma okunuyordu:

—Beni affet madam!.. Emret, kendimi öldüreyim!

—Hayır, bana ölümün lazım değil. Yalnız beni dinle Baldi... Bir gün İtalya'dan Rodos'a gelmiştin... Ve burada bir adamı öldürmüye yemin etmiş bulunuyordun. Hatırlıyor musun?

Sinyor Baldi titrek bir sesle cevap verdi:

—Evet... Bu adam benim hayatımı zehirlemişti... Bir zamanlar tapınırcasına sevdiğim bir karım vardı. Bu adam karımı uğursuz bir tuzağa düşürdü. Bir hafta gündüz ve gece büyük bir umutsuzluk içinde her yerde karımı aramıştım. Bir akşam perişan bir halde eve döndü. O kadar sararmış, o kadar bozulmuştu ki, ona hiç bir şey soramamıştım...

Sinyor Baldi, o acı dolu müthiş günü tekrar yaşıyor gibiydi. Her yanı tir tir titriyordu... Kekeleyerek devam etti:

Devamı gelecek sayıda

—Fakat karım... Bana feci gerçeği anlattı. Bu adam onu berbat etmişti. Bunu söyledikten sonra koynundan çıkardığı bir hançerle kendisini gözümün önünde öldürdü. Karım öldükten sonra cesedinin önünde intikam almaya yemin ettim. Ve karımı berbat eden adamı takip etmeye başladım.

Sinyor Baldi'nin yüzü acıyla geriliyor, ıstırap adamı bir kat daha çökertiyordu:

—Hain adam Rodos'a geldi. Önce başkomutan, sonra da hükümdar oldu. İktidarı ve kuvvetleine o kadar sağlam aldı, o kadar yükseldi ki, ondan intikam alabilmek ümidimi kaybetmek üzereydim. İşte bu sırada size rastladım. Elbiseleriniz fena idi. Fakat ben sizin İtalya'daki kibar ve asil kadın olduğunuzu hemen anladım.

Büyücü Teodora gülümsedi:

—Doğru söylüyorsun Baldi. Sen o zaman çok kederliydin. Ben seni teselli ettim. Fakirdin, sana para verdim. Zayıf ve umutsuzdun, sana

ümit ve kuvvet verdim. Sana her zaman yardım edeceğimi söyledim. Ve sanırım sözümü de tuttum.

—Evet doğru söylüyorsunuz aziz madam. Aynı zamanda elimde kalan son hazinemi de kurtardınız. İtalya'dan gelirken Kızım Elsa'yı da beraberimde getirmiştim. Elsa o kadar güzeldi ki, ona baktıkça annesi sanıyordum.

—Sözünü bitir Baldi... Hafızanın ne derece kuvvetli olduğunu gördükçe ben de seviniyorum.

—Yıllar geçti madam. O zaman Prenses Friyole'nin sarayına basit bir memur olarak girmiştim. Şüphe yok ki bu memuriyete de yine sizin tavsiyenizle kabul edilmiştim.Sonra bir ev tutup kızımla yerleştim. Elsa bir hizmetçi kadınla evde yalnız oturuyor. Ancak gece vakti dışarıya çıkabiliyordu.

Sinyor Baldi, derin bir soluk aldı. Büyücü Teodara'ya minnetle bakarak devam etti:

—Ve siz madam, bir gece biricik evladımı

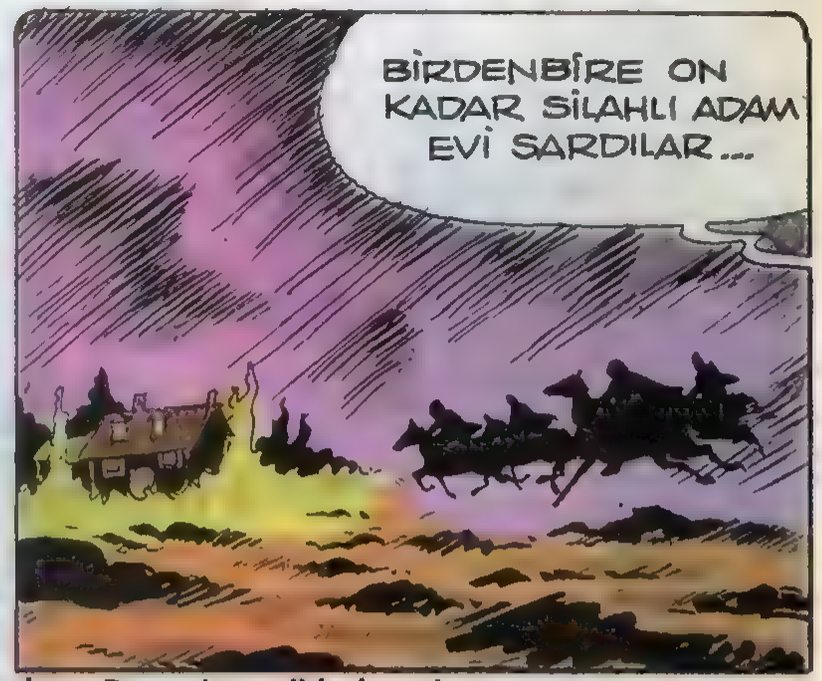

kurtardınız. Birisi Elsa'yı görmüştü. Bu adam, Prens Dö Mili'nin oğlu Şövalye Ursino idi. Babası karımı berbat etmişti. Oğlu da kızımı berbat etmek istiyordu.

Adam soluk soluğa konuşmasını sürdürdü.

—Fakat siz o akşam beni buldunuz. Elsa için tuttuğum evin yanına sizinle gizlendik. Bana hiç birşey söylemiyordunuz. Ve ben hiç birşey anlamıyordum. Birden bire, on, on iki kadar silahlı adam göründü. Bunlar derhal evi sardılar. Ben çılgın gibi olmuştum:

—"Elsa'cığım, Elsa'cığım!" diye haykırarak üzerlerine atılmak istedim. Siz buna engel oldunuz ve:

—"Elsa emniyettedir" diyerek beni teselli ettiniz.

Büyüce Teodora esrarengiz bir şekilde gülümsedi:

—Evet devam et!

—Haydutlar Elsa'yı bulamadılar ve küfürler

savurarak evden uzaklaştılar. Siz daha önce nasılsa bu olayı haber almış ve sevgili yavrumu başka bir yere kaçırarak mahvolmaktan kurtarmıştınız. O geceden itibaren, Mili'lere karşı olan kinim ne kadar büyüdüyse, size karşı duyduğum minnettarlık da o kadar arttı.

—Galiba bu minnettarlık yüzünden bu gece bana yardım etmiyorsun? Bunun için mi isteğimi reddettin?

—Hayır madam... Sizin hiç bir emrinizi reddetmedim. Benden canımı isteyin, vereyim! Söylediğinizi yapmak istememem, yalnız sizin iyiliğinizi düşündüğüm içindir.

—Benim iyiliğim için mi? Ah, sen hiç birşey anlamıyorsun Baldi. Sen intikam nedir bilmez misin? İntikam almak istemez misin?

—Elbette isterim!

Sanıyor Baldi'nin gözleri kin ve hırsla parladı. Dişlerini gıcırdatarak sözünü tekrarladı:

—Elbette isterim! Çünkü ben yalnız intikam

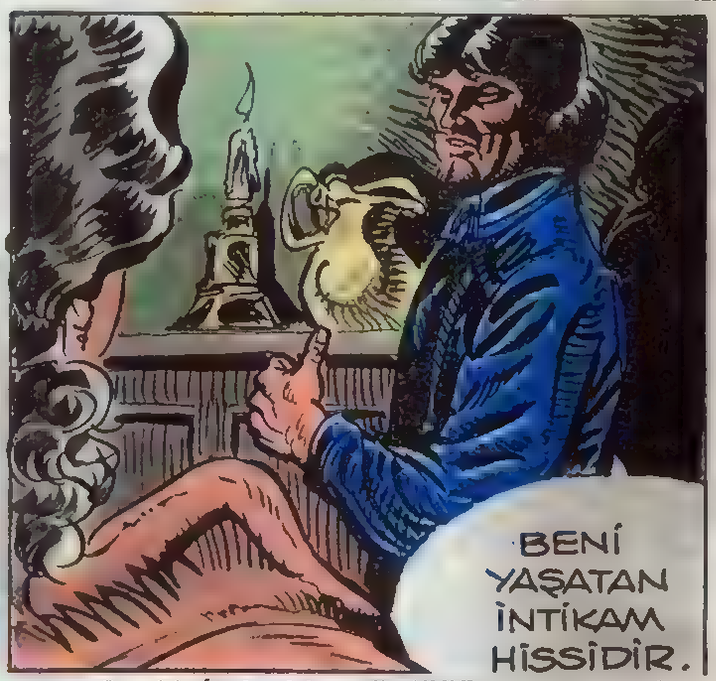

için yaşıyorum. Bu kadar yıldan beri yaşatan şey, intikam duygusudur. Bu duygunun kalbimde ne kadar büyük yer kapladığını anlatamam.»

Büyücü Teodora adama umutla baktı:

—Beni de yaşatan intikam hissidir. O kutsal intikam saatinin yaklaştığını anlamıyor musun Baldi?

—Ah madam, bu sözleri söylerken sizi o kadar gençleşmiş görüyorum ki....

—Beni gençleştiren kin ve intikamdır.

—Sanki İtalya'da gördüğüm o genç kadınsınız.

Bu sözleri duyunca Büyücü Teodora bir göğüs geçirdi:

—İtalya... Ne kadar uzak? Ne kadar uzak? diye mırıldandı.

Sonra hüzünlü bir sesle devam etti:

—O zamanlar çok mutluydum. Zengindim. İtalya'nın en ünlü ailelerinden olan Persini ailesinin sevgili kızıydım. Ömrümün on sekizinci ba-

harında bulunuyordum. O kadar mutluydum ki, anlatamam. Fakat bir gün o geldi. Şeytan tarafından gönderilmiş bir belâ gibi şatomuza girdi. Ailemiz Prens Jak Dö Mili'yi törenle karşılamıştı.

Sinor Baldi kin dolu bir sesle söylendi:

—Prens Jak Dö Mili, ırz ve namus düşmanı, öyle mi?

Teodora bu sözü hiç duymamış gibi devam etti:

—Onu görür görmez aşkın ne demek olduğunu anladım. Dö Mili yakışıklıydı ve güzeldi. Fakat bu güzellik uğursuzluk ve felâket getiren bir güzellikmiş.

Teodora yeniden derin bir göğüs geçirerek devam etti:

—Dö Mili'nin güzel gözleri beni yakıyordu. Ateşli sözleri kalbimi en derin köşesine kadar etkiliyordu. Sevdim! Gönül verdim! Benim için dünyadabiricik mutluluk, kendimi Prens Jak Dö Mili'nin kucağına atmak, kendimi ona teslim et

mektir sanıyordum.

Büyücü Teodora kısa bir süre sustu. Sesi acı doluydu:

—Şatodan ayrılırken Dö Mili bana yalnız bir işarette bulundu. Ve ben derhal anamı, babamı, evimi, her şeyimi terk ederek sevgilimin arkasından şatodan çıktım. Onu bir esir gibi takip ediyor ve bunu dünyada tek mutluluk sanıyordum. Arkasından niçin sürüklendiğimi ben de bilmiyordum. O bana yalnızca "Gel" demişti. Ben de gidiyordum, o kadar...

Teodora durmadan konuşuyor, içini döküyordu. Karşısında kendisini dikkatle dinleyen Sinyor Baldi'yi bile unutmuştu:

—İşte o zamandan sonra benim için çok acı günler başladı. Evleneceğimize dair etmiş olduğu yemini kendisine hatırlattığımzaman Dö Mili bir kahkaha kopardı. Gözlerinde okuduğum aşkın, beni büyüleyen sözlerinin yalan ve sahte olduğunu anlamıştım. Kederli ve uzun yıllar geçti.

Anne ve babam, kederlerinden ölmüşlerdi. Bir aralık çocuklar dünyaya geldi. Evlatlarıma sarılmak, hayatımı onların sevgisine vermek istiyordum.

Bir gün Dö Mili, kendisini rahatsız ettiğimi, evinde beni daha fazla barındıramayacağını açıkça söyledi.

Dizlerine kapandım. Yalvardım, ağladım. Ertesi günü şöyle bir pusula bırakarak ortadan kayboldu:

—Madem ki sen defolup gitmiyorsun, işte ben gidiyorum!"

Pusulayı okuyunca aklım başımdan gitti. Deli gibi bir halde hemen çocukların odasına koştum. Heyhat!.. Yerlerinde yeller esiyordu.

Sinyor Baldi nefret dolu bir sesle:

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alaykôşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

—Lânet olsun! Bu adam canavar! diye bağırdı.

Teodora devam etti:

—Nasıl deli olmamıştım? Nasıl ölmemiştim? Ben de bilmiyordum. Yalnız dehşetli bir ateşe yakalandım. Bu ateş tam üç ay sürdü. Fakat iyileştiğim zaman içimde hâlâ onun aşkını hissetmeyeyim mi? Ve ben bunun bir alçaklık olduğunu bile bile Prens Jak Dö Mili'yi daha yıllarca uzaktan sevdim.

Prens Jak Dö Mili Rodos'a geldi. Ben de onu izledim. Bütün hallerini, hareketlerini, kimleri sevdiğini, kimlerle düşüp kalktığını uzaktan uzağa gözlüyordum.

Fakat yavaş yavaş kalbimde intikam arzusu doğdu. İçimde aşkla kin uzun süre çarpıştılar. Sonunda kin, aşka galip geldi.

—Ya çocuklarınız?

—Çocuklarım... Onlar büyüdükleri zaman kendilerini görmek, gerçeği anlamak istedim. Büyük oğlum Şövalye Ursino beni öldürmeye, küçük oğlum Mitridat da deli diye tımarhaneye kapatmaya kalkıştı. Kızım Friyole ise beni kovdu.

—Vah zavallı madam, vah!... Fakat bu acı olayları anmak sizi hasta etmez mi?

—Tam tersine... Bunlardan söz ettikçe kendimde bir iyilik hissediyordum. Kalbimin yarasını deşip karıştırdığım zaman hastalığımın hafiflediğini anlıyorum. Bu hastalığım ise Dö Mili için duyduğum kinle aşktan başka bir şey değildi. Bu aşk gittikçe azalıyor. Dinle Baldi. Bitirmedim henüz.

—Dinliyorum madam.

—Dö Mili'nin sevmiş oduğu bütün kadınlar arasında bir tanesi var ki, en çok ona kin bağladım. Ve düşman oldum. Dö Mili bu kadını ger-

çekten seviyordu. Sonradan o kadının ondan gebe kaldığını, bir gün de doğurduğunu haber aldım.

—Bir çocuk ha?

—Evet bir kız... Bu kıza ne kadar büyük bir hınç bağladımsa, onun canavar babası ve canavar anası tarafından bir kilise kapısına bırakılması da beni o kadar sevindirdi.

—Bana dehşet veriyorsunuz madam.

—Dinle Baldi... Kızın annesi Kontes Lazar idi. Çocuk, kilisenin merdiven taşları üzerine bırakılmıştı. Kızı aldım. Evime götürdüm. Ne kadar hıncım varsa, zavallı talihsiz ve her şeyden habersiz kızcağızdan çıkarmak istiyordum.

—Gerçekten sizden korkuyorum.

—Kızı dehşetli bir cadının eline teslim ettim. İşkenceden, dayaktan, hırpalanmaktan canı çıkıyordu. Bu hal, kızcağız on yaşına gelince-

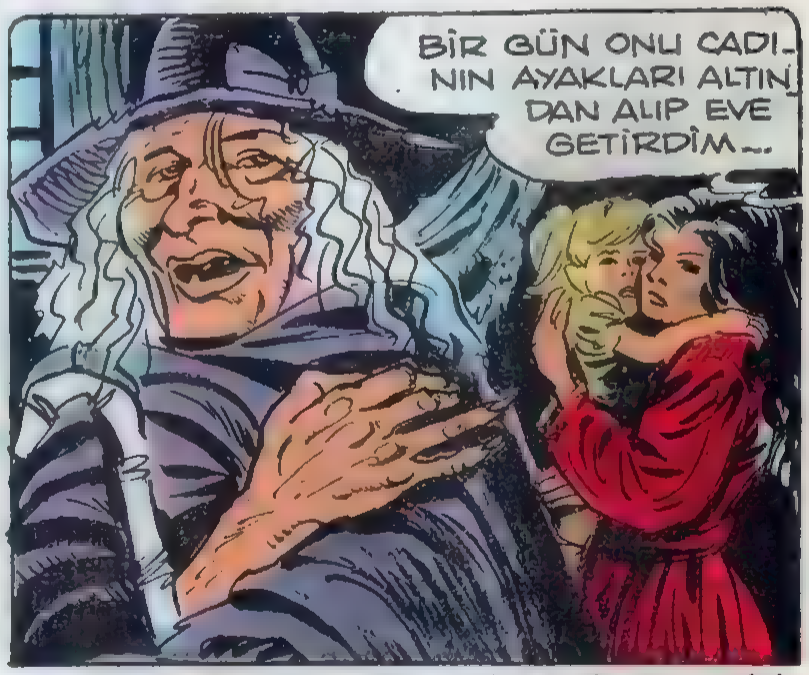

ye kadar devam etti:

Fakat bir gün cadı karı kızı yine ayaklarının altında ezerken daha fazla dayanamadım. Kalbimde acı ve pişmanlık belirdi. Zavallıyı cadının ayakları altından alıp tekrar eve getirdim.

Onun, karanlık evime gelişi, güneş ışığının, cehennemi aydınlatması gibi bir şey oldu. Kıza Kristina adını verdim. Yıldan yıla büyüdü, serpildi, güzelleşti. Ben artık kızı karşımda gördükçe kendi evladımmış gibi candan seviyor ve seviniyordum.

Hatta bir aralık, Kristina'yı bağrıma basarak, Dö Mili'den intikam almak duygusunu bile unutacağımı sandım. Fakat bu intikamı yine Dö Mili körükledi.

Bu adam, bir ihtiyar herif, Kristina'ya gönül vermişti. Kendi öz kızına. Kristanı'yı lekelemek isteyen bu alçak herif kimdi biliyor musun bil-

di? Bu adam Rodos hükümdarı Prens Jak Dö Mili idi. Kristina'nın ve çocuklarımın babası. Kontes Lazar'ın âşığı Dö Mili.

Nefretten gözleri dışarıya fırlamış olan Sinyor Baldi kinle haykırdı:

—Karımın da katili!...

Teodora'nın dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi:

—Baldi!... Vaktiyle kızın Elsa'yı kurtarmış olduğum için Kristina'yı da aynı şekilde kurtarabildim. Kız bugece Rodos'tan kaçıyor. Şu saatte kendisi artık emniyet altındadır. Şimdi işi anladım mı Baldi? Kristina gitti ve intikam saati geldi. Benim için de, senin için de.

—Evet madam!... Ben de size bütün gücümle yardım edeceğim!.

—Peki... Fakat işe başlamak için önce Dö Mili'nin beni nerede bulabileceğini bilmesi lâzımdır.

Sinyor Baldi sordu:

—Demek sizi görmek isteyeceğinden eminsiniz?

—Evet... Beni ya bizzat arayacak, ya da aratacaktır. Beni evimde bulamayınca ne olduğumu, nereye gittiğimi merak edecek, öğrenmek isteyecektir. Nereye gittiğimi, ne olduğunu ona sen haber verebilir misin?

—Ondan kolay ne var?

—Apollo mabedini biliyor musun?

—Biliyorum. Prens Dö Mili'nin yazlık köş-

künün yakınındadır. Prenses Friyole ile oraya gitmiştim.

—Tamam... Orası... Tahminime göre Prens Dö Mili bugünlerde oraya gidip bir kaç gün kalacak. Bu köşk, yaşlı prensin aşk ve rezalet yeridir. İşte ben oraya gidiyorum!

Büyücü Teodora bulunacağı yeri açık açık, iyice anlattı:

—Apollo mabedinden yirmi adım uzaklıkta, uçurumun üstünde doğal bir mağara vardır. Burada eskiden ben otururdum. Prens Dö Mili beni ne vakit görmek isterse, yine orada bulabilir. Sanırım pek yakında beni görmek isteyecektir. Mağarada olduğumu prensin bilmesi lâzımdır.

—Bunu ben üstüme alırım, prense söylerim.

—Peki Baldi... Sen sadık bir adamsın. Şimdi Prenses Friyole'nin annesi olduğumu öğrendin ya!... Haydi beni onun yanına götür...

Sinyor Baldi titreyerek:

—Ah madam!... Kendinizi kollayın!. Sakının... Eğer uyanacak olursa sizi derhal öldürür!...

—Hayır Baldi... Öldürmez... Fakat öldüreceğini de bilsem ben bu tehlikeyi göze alacağım.

—Maziye, belki de hayata veda etmeden önce kızımı bir kere daha görmek isterim.

—Geliniz madam...

Sinyor Baldi meşaleyi söndürdü, Teodora'nın elinden tuttu.

Büyücü kadın sevincinden titriyordu. Kafasında çok kanlı fikirler vardı. Yüreği intikam hır-

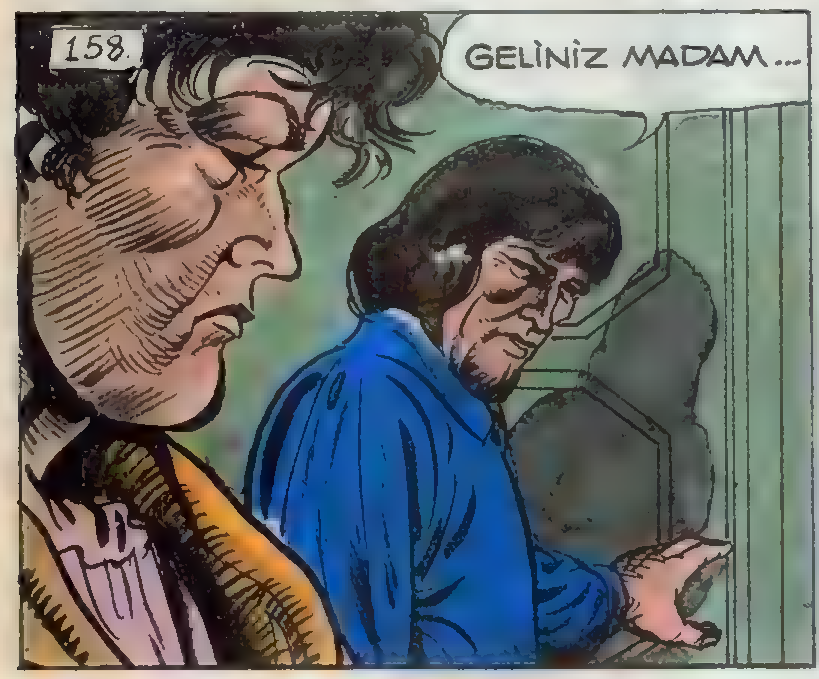

sıyla yanıyordu.

İkisi birlikte odadan çıktılar. Bir çok karanlık salondan geçtiler, merdivenlerden indiler.

Sinyor Baldi, küçük bir odaya geldikleri zaman büyücü Teodora'nın kulağına fısıldadı:

—İşte burası!... Bu odaya kimse giremez! Şimdi geçtiğimiz kapı hiç bir zaman açılmaz. Yalnız bir anahtarı vardır. O da prensesin yanında bulunur. Fakat emriniz üzerine ben ayrıca bir anahtar yaptırdım. prensesin asıl yatak odası işte şurasıdır. Gece hizmetini gören kızla bitişik odada yatarlar.

Teodora, bu küçük oda ile Frenses Friyole'nin yatak odasını ayıran küçük kapıyı yavaşça açarken Sinyor Baldi'ye:

—Beni burada bekle! diye emretti.

Büyücü Teodora, kızının yatak odasına girdikten sonra birkaç saniyekadar kapının yanında durdu. O anda aklından şunları geçiriyordu:

—İntikam ne tatlı şeydir! Ne baş döndürücüdür! İşte, şurada... Beni sokağa atan alçak... Göz yaşlarıma acımayan alçak. İşte şurada uyuyor. Ve o benim göz yaşlarıma nasıl acımadıysa, ben de onun gençliğine ve güzelliğine acımayacağım! O benim kızım değildir! Kardeşleri gibi, babası gibi canavarın biridir!

Büyücü kadının gözlerinde vahşi bir ışık yanıyordu. Kin içinde düşünmeye devam etti:

—Hepsinin sırası gelecek. Şimdilik sabır la-

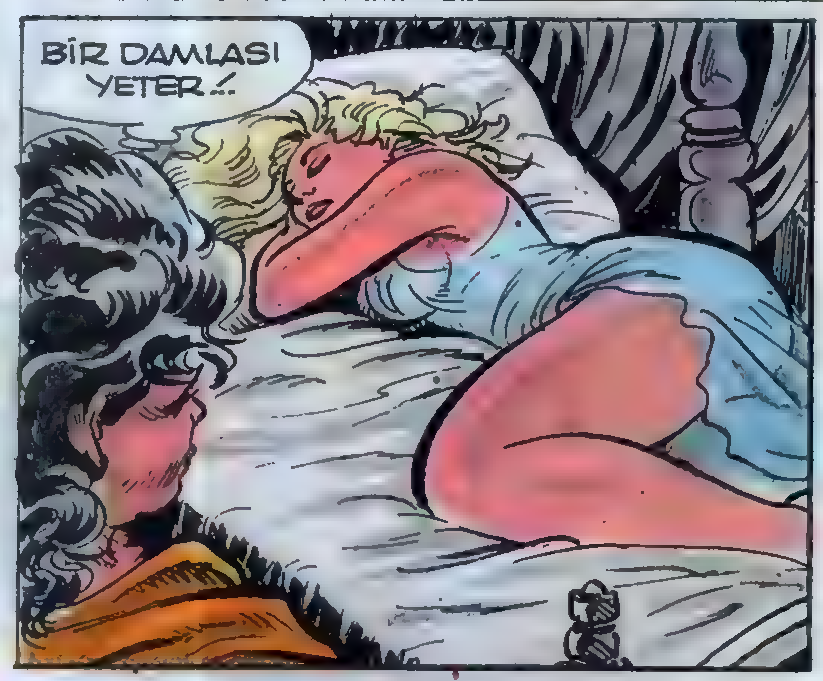

zım. Fakat önce Prenses Friyole, bu imansız mahlûk cezasını bulmalıdır.

Büyücü kadın, koynundan küçük bir şişe çıkardı. Elleri titremeden şişenin mantarını açtı, ayaklarının ucuna basarak, yavaşça karyolaya yaklaştı. Bir yandan da mırıldanıyordu.

—Bir damlası yeter!... Dudaklarına bir damla akıtacak olursam, Prenses Friyole, müthiş bir ıstıraplar içinde can verir. Yarın da, "Milli ailesi" yas tutar. Evet... Yarın, o alçak Jak Dö Mili intikamının ilk darbesini hissetmiş olur!

Prenses Friyole, yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı sanki. Kollarından biri karyoladan dışarıya sarkmış, öbürü ise, dağınık saçlarını serpilmiş bulunduğu başının altına girmişti. Çıplak bacakları tüm

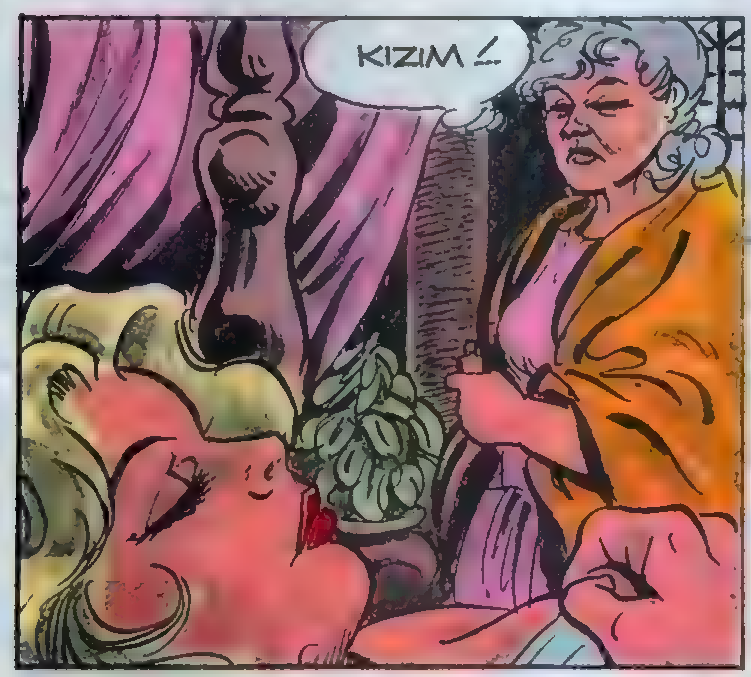

güzelliğiyle yatağın beyaz çarşafının üzerinde göz kamaştırıyordu.

Büyücü Teodora hazin bir seslik içinde:

—Kızım! diye mırıldanarak Prenses'i seyrediyordu.

Friyole uyku sırasında kımıldadı, sülun gibi bacakları yer değiştirdi, ağzından anlaşılmaz birkaç mırıltı çıktı, sonra tekrar derin bir uykuya daldı.

Büyücü kadın, yavaş yavaş eğilerek dikkatle ona baktı:

—Rüya görüyor! İyi bir rüya olsa gerek. Gülümsemesi bunu gösteriyor! diyordu...

Devamı gelecek sayıda

Büyücü Teodora, bir süre hayran hayran kızının yüzüne baktı. Aklından şu düşünceler geçiyordu:

—Eskiden İtalya'da, Friyole küçükken de böyle odasına girer, üzerine uzanırdım. Bazen uyanır, mini mini kollarını bana doğru uzatarak, "Günaydın anneciğim" derdi. Yıllar sonra bugün ise, kızımı öldürmek için odasına girdim!

Bu sırada Büyücü kadının göğsünden bir hıçkırık çıktı:

—Ah friyole!... Sen o zaman beni.. Anneciğini ne kadar severdin! Henüz çok küçük ve çok sevimliydin..

Bunları düşündükçe yüreği parça parça oluyor, kirpiklerine hücum eden gözyaşlarını tutamıyordu.

Teodora, elinde olmayarak küçük şişenin kapağını kapadı, kuşağının altına koydu. Mışıl mışıl uyuyan Prenses Friyole'nin dudaklarına, bir damla zehir değil, hem acı, hem de tatlı olan, sı-

cak bir damla gözyaşı düştü.

Bu parlak gözyaşı damlası, bu inci tanesi, ana yüreği denilen şefkat ve sevgi dolu hazineden kopup geliyordu.

Sıcak ve tuzlu gözyaşının, dudağına dokunmasıyla Prenses Friyole kımıldadı. Bir kaç saniye uyku sersemliğiyle bakındı. Sonra birden kendisine gelerek hemen elini dudağına götürdü. Çok korkmuş ve ürkmüştü. Yarı çıplak bir halde, hızla karyoladan fırlayarak:

—Kim o? Kim o? diye haykırmaya başladı.

Prensesin sesiyle uyanan hizmetçi kızlar, ellerinde meşalelerle derhal koşup geldiler. Prenses Friyole bağırıyordu:

—Koşun! Arayın! Her yere bakın!.. Odamda birisi vardı. Eminim ki odama birisi girmiş!.. Ağzımda, dudaklarımda bir ıslaklık duydum..

Hizmetçi kızlar her yeri aradılar, bir şey bulamadılar.

Prenses Friyole, yatağının içinde kımılda-

maya başlar başlamaz Teodora kaçmış ve Sinyor Baldi'nin odasına kendini zor atmıştı.

Sinyor Baldi, büyücü kadını, az önce geldiği kapıdan, kimse görmeden kaçırmıştı. Kadın tam dışarı çıkarken, ona sordu:

—Memnun oldunuz mu? Prensesi gördünüz mü madam?

Teodora, hüzünlü bir sesle cevap verdi:

—Hayır... Prenses Friyole'yi görmedim. Fakat kızımı gördüm..

Teodora hemen karanlıklar içinde kaybolmuştu.

★ ★ ★

Kara Murat'ın tutuklanması üzerinden bir hafta geçmişti.

Akşam, saat sekiz sıralarında, şehre hakim, açık bir pencerenin önünde, Prens Jak Dö Mili, Şövalye Ursino ve Prenses Friyole hararetle konuşuyorlardı.

Sarayın içinde, ötede beride bulunan papaz-

lar, subaylar ve askerler fısıldaşıyordu:

—Aile meclisi toplandı. Bakalım ne çıkacak? Yeni bir emirname mi, yoksa bir savaş mı?

Baba prens bir koltuğa oturmuştu. Şövalye Ursino bir şiltenin üzerinde serilmiş, Prenses Friyole ise bir halının üstüne yüzükoyun yatmış, düşünceli bakışlarla Rodos limanını seyrediyordu.

Baba prens sordu:

—Lorenço gitti mi?

Şövalye Ursino cevap verdi:

—Bu sabah gitti..

—Yalnız mı?

—Hayır... Emrettiğin gibi, Papaz Don Fernando'yu yanına verdim. Şu anda yolda bulunuyorlar. Fakat ben işin bu şekilde çok uzayacağını sanıyorum..

—Sabırlı ol Ursino.. Henüz gençsin. Vaktin var. Daha yıllarca yaşayacaksın. Ya benim gibi ancak bir kaç aylık ömrün kalmış olsaydı ne yapardın?

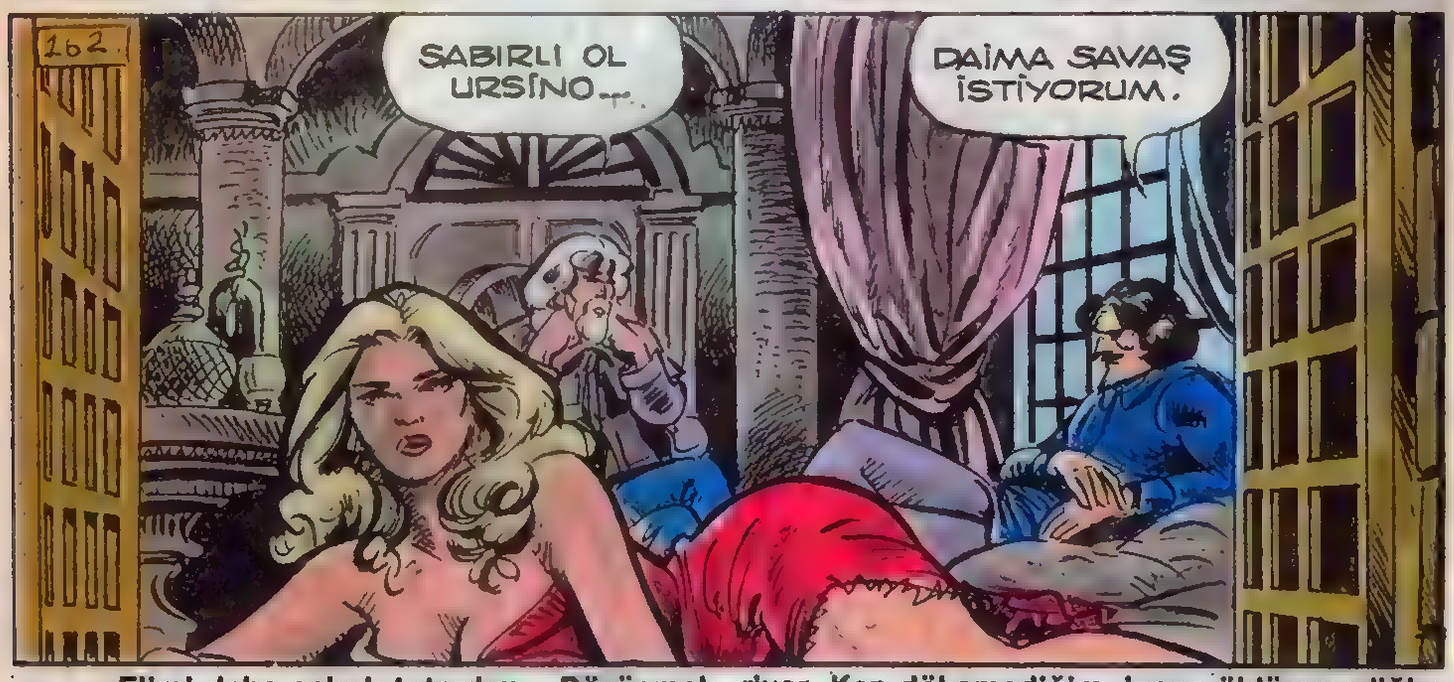

—Elimi daha çabuk tutardım... Dövüşmek isteği beni adeta hasta ediyor. Daima savaş istiyorum. Rüyalarımda bile gözümde insan yığınları canlanıyor ve ben, bir hançer, bir kama, ete nasıl girerse, o insan yığınlarının içine askerlerimle beraber öyle giriyorum. Yakıp yıkmak, öldürmek zevki anlatılmaz baba.

Şövalye Ursino kısa bir an sustu, babasını süzdü:

—İşte baba... Her gece rüyalarıma savaş giriyor. Kan dökemediğim, insan öldüremediğim için canım öyle sıkılıyor ki..

Şövalye Ursino, konuşmasına devam etti:

—Baba Prens Dö Mili başını salladı:

—Dedim ya... Aceleye gerek yok.. Kont Lazar hakkında bir haber alınca bunun icabına bakarız Ursino... Sen işin ilerisi, gerisini düşünmeden, hemen savaşa başlamak istiyorsun. Oysa ben, savaşın kazanılmasını sağlamak isterim. Hatta savaşı, ben de yakından gözlemek istiyorum..

—Ne diyorsun baba? Yoksa eski Rodos'a mı gelmek istiyorsun?

—Hayır, gelmeyeceğim. Fakat hemen yol üzerinde bulunan başka bir köşkte olacağım. Olanı biteni oradan daha iyi izleyebilirim. Bahsettiğim yer Voliyar Köşkü tabii..

Sözün burasında Baba Prens, Prenses Friyole'ye hitap etti.

—Bu münasebetle aklıma geldi prenses... Hemen Büyücü Teodora'nın oturduğu fukara mahalleye bir adam gönder. Kendisine bir iksir için söz verdiği adamın onu ziyarete geleceğini haber versin.

—Teodora Rodos'ta değil ki..

—Ya nerede? Nereye gitmiş?

—Voliyar kasabasına...

Teodora'nın Voliyarda olduğunu öğrenince Baba Prens Dö Mili'nin rengi kaçtı, yerinden sıçrayarak sordu:

—Demek Voliyar'a gitmiş? Hay uğursuz kan hay! Bu büyücü kadın düşüncemi, tasarladıklarımı anladı sanki... Gerçi ben de oraya gitmesini söyleyecektim. Fakat kendiliğinden kalkıp gitmesi tuhaf... Voliyar'da ne yapacak acaba?

—Teodora'nın büyük annesi de eskiden büyücülük yaparmış. İhtimal ki, oraya, onun ruhunu şadetmeye gitmiştir.

Bu sırada Prenses Friyole yüzünü ekşiterek lafa karıştı:

—Siz Voliyar'da zevkinize bakacaksınız. Şövalye Ursino da eski Rodos'ta dövüşerek ve atını kan denizlerinde yüzdürerek, saf ve temiz Meliza'nın sevgisini zorla kazanmaya çalışacak.. Ya ben ne yapacağım?

Prenses Friyole'nin bu sözleri, Şövalye Ursino'nun kalbine bir hançer vurulmuş gibi acı bir etki yarattı. Şövalyenin benzi attı ve adeta kız kardeşini azarlayarak:

—Evet, dedi. İster gönlünün isteğiyle beni

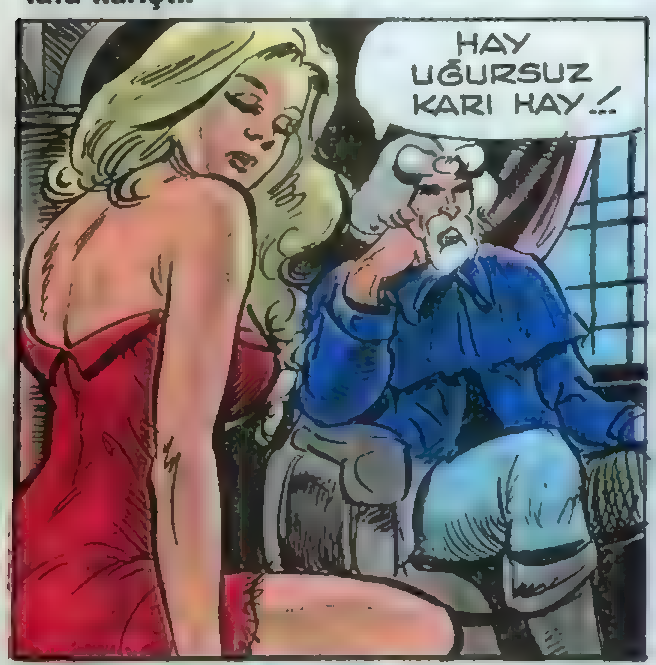

severek, ister sevmeyip nefret ederek Meliza mutlaka benim olacaktır. Ona sahip olacağım!

Friyole, babasına döndü:

—İkiniz de bu şekilde gönül eğlendirirken, ben burada can sıkıntısından öleyim, öyle mi?

Şövalye Ursino

—Sen de burada sevgililerinle gönlünü eğlendirmeye bak..

Prenses Friyole anlamlı bir şekilde vahşi vahşi gülümsedi:

—Elbette ben de kendime eğlenceler yaratmasını bilirim.

Baba Prens Dö Mili atıldı:

—Çocuklar.. Eğlenceden bahsediyorsunuz. Bizim Rodoslular bugünlerde öyle bir eğlence görecekler ki, bundan çok hoşlanacaklarını sa-

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

nıyorum.

Şövalye Ursino, babasının ne demek istediğini anlamıştı:

—Evet baba, dedi. Şövalye Tomas'ın idamı. Bundan iyi eğlence olur mu?

Şövalye Tomas ismini duyunca birden Prenses Friyole'nin yüreği sızlamış, vücuduna bir titreme gelmişti. "Şövalye Tomas" diye tanıdığı Kara Murat'ın idam edileceği haberi onu sarsmış gibiydi. Telaşla sordu:

—Başı ne vakit kesilecek Ursino?

—Yarın değil öbür gün... Tam güneş doğarken... Seyrine geleceksin değil mi Friyole? Çok eğlenceli olacak.

Şövalye Ursino zalim bir kahkaha atarak devam etti:

—Koca şövalye... Korkusuz kahraman... Kabadayı herif.. Geberip gidecek. Fakat Friyole, bilir

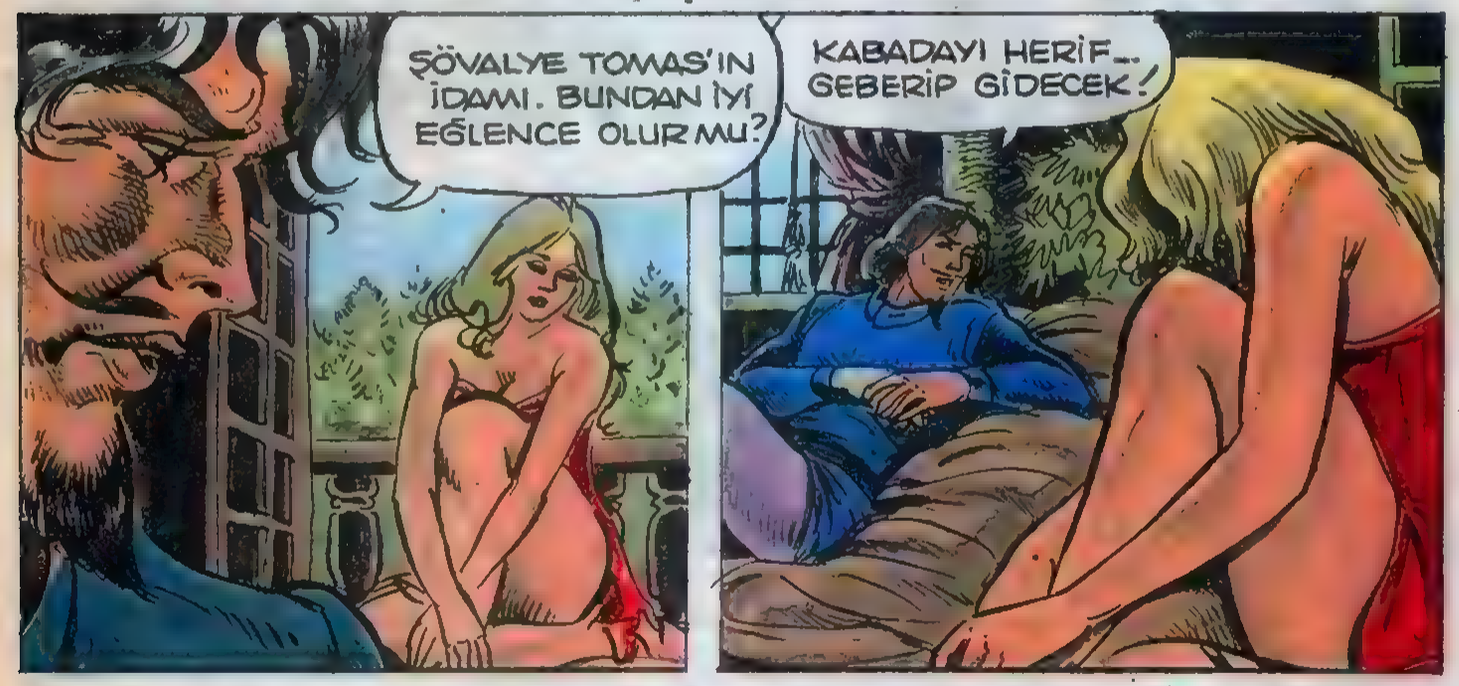

misin en çok ne zaman eğlenmiş olacağım?

—Ne zaman kardeşim?

—O kabadayıyı, iğrenç ölüm zindanında gördüğüm zaman.. İşte bu çok hoşuma gidecek.

Şövalye Ursino'nun bahsettiği yer, daha önce anlattığımız yılanlı bodrumdu.. Ursino kinle söylendi:

—Yarın sabah bizim tosunu yılanlı bodruma indirecekler. Dostumuzun hatırını sormak için ben de orada hazır bulunacağım. Bodrumda yalnız kalmaması için yanına bir sürü arkadaş verilmesi işini bizzat yöneteceğim. Ne kadar engerek yılanı, ne kadar kara kurbağa bulsak tutup yılanlı bodruma atacağız. Ne korkunç olacak.

Şövalye Ursino sadist bir zevkle titredi:

—Daha şimdiden durum bütün dehşetiyle gözlerimin önünde canlanıyor. Çok eğleneceğiz, çok...

Şövalye Ursino, dişlerini gıcırdatarak gülüyordu. Bakılması iğrenç bir canavara dönmüştü. Birdenbire dirseklerini dizlerine dayadı, kaşlarını çattı, alnını buruşturdu ve yalnız kendi duyabileceği bir sesle homurdanmaya başladı:

—O, Meliza'yı seviyor! Kim bilir? Belki Meliza da onu seviyordur. Belki öpüşmüşlerdir bile... Ah, eğer bu da olduysa, Tomas'ı öyle bir işkenceye, öyle bir cezaya uğratacağım ki... Dünyada bir benzeri bulunmamış olacak. Hele bir bakalım. Şimdi anlarız. Ah alçak herif ah!

Şövalye Ursino kızgınlığından yumruğunu ısırıyor, ağzından köpükler saçılıyordu.

Eğer Baba Prens Jak Dö Mili ile Prenses Friyole, buna dikkat etmiş olsalardı, büyük bir korkuya kapılırlardı. Fakat Ursino'nun halini ve hareketlerini görmüyorlardı.

Yaşlı prens, kendini Voliyar köşkünde gö-

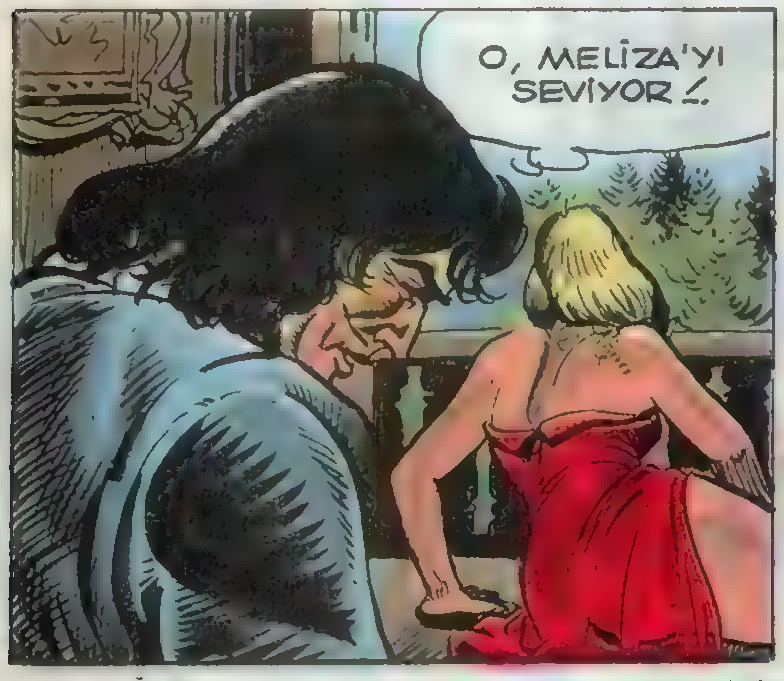

rüyor, kaçırtarak oraya kapattırdığı Kristine ile sevişiğini hayal ediyordu.

Prenses Friyole ise hâlâ halının üzerinde, yüzüköyun durumda, gözlerini pencereden dışarıya, Rodos kentine dikmiş olduğu halde şöyle düşünüyordu:

—Ah!... Hapishane zindanına atılmış olan yakışıklı yabancı, zincirler içinde inliyor. Her an gelmesini beklediği müthiş bir ölümün ürpertisiyle titriyor. O sırada ben onun yanına inip, zincirleri arasın da kucağına atılarak onu öpüyorum. Bu sırada zincirler, vücutlarımıza çarpıp her yanımızı bereler ve çürükler içinde bırakıyor. Haykırış ve inleyişlerle, öpüş seslerinin birbirine karıştığını duymak kadar zevkli bir olay düşünülebilir mi?"

Prenses Friyole, düşündüğü şeylerin hayaliyle kendinden geçmişti. Vücudu tarifi mümkün

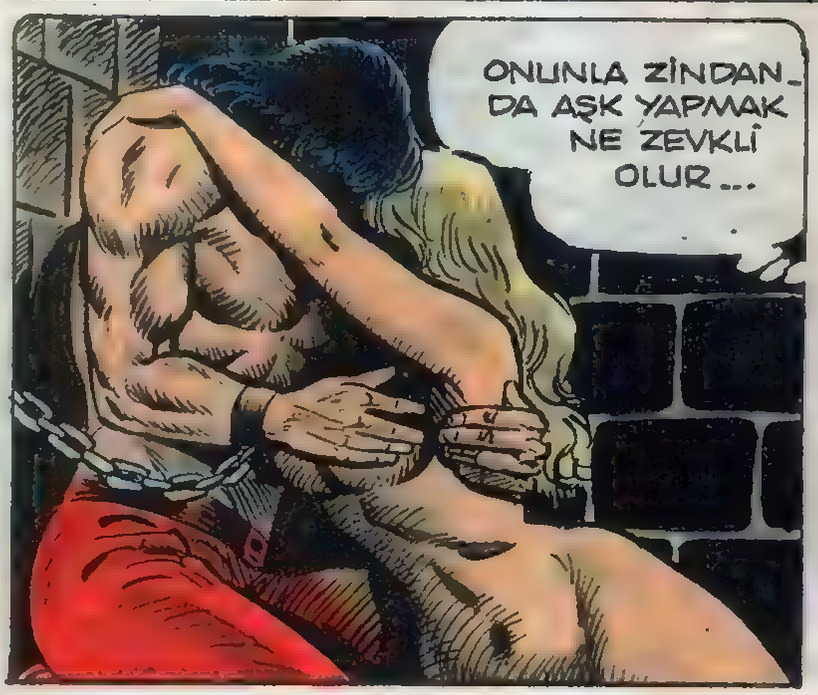

olmayan bir cinsel hazla kıvranıyordu. Sonunda birden kararını verdi:

—Evet... Müthiş bir zevk olur bu... Öyleyse hemen Şövalye Tomas'ın kapatıldığı zindana inmeli, aşk zevkinin bu yeni cinsinden de tatmalıyım..

İşte, baba, oğul, ve kız, böylece ayrı ayrı bir takım hayallere dalmış, her biri diğerlerinin oradaki varlığını bile unutmuştu.

Böylece bir saat geçti. Bu üç canavar, kendilerine geldikleri zaman birbirlerinin yüzüne baktılar. Hepsinin de benzi atmıştı. Baba Prens dedi ki:

—Bana artık izin verin çocuklar. Gidip biraz dinleneyim. Sonra da savaş planını düşünüp kararlaştıracağım.

Beş on dakika sonra Prenses Friyole, kendi sarayındaki dairesine geçmişti. Yıkandı. Vücudunu ovdurttu. Güzel kokular süründü. Sonra tekrar düşünmeye başladı.

Şövalye Tomas adıyla tanıdığı Kara Murat'ın kapatıldığı zindana inip onu görmeyi tasarlıyor ve bunu nasıl yapacağını düşünüyordu.

Prenses Friyole, ölümü bekleme odası demek olan yılanlı kuyuya sarkıtılırken Kara Murat'ın yanına girip onu görmeyi tasarladı.

Delikanlıyı kurtarmak aklına bile gelmemişti. Canavar ruhlu kadının tek isteği, dünyada hiçbir şeyin kendisini kurtaramayacağını düşünerek umutsuzluğa kapılan zavallı ve talihsiz bir ölüm mahkûmunu kucaklamaktan ibaretti.

Vakit gece yarısını üç saat geçmişti. Prenses yatağından kalktı. Bir mantoya bürünüp hemen sokağa fırladı, hızlı adımlarla Rodos Sarayı'na doğru yürümeye başladı.

Bütün Rodos halkı tatlı uykularındaydı. Ko-

ca şehri derin bir sessizlik kaplamıştı.

Prenses Friyole, müthiş bir ölümü beklemekte olan idam mahkumunun yanına kadar gidip, aramaya karar vermiş olduğu vahşi isteği ve zevki elde etmek için tenha sokaklarda yalnızca koşup gidiyordu.

★ ★ ★

Şövalye Ursino, yatak odasına girer girmez, bir koltuğun üzerine atıldı. Başını ellerinin arasına alarak düşünmeye başladı. Karmakarışık düşüncelerini, mırıldanır gibi söylediği şu birkaç sözle özetliyordu:

—Evet, herif Meliza'yı seviyor. Buna hiç şüphe yok! Fakat kız.. Acaba kız da onu seviyor mu? İşte mesele burada..

Şövalye Ursino bir canavardı. Şimdiye kadar pek çok kadın sevmişti. Fakat insancasına değil, hayvancasına..

Ursino'ya göre aşk, hayvanların kızgınlık zamanlarındaki geçici arzularından ibaretti. Bir dişi, erkeğin arzusunu nasıl çekerse, Ursino da tıpkı o durumdaydı. Hevesini pek çabuk alır ve kıskançlığın ne olduğunu bilmezdi. Tıpkı bir hayvan gibi..

Fakat bu hayvanın kalbinde bu defa, her nasılsa insanca bir duygu uyanmıştı. Aşkın, yalnız sevgili ile birleşmekten ibaret kısa bir zevk olmadığını ilk defa anlıyordu.

Sevdiği genç kızın geçmiş günlerinden, duygu ve düşüncelerinden haberdar olmak arzusunu ilk defa duyuyordu.

Önce şaşkınlıktan ibaret olan bu hissi, sonradan müthiş bir öfke ve kızgınlığa dönmüştü.

Meliza'yı Kara Murat'tan kıskanıyordu.

Hırsla ayağa kalktı. Odanın içinde geniş adımlarla aşağı yukarı dolaşmaya başladı. Masanın üzerinde bulunan iki güzel heykelle, değerli bir vazoyu yere çarparak paramparça etti.

Ağzından köpükler saçılıyor, çirkin kelimelerle sövüp sayıyordu. Öfke nöbetleri içinde şöyle düşünüyordu:

—"Hiç şüphe yok ki, kız da onu seviyor. Bunlar birbirlerini gördüler. Tomas, kızı tanımadığını söylediği zaman her halde yalan söylüyordu. Kızı pekala görmüş, sevmiş, kız da ona aşık olmuş. Burası bence muhakkak. Haydi sevişmiş olsunlar.. Fakat acaba kız kendisini ona teslim etti mi? Ah şunu bir öğrensem.. Eğer kız gerçekten kendisine teslim olduysa, vay o herifin

haline!..

Şövalye Ursino birdenbire yerinden fırladı. Avını görmüş yırtıcı bir hayvan gibi homurdanarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Gerçeği öğrenmek düşüncesi içini kemiriyordu.

Ansızın kararını verdi:

—O serserinin hapsedildiği zindana kadar ineceğim. Herifi sorguya çekip bütün gerçeği anlarım! Meliza ona teslim oldu mu, olmadı mı?

Bir an durup, çevresine bakındıktan sonra söylendi:

—İşte sabah da oluyor! Adamı bir an önce görmeli.. Çünkü yılanlı kuyuya indirildikten sonra kendisiyle konuşmak mümkün olmaz. Orada çok

çabuk ölür. Meliza'ya dokunup dokunmadığını sorarım. Doğrusunu söylerse kendisini hemen serbest bırakacağımı söylerim. Herif deli değil ya? Her halde canını kurtarmak ister..

Bu sırada Şövalye Ursino'nun dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirdi. Şöyle devam etti:

—Evet, adamı serbest bırakır ve bu suretle sözümü tutmuş olurum. Hapishanenin kapısını açtırırım. Fakat gerçeği öğrendikten sonra o tam hapishanenin kapısına doğru giderken, arkasından iki omuzunun arasına bir bıçak saplayarak işini bitiririm. En iyisi bu..

Şövalye Ursino, belindeki hançeri yokladı.

Derhal çekip çıkarabilecek bir duruma soktu. Hızla odadan çıktı ve zemin katında bulunan karakola indi.

Öfkeli şövalye, ölüme mahkûm edilen Kara Murat'ın bulunduğu odanın anahtarı ile delikanlının ellerine ve ayaklarına vurulan zincirlerin ucunu birbirine bağlayan kilidin anahtarını aldı.

Yer altındaki hapishanenin müthiş hücrelerine doğru, karanlığın içinde kayboldu gitti.

★ ★ ★

Prenses Friyole ile Şövalye Ursino, Kara Murat'ın hapis bulunduğu zindana inmeye hazırlanırken, Kara Murat uyuyordu...

Ellerine ve ayaklarına vurulan zincirler, rahatça uyumasına engel olduğu için, delikanlı mümkün olduğu kadar acısız bir durum almaya çalışıyor, fakat yine de ıstırap çekiyordu.

Mahkeme başkanının "En son kat bodrum!" diye bahsettiği korkunç işkence kuyusuna atılmak vaktinin gelip çattığını anlamıştı.

Bunu kendisine haber veren, uğursuz Papaz Don Fernando idi.

Lorenço özel bir görevle eski Rodos'a giderken, kendisinin de ona arkadaşlık edeceğini duyan Papaz Don Fernando'nun canı çok sıkılmıştı.

Öyle ya... Kendisi eski Rodos'a gidecek, Kara Murat'ın uğrayacağı işkenceleri göremeyecekti.

Bu onun için büyük bir mahrumiyetti.

Birden durumun sevinçli yanını buldu. Kara Murat'a yılanlı işkence kuyusuna indirileceğini haber vermek de eğlenceli ve keyifli bir şey olacaktı.

Don Fernando bu iğrenç düşüncesini derhal uyguladı. Ve hapishaneye gidip, ayrıntıların hiç birini atlamadan hepsini birer birer Kara Murat'a anlattı. Hain papaz, sözlerini bitirdikten sonra Kara Murat soğukkanlılıkla şu cevabı verdi:

—Benimle beraber kuyuya seni de indirmesinler başka bir şey istemem. Çünkü yılanları kara kurbağaları, fareleri görmek olsa olsa korkunç bir şeydir. Fakat senin suratın o pis yaratıklardan da beter, anladın mı alçak papaz?

Don Fernando çekip gittikten sonra Kara Murat uyumaya çalıştı. Aradan ne kadar zaman geçti farkında değildi. Birden zindanı aydınlatan ışığın gözlerine çarpışı onu uyandırdı. Karşısında Şövalye Ursino duruyordu.

Kara Murat tüm cesaretine rağmen, bütün vücudunun titrediğini hissetti, kendi kendine mırıldandı.

—Vakit geldi... Şimdi yılanlı kuyuya atılacağım. Elvada gençlik, elveda Meliza!..

Kara Murat, ölümü beklerken bile kaybetmediği cesaretiyle kaşlarını çatarak Şövalye Ursino'ya baktı. Can düşmanına karşı üzüntüsü belli etmek istemiyordu.

Ursino'nun yanında, muhafız da, gardiyan da yoktu. Aralık duran kapı, zindanın dar yollarında ve kapının önünde de hiç kimsenin bulunmadığını gösteriyordu. Kara Murat bunu görünce:

—**Aldanmışım!** dedi. Henüz yılanlı kuyuya atılmak zamanı gelmemişti!... Ursino yalnız gelmiş. Acaba neden? Anlamadım... Papaz Don Fernando gibi acı sözlerle intikam almak istiyor.

Kara Murat'ın, Şövalye Ursino'ya dikilen bakışlarında öfke şimşekleri çaktı:

—**"Eğer, bu herif de, o alçak papaz gibi beni korkutmak, yüreğimi titretmek isterse, boşuna zahmet ettiğini kendisine göstermem lazım."**

Kara Murat bunları düşündükten sonra hemen yerinden fırlayıp ayağa kalktı ve Şövalye Ursino'ya:

—**Hoş geldin prens, dedi. Sana iskemleye benzer bir şey takdim edemeyeceğimden dolayı üzgünüm! Neden bilmem, buraya öyle bir şey getirmeyi unutmuşlar!**

Ursino, elindeki meşaleyi yere dikti.

Kara Murat alaycı sözlerine devam ediyordu:

—**Bana yaptıklarınızı görmeye mi geldin? Öyleyse işte gördün! Alnım açık, kalbim temiz ve yüzüm kızarmıyor! İçimde korku denilen duygudan eser bile yok!..**

Şövalye Ursino, kollarını beli üzerinde yarım yay şeklinde kavuşturmuş bir halde, onu hayretle dinliyordu. Kara Murat devam etti.

—**Şu zindanda senin hapsedilmen gerekirken, ben kapatılmış bulunuyorum. Oysa sen katilsin, ben masum. Sen öldürdün, fakat zincire vurulan ben oldum. Böylesine alçakça bir hareketi akıllar almaz!... Sende ve ailende, vicdan denilen, duygu denilen şeylerden hiç eser yok mu-**

dur? Kuldan utanmıyorsanız, Allah'tan da mı korkmuyorsunuz?

Şövalye Ursino, sapsarı bir yüzle, sessiz bir halde duruyordu. Söyleyecek bir söz bulamamıştı. Yalnız Kara Murat'a hain hain bakmaya devam ediyordu.

Kara Murat gülmeye başladı. Sesi, zindanın kubbelerinde yankılar yaratıyordu. Bir ara kendini toplayarak konuştu:

—Neye güldüğümü sanıyorsun Şövalye Ursino? Kendime gülüyorum. Sanmam ki dünyada hiç kimse çocukcasına bir saflığın budalaca bir inanışın derecesini benim kadar ileri götürmüş olsun. Ben sizi ilk tanıdığım vakit , cesur bir şövalye sanmıştım. Oysa alçağın biriymişsiniz. Don Fernando benim asıl can çekiştiğimi görmek için buraya gelmişti. Acaba sen niçin geldin? Istırabımı, inleyişlerimi görmek için mi?

—Hayır, o amaçla gelmedim!

—Ya niçin geldin?

—Seni serbest bırakmak istiyorum.

—Serbest bırakmak mı?

—Evet... Sen haksız yere mahkum oldun. Mitridat'ı öldüren sen değilsin. Onu hançerle ben öldürdüm. Fakat ne fayda ki, sen hüküm giydin. Mahkum oldun. Seni idam edecekler!

Sustu, karşısındakinin üzerinde yaratacağı etkiyi önceden sezmek ister gibi kısa bir an baktı:

—Bununla beraber, eğer ben istersem ve eğer sen de istersen, bir dakikaya varmaz, zincirlerin kilitlerini açtırırım. Siz de serbest kalırsınız. Böyle olmasını ister misiniz?

—Ne demek istediğini anlamıyorum!

—Dur anlatayım. Meliza denilen o genç kızı seviyor musun?

—Evet seviyorum...

Şövalye Ursino'nun eli, belindeki hançere gitmişti. O anda Kara Murat'ı kalbinden hançerleyerek öldürmek arzusu içini alev gibi yaktı. Fakat son anda kendini tutarak sordu:

—O da seni seviyor mu?

—Ne demek istiyorsun?

—Seni hâlâ sevip sevmediğini önce sevmiş olup olmadığını anlamak istiyorum.

Kara Murat'ın gözlerinden ateş saçılmaya başladı. Kanı tepesine çıkmıştı. Öfkeyle soludu:

—Neden soruyorsun bunu? Sana ne?

Şövalye Ursino, ileriye doğru bir adım attı. Hiddeti son dereceyi bulmuştu. Kara Murat'ı konuşturmak için daha önce aklında kurduğu planları birden unuttu. Boğuk bir sesle haykırdı:

—Söyleyeceksin! Mutlaka söyleyeceksin. Öğrenmek istiyorum!

Bu sırada Kara Murat'ın aklından şimşek gibi parlak bir düşünce geçti. Ve bu onu delicesine bir umuda sürükledi. Kendisini toparlayıp, şansını denemeye karar verdi. Asık bir yüzle ve inatçı bir ifadeyle homurdandı:

—Aldanıyorsun Şövalye!... Hiç bir şey öğrenemeyeceksin. Merak ettiğin o gerçek, aşk dolu kalbimde gizlidir! Bu gerçeği, beni attırmak üzere bulunduğun kuyuya kendimle beraber götüreceğim!

Şövalye Ursino kudurmuşcasına haykırdı:

—Anladım alçak!... Anladım!... Kızı berbat etmişsin. Fakat şunu iyi bilmelisin ki, sen de mahvoldun!

Bu tehdit dolu sözlerle beraber Şövalye öfkeyle hançerini çekti ve Kara Murat'ın üzerine yürüdü. O anda, delikanlıyı öldürmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Bu harekete bekleyen, bu hareketi umut ve arzu eden Kara Murat tetikteydi. Hemen toplandı, zincirlerin ağırlığına rağmen yerinden fırlayarak Şövalye Ursino'nun bileğini yakaladı. Şakırdayan zincirlerin, kemiklerine yaptığı baskı bile

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

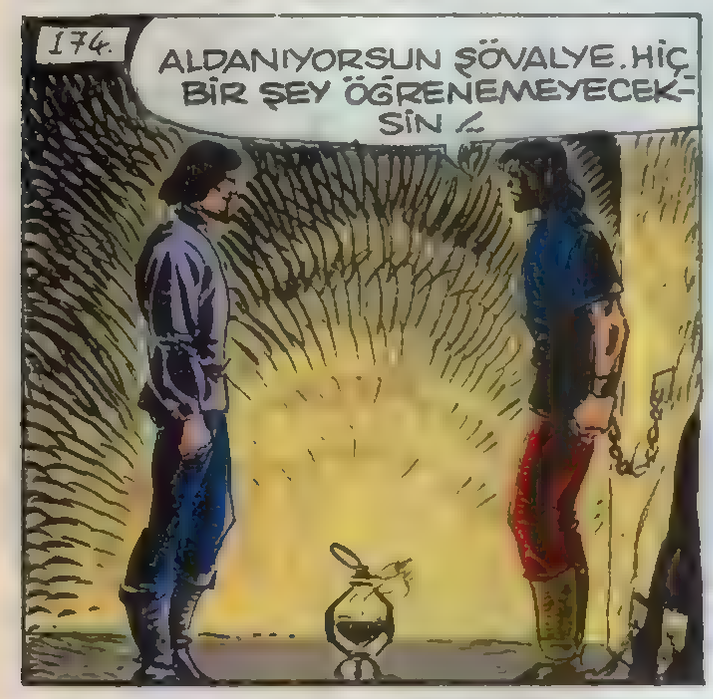

bu harekete engel olamamıştı.

Şövalye Ursino, öfkeyle bileğini çekerek Kara Murat'ın elinden kurtulmak istedi. Fakat delikanlı, öteki eliyle Ursino'nun gırtlağını yakalamıştı. Öylesine sıkıyordu ki, Şövalye nefes almakta güçlük çekiyor, boğulacak gibi oluyordu.

Kara Murat'ın neşesi yerine gelmişti:

—Fena faka bastın Şövalye! Boşuna çabalama... Gırtlağını yakaladım. Artık kurtulamazsın!

Ursino çırpınıyor, debeleniyor, Kara Murat ise onun bileğini ve boğazını olanca gücüyle sıkmaya devam ediyordu. Bu baskıya dayanamayan Şövalye, önce hançeri elinden bıraktı, sonra dizlerinde derman kalmadığı için yere yıkıldı.

Kara Murat hâlâ onun boğazını bırakmamıştı. Adam, sonunda hırıldamaya başladı, birkaç kez daha çırpındı ve baygın bir halde zindanın çamurlu zeminine serildi.

Kara Murat hızla, Ursino'nun üstünü aradı. Heyecandan kalbi duracak gibiydi:

—Zincirleri çözer, seni serbest bırakırım diyordu. Acaba kilitlerin anahtarı üzerinde mi? Yoksa yalan mı söyledi? diye mırıldanıyor, alnında biriken terleri silerek aramaya devam ediyordu.

Birdenbire yüzü güldü.

Şövalye Ursino'nun belinde, küçük bir anahtar bulmuştu.

Anahtarı sol elindeki zincirin kilidine yaklaştırdı, açtı. Öbür kilitleri de denedi. Az sonra bütün zincirlerden kurtulmuştu.

Şövalye Ursino'nun üzerine eğildi, kalbini yokladı, dikkatle dinledi. Sonra kendi kendine söylendi.

—Ölmemiş. Bir süre sonra yine dirilir! Aslında bu iğrenç herifi gebertmek, insanlığı böyle bir beladan kurtarmak lazım ama ne yapayım?

Bu durumdaki bir adamı öldüremem. Elimden gelmiyor!

Kara Murat Şövalye Ursino'nun kuşağını çözerek beline taktı. Sonra onun çoğu zaman giydiği siyah şapkayı kendi başına geçirdi. Pelerinini de çıkarıp sırtına aldı ve kendi kendine gülümsedi:

—Bu kılıkta Şövalye Ursino'ya oldukça benzedim!

Baygın bir halde yere serilmiş olan Ursino'ya son bir kez baktıktan sonra hapishanenin kapısına doğru yürümeye başladı.

Fakat tam kapıdan çıkacağı sırada, aklına bir şey gelmiş gibi elini alnına vurarak tekrar hücreye döndü. Yere eğildi. Bir dakika kadar uğraştı. Ara sıra zincir şakırtıları duyuluyordu.

Kara Murat doğrulduğu zaman, dudaklarında alaylı bir gülümseme göründü. Delikanlı az önce kendisini saran zincirleri şimdi Şövalye Ursino'nun el-ve ayaklarına takmış ve uçlarına sağlam birer kilit vurmuştu!

Kara Murat, hapishanenin zindanından çıktı. Sağ taraftaki dar yolda ilerlemeye başladı. Zindanda yanan meşalenin ışığı buraya kadar vurduğundan dar yol alaca karanlıktı.

Kara Murat ilerlerken, yolu kapayan duvarın dibinde yuvarlak bir delik görmüştü. Deliğe yaklaştı. Bu kuyu ağzı gibi bir şeydi.

Delikanlı elinde olmadan hafifçe ürperdiğini hissetti:

—"İşte, yılanlı kuyu dedikleri yer burası olacak! Bu herifler gerçekten zalim ve kan içici canavarlar!" diye düşündü.

Sonra kuyudan uzaklaştı. Sol tarafa saptı. Bu dar yol onbeş yirmi adım kadar sürüyordu. Yolun sonunda taş bir merdiven vardı.

Kara Murat, alaca karanlıkta merdivenin ilk basamaklarını seçebildi. Acele acele yürüdü, merdivenden yukarıya çıkmaya başladı. Üst kata gelince bir ışık gördü. Hapishane gardiyanı, elinde meşale ile orada, ayakta duruyordu.

Şövalye Ursino'nun pelerinine bürünmüş ve onun şapkısını giymiş olan Kara Murat belindeki hançerin sapını kavradı, soğukkanlı adımlarla gardiyana doğru yürüdü.

Adamcağız, Şövalye Ursino geçiyor sanarak yerlere kadar eğildi ve:

—Emir buyurursanız feneri tutayım asalet-meap! dedi.

Kara Murat hiç cevap vermedi. İkinci merdivenden yukarı çıkmaya başladı.

Asaletmeabın (!) cevap vermemesini, yalnız kalmak istediği şeklinde yorumlayan gardiyan yerinden kımıldamamıştı.

İkinci merdivenin üst başında hiç kimse yoktu. Kara Murat geniş bir soluk aldı.

Artık çıkılacak yalnız bir kat kalmıştı. Bir merdiven daha çıkacak ve kurtulacaktı.

Kara Murat, sonuncu merdiveni de çıkmaya başladı. Fakat daha üçüncü basamakta durdu. Alnından buram buram terler akıyor, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Kulak verdi. Dinledi.

Yanılmamıştı.

Evet, yukarıdan birisi iniyordu.

Kara Murat, merdivenin ortasında put gibi durdu. Kararını vermişti. Bekliyordu. Ayak sesleri yaklaşmıştı. Yukarıdan gelen kim olursa olsun bir hançerle onu yere sermek lazımdı.

Bu sırada, merdivenin yukarısındanbir fener ışığı yaklaşıyor, karanlık duvarlara hafif bir aydınlık vuruyordu.

Az sonra bir gölge göründü.

Kara Murat, geniş kenarlı şapkayı gözlerinin üstüne kadar indirmiş, pelerininin yakasını burnuna kadar kaldırmıştı.

Bir ses:

—Sen misin kardeşim! diye hafifçe sordu.

Bu bir kadın sesiydi. Kara Murat gelenin Prenses Friyole olduğunu derhal anladı. Kendini tutamadı, telaşlı bir hareket yaptı. Ve yüzü biraz açıldı.

Çok dikkatli bir kadın olan Prenses Friyole Kara Murat'ı hemen tanıdı. Fakat hayretini yenerek alaylı bir gülüşle dedi ki:

—Boş yere ezilip büzülme... Kim olduğunu derhal anladım. Sen Şövalye Tomas değil misin?

—Evet madam, ta kendisi!

Kara Murat bu cevabı verirken, hançerini de hazırlamıştı. Prenses Friyole bağırıp yardım isterse, gelecek adamlarla kıyasıya dövüşecek ve öldürebildiği kadar öldürüp sonra kendisi de ölecekti.

Artık iyice sakinleşmiş olan Prenses Friyole:

—Azizim şövalye!... Zannedersem kaçıyorsun? dedi.

Kara Murat aynı sakinlikle cevap verdi:

—Evet madam! Misafir edildiğim zindanda canım çok sıkıldı da.

—Açık yerlerde, kırlarda, serbestçe hava almaya gidiyorsunuz demek?

—Nasıl da bildiniz? Evet kırlarda, bayırlarda hava almaya gidiyorum ama daha önce bir ziyaret yapmak istiyordum.

—Nasıl bir ziyaret?

—Şimdiye kadar elimde olmadan geri bıraktığım bir ziyareti yapmayı düşünüyordum.

—Acaba kimi ziyaret edecektin?

—Seni ziyaret edecektim prenses!

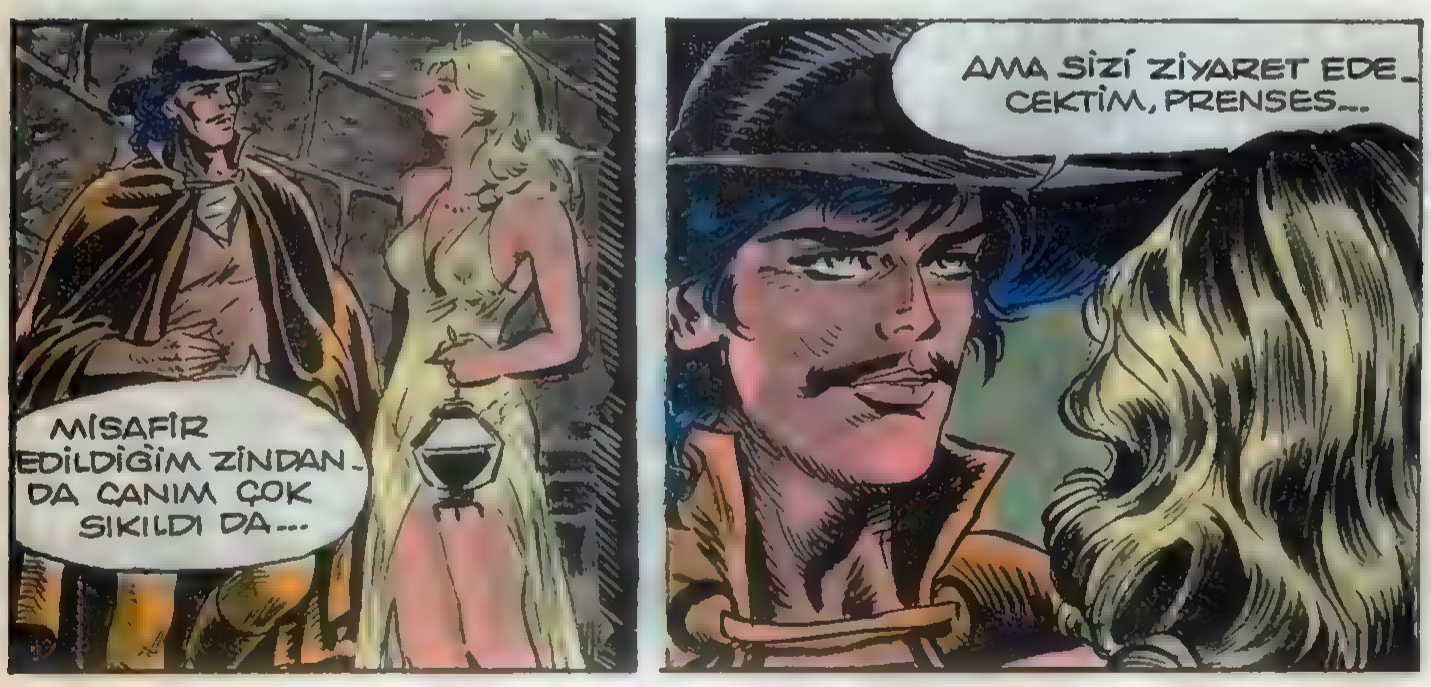

—Beni mi?

—Evet prenses. Biliyorum, kusurum çok! Adeta aptallık ettim. Herhalde aklındadır. Bir gece önce, beni sarayına davet etmek nezaketinde bulunmuştun. Bu büyük şereften faydalanarak hemen ogece gelemediğim için bana dargın olduğunu bakışlarından anlıyorum. Fakat herhalde kusuruma bakmazsın. Saygıdeğer baban, beni yakalattığı gibi zindana attırdı.

Kara Murat'ın gösterdiği bu soğukkanlılığa şaşıran Prenses Friyole hayretle sordu:

—O halde şimdi beni ziyarete mi geliyordun?

—Evet prenses. Bunu anlatmaya çalışıyorum!

Prenses Friyole kısa bir süre düşündü. Sonra birdenbire dedi ki

—Pekala, öyleyse buyur gidelim!

—Gidelim madam! Sen öne düş, ben arkandan geliyorum!

Prenses Friyole, Kara Murat'ın gözlerinin içine baktı. Sonra şunları söyledi:

—Bana bak Şövalye Tomas!... Önce haber

vereyim ki, bu merdivenin üst başında bir karakol vardır. Bu karakolda tüfek ve kılıçla silahlanmış bir subay ile yirmi asker bulunur.

—Biliyorum madam.

—Karakoldan sonra, teşrifat avlusundan geçilecektir. Orada da bir çok muhafızla karşılaşacağımız muhakkaktır. Ondan sonra yine bir karakol gelir. Sonra demir bir kapı açtırılacaktır.

—Bu sarayın çok sıkı korunduğunu biliyorum.

Prenses Friyole anlamlı bir şekilde gülümsedi:

Devamı gelecek sayıda

—Yalnız başına olursan, on adım bile ileriye gidemezsin. Seni hemen yakalarlar! Sonra, şunu da söyleyeyim ki, şatodan çıktıktan sonra eğer yeni bir sebep beni ziyaretini geri bıraktıracak olursa.

Kara Murat, genç kadının sözünü kesti ve kesin bir ifadeyle dedi ki.

—Mademki beni sarayına kadar arkadaşlığa kabul ediyorsun, dünyada hiç bir sebep beni, seni ziyaret etmekten alıkoyamaz. Hatta, Dö Milli ailesinin elinden kaçıp kurtulmak fikri bile.

Prenses Friyole, vücudunda bir titremenin gezindiğini duydu. Onunla sevişiği geceyi tekrar yaşamak düşüncesi bütün bedenini şehvetle sarstı. O ne ateşli geceydi? Kendini tüm dişiliğiyle delikanlıya teslim ederken, hayatındaki en büyük hazzı tatmıştı.

Prenses Friyole o ateşli aşk gecesini yeniden yaşamak istiyordu. Kara Murat'ın kararlı ve cesur yüzüne bakarak:

—"İşte, erkek dediğin böyle olmalıdır!" diye düşündü. Sonra arzu dolu bir sesle:

—Gel! diye genç adamı çağırdı.

Prensesin anlattığı gibi, merdivenin üst başında gerçekten bir karakol vardı. Genç kadın kapıyı açtı. Kara Murat kolunda olduğu halde karakoldan içeriye girdi.

Subay, sert bir komut verdi. Yirmi asker, derhal kalkıp selama durdular. Prenses Friyole bu sırada Kara Murat'a şöyle diyordu:

—Ah sevgili kardeşim, sana rastladığım için ne kadar sevindim, bilemezsin. Bu yer altı hapishanelerinden öyle korkuyorum ki. Hele geceleri. Korkak bir kadın olmuşum artık.

Subay, avluya çıkan kapıyı açmış, yerlere kadar eğilerek iki büklüm olmuştu.

Şatonun büyük kapısına vardılar.

Buradaki karakolda, bir öncesinden iki kat daha fazla kuvvet vardı. Askerler selam durdular. Kapı açıldı. İkisi beraber dışarı çıktıktan sonra

Kara Murat:

—**Oh!** diye derin bir nefes aldı...

★ ★ ★

Prenses Friyole'nin sarayı, Rodos şatosuna fazla uzak değildi. Hâlâ Kara Murat'ın kolunda bulunan Prenses Friyole, bir takım dar sokaklara saptı. Hızlı adımlarla, fakat sessizce yürüyordu.

Yolda, Prenses'in kolundan fırlayarak karanlık sokaklardan birine saparak kaçmak zor bir şey değildi. Fakat kuvvetine, kılıç kullanmaktaki ustalığına ve her zaman tetikte bulunmak huyuna güvenen Kara Murat içinden:

—**"Çok merak ediyorum. Bakalım bu serüvenin sonu nasıl bitecek!"** diye düşündü.

Kara Murat, her türlü tehlikeyi göze alarak Prenses Friyole'yi korkusuzca takip etmeye karar vermişti.

O bir macera adamıydı. Böyle heyecanlı fırsatları asla kaçıramazdı. Güzel kadın dar sokak-

larda hızla ilerliyor, Kara Murat da yanında gidiyordu.

Nihayet prensesin sarayına vardılar. Friyole ile birlikte Kara Murat da içeri girdi. Bu büyük sarayda herkes olup bitenden habersiz uyuyordu.

Prenses Friyole genç adamı, bir kere daha kabul etmiş olduğu odaya götürdü ve:

—**Buyur otur şövalye!** dedikten sonra ortadan kayboldu.

Kara Murat şöyle düşünüyordu:

—**Bu kadının amacı ne olabilir! Beni buraya niçin getirdi? Keşke kendisine ziyaret meselesinden hiç bahsetmeseydim de Rodos'tan çıkıp gitseydim. Her ne ise... Oldu bir kere..."**

Birden aklına Şövalye Ursino geldi, dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

—**Kendine gelince herhalde çok şaşıracak! Sesini muhafızlara duyurmak için çok yırtınacak!"**

Bir kaç dakika sonra Prenses Friyole, elin-

de gümüş bir tepsiyle odaya girdi. Tepsinin üzerinde mükemmel bir kahvaltı vardı. Fakat tepside iki kadeh bulunması gerekirken, sadece bir tane bulunması Kara murat'ın dikkatini çekti.

Prenses Friyole işveyle gülümseyerek dedi ki

—Şövalye! Rodos zindanının kuru ekmek ve suyunu unutturmak için sana kahvaltı getirdim.

—Aman prenses. Ne yapıyorsun? Niye zahmet ettin?

—Zahmet mi? O da ne demek? Sana iftiharla hizmet ediyorum.

—Oh... Koltuklarımı kabartıyorsun. Soylu bir prensesin benim gibi bir serseriye hizmet etmesi, kahvaltı getirmesi, çok büyük bir şereftir!

Bu sözleri söylerken Kara Murat'ın sesi tuhaf bir şekilde titredi. Prenses Friyole bu titreyişin heyecandan mı, yoksa olaydan mı meydana geldiğini kestiremedi. Nazdolu bir gururla cevap verdi.

—Şimdiye kadar, babamdan başka hiç bir erkeğe hizmet etmedim. Hizmet ettiğim ikinci erkek sensin ve bundan büyük zevk duyuyorum.

Prenses Friyole bunları söylerken bir yandan da gümüş tepsinin üzerinde kadehe şarap dolduruyordu.

Kara Murat, kadehe doldurudukça köpüren gül renkli bu içkinin içinde neler bulunduğunu anlamak ister gibi dikkatle bakıyordu.

Bir süre bu sahneyi seyrettikten sonra nazik bir tavırla dedi ki:

—Prenses... Benim için böyle yorulmana ve bana yönelttiğin iltifatlara çok teşekkür ederim, fakat...

Prenses Friyole hemen Kara Murat'ın sözünü kesti:

—Fakat mı!

—Evet madam! Ömrüm oldukça ya da yaşayacağım şu az zaman içinde, bu anı, bu hali hiç unutmayacağım! Fakat talihsizliğime bakın-

ki, şu anda karnım aç olmadığı gibi susamadım da. Ne kahvaltıdan bir lokma alabileceğim, ne de şaraptan bir yudum içebileceğim!

Prenses Friyole gülerek ve ellerini birbirine vurarak odada bağırırcasına dedi ki:

—Ooooo.... Demek dünyada bizim kahraman şövalyeyi de korkutacak birisi varmış! O da benmişim!

—Korku mu dedin Prenses?

—Evet şövalye! Bir kadeh şarap adeta seni korkuttu!

Kara Murat hemen kadehi kaptı ve:

—Yanılıyorsun dedi. Bu şarabın içinde en müthiş zehir bulunsa da yine içerim!... Ve kimseye korktu dedirtmem. İşte isbatı!

Kara Murat bir dikişte kadehi yarısına kadar boşalttı.

Bunun üzerine Prenses Friyole de hemen kadehi aldı ve Kara Murat'ın içtiği kenara dudaklarını yapıştırarak:

—Sıra benim! diye bir yudumda şarabın geri kalan kısmını içti. Sonra genç adama dönerek şunları söyledi:

—Görüyorsun ya şövalye! Eğer zehirlenmişsen, yalnız değilsin. Ben de beraberim!

★ ★ ★

Kara Murat bir şey söylemedi. Yalnız aklından şunları geçirdi:

—Ne tuhaf bir kadın? Ölümden bir eğlenceymiş gibi bahsediyor! Bu ürkütücü konuşmalardan zevk alıyor!

Prenses Friyole devam etti:

—Ömrümde hiç bu kadar eğlenmemiştim. Ne tuhafsın şövalye? Demek ki sen beni gerçekten bir insanı zehirleyebilecek sanıyordun?

—Prenses!... Ben seni çok büyük işlere ye-

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

tenekli sayıyorum. Tuttuğun yolda eğer önüne bir engel çıkarsa ve bu engel bir insan olursa, onu mahvedersin, bu kesin.

Az önceki gibi şimdi Kara Murat'ın sesinde bir titreyiş vardı. Prenses Friyole adeta ürktü ve çekindi. Genç adamın kılıç kullanmak kadar söz söylemekte de usta olduğunu anlamıştı.

... Ve onun "Sen bir insanı çok kolay zehirleyebilirsin!" anlamına gelen bu sözlerini bir iltifat gibi kabule mecbur oldu.

Prenses, şüphe verici bir gülümseyişle konuşmaya devam etti:

—Şimdi bana, hapishanenin korkunç hücresinden nasıl çıkabildiğini, kardeşimin pelerini ile kılıç ve şapkasını nasıl ele geçirdiğini anlat bakalım.

Bulunduğu büyük tehlike karşısında. Kara Murat, pelerinin altında sağ eliyle hançerinin

kabzasını kavramıştı. Her an bir saldırıya karşı tetikte duruyor. Fakat görünüşte gayet saf bir tavır takınarak genç kadına şu cevabı verdi:

—Bu çok basit bir şey Prenses! Kardeşiniz Ursino bana alçakcasına bir teklifte bulundu. Sevdiğim bir kızın duygularını ve kalbinden geçenleri öğrenmeyi pek istiyormuş. Eğer bunları biliyorsam ve ona anlatmaya razı olursam, beni hemen serbest bırakacağını söyledi.

—Bu kız kimdir?

—Geçenlerde zehirlenerek öldürülen Kontes Lazar'ın kızı Meliza...

—Ya!... Sonra ne oldu?

—Ne olacak? Verdiğim cevaplar hoşuna gitmediğinden Ursino çok öfkelendi ve beni öldürmek için üzerime atıldı. Ben de hemen, sevgili kardeşinizin gırtlağına sarılarak biraz boğdum, bana karşı gelemeyecek hale koydum. Sonra

kendi yerime Şövalye Ursino'yu zincire vurarak zindandan çıktım!

—Kendi yerine Ursino'yu mu zincire vurdun!

—Evet!..

—Ve bunu yüzüme karşı söylemeye cesaret ediyorsun ha?

—Sen sordun ben de söyledim Prenses!

Bu sözleri soğukkanlılıkla söyleyen Kara Murat, pelerinin altındaki hançerin kabzasını daha da sıktı.

Prenses Friyole'nin hafifçe benzi attı. Göz kapaklarının altında mor bir halka belirdi. Şi ndi gözleri daha siyah ve daha parlaktı. Yerinde duramıyor, odada aşağı yukarı dolaşıyordu.

Kara Murat'ın aklından şunlar geçti:

—"Prenses Friyole fena kızdı. Şimdi haykırmaya başlayıp askerleri çağıracak, gelen herif-

lere beni öldürtecek!"

Bu sırada Prenses Friyole, Kara Murat'ın yanına yaklaşıp dedi ki:

—Evet Şövalye Tomas. Yaptığın şey o kadar güç, o kadar büyük bir olay ki, ne diyeceğimi şaşırdım!

—Beni utandırıyorsun Prenses?

—Seni yalnız takdir ediyorum Şövalye!.. O kadar.

—Kardeşine böyle davrandığım için benim de canım sıkıldı. Fakat işin içinde hayat meselesi var. Ursino beni öldürmek istiyordu. Bir insan can derdine düşünce her şeyi yapar. Ben de bu kadarını becerebildim madam!

—Çok iyi etmişsin şövalye! Sana fena yapmışsın diyen var mı? Seni takdir ediyorum. Benim takdirlerim o kadar bol değildir!

Kara Murat genç kadına uzun uzun baktı.

Amacını anlamıştı. Kendi kendine:

—"Ah alçak ah!" diyordu. "İşi gücü insan zehirlemek olduğu halde şimdi yaltaklanıyor! Eğer sözlerine aldanıp da dikkati elden bırakacak olursam işim bitti demektir. Beş dakikaya kadar mutlaka dışarda olmalıyım!"

Prenses Friyole konuşmaya devam etti:

—Şövalye... Sen Meliza'yı seviyorsun. Kardeşim bana söyledi. Pekala, sev! Bence hiç bir zarar yok! Hatta istersen onu ben sana bulup getireyim. Ve kollarının arasına atayım!

Güzel kadın, karşısındaki genci dikkatle süzdükten sonra vahşi bir şekilde gülümsedi:

—Ne o? Şaşırdın mı? Evet, hakkın var! Sevdiğim bir adamın mutlu olması için daha neler yapabileceğimi sen düşünemezsin bile. Seni çıldırasıya seviyorum Şövalye Tomas! Sen Meliza'yı istediğin gibi sev! Fakat beni de sev! Seninle geçirdiğim o tatlı geceyi bir türlü unutamıyorum. Sen beni biraz sev, ben senin uğruna her şeyi göze alırım!"

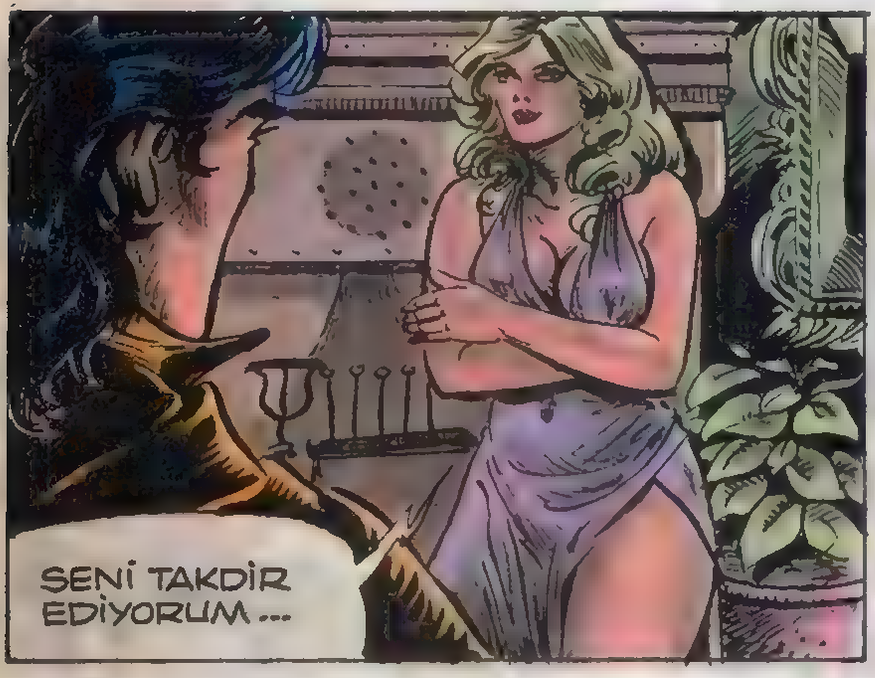

—Fakat Prenses.

—Beni sev Şövalye!... Ben senin her istediğini yaparım! Rodos'tan uzaklaşmayı da tasarlıyorsun? Midilli Adası'nda mükemmel bir şatom var. Seni orada rahatsız etmeye kimse cesaret edemez. Git,orada otur, Meliza'yı da oraya getireyim. Fakat, beni de seveceksin!

Kara Murat yüzünü buruşturdu:

—İğreniyorum madam! Yemin ederim ki beni iğrendiriyorsun!

—Evet... Biliyorum. Fakat seni bu halinle de daha çok seviyorum! Şövalye Tomas, ben senin hakaretini şeref sayarım. İstersen yüzüme tükür, fakat beni sev!

Prenses Friyole bunları söylerken kendini-

si Kara Murat'ın kucağına atmıştı. Bir eliyle, çıplak vücudunu örtmekte olan ince tülleri yırtıyor, öbür eliyle de Kara Murat'ın başını kendisine çekmeye çalışıyordu.

Aynı zamanda şehvet dolu bir sesle kesik kesik:

—**Beni sev! Beni sev!** sözlerini tekrarlıyordu.

Kara Murat daha fazla sabredemedi. Sert bir sesle dedi ki:

—**İtiraf etme zamanı geldi Prenses. Ben Şövalye Tomas değilim. Bu sahte bir isimdir. Gerçek adım Kara Murat'tır. Türk'üm.**

Prenses Friyole bir an şaşırır gibi oldu. Fa-

kat şehvet duyguları bedenini öylesine sarmıştı ki, aldırmadı:

—**Türkler bizim düşmanımız. Fakat ne zararı var? Türk olsan da seni seviyorum. Adın Kara Murat mı? Ne güzel bir isim. Sev beni Kara Murat!**

Kara Murat'ın kaşları çatılmış, siyah gözlerinden şimşekler fışkırmaya başlamıştı. Gür sesiyle:

—**Yeter!** diye bağırdı. **En şiddetli zehirine, en keskin hançerine, istediğin herşeye katlanabilirim. Fakat bana dokunmana, beni kucaklamana asla izin veremem! Bırak beni! Bırak diyorum!**

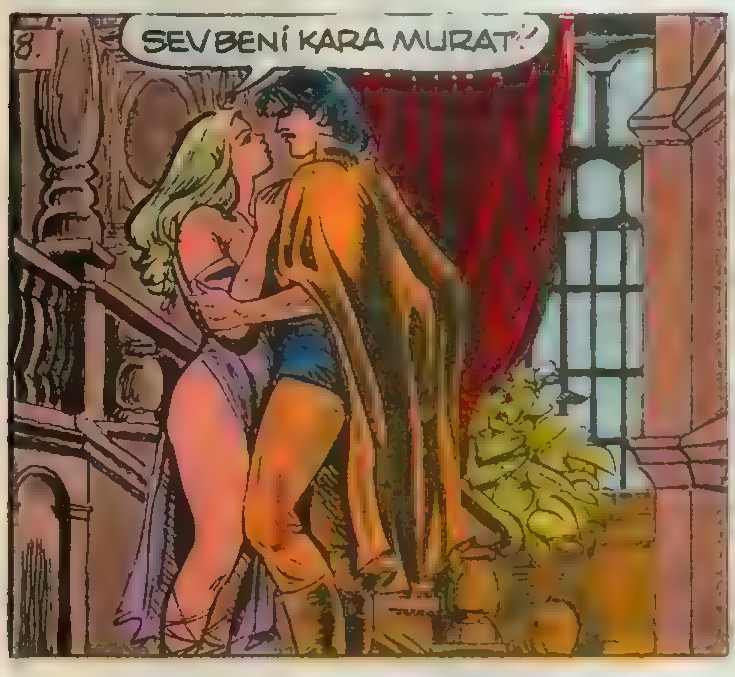

Bu halin, midemi bulandırıyor!

Prenses Friyole o anda, şehvet duygularının esiri olmuş bir zavallı dişiydi. Dolgun göğüsleri, çıplak ve düzgün bacaklarıyla karşısındaki erkeği baştan çıkarmaya çalışıyor, diliyle ıslattığı pembe dudaklarını genç adama doğru uzatıyordu.

Üzerindeki tül gecelik parça parça olmuş, altından vücudunun tüm güzellikleri göz kamaştırıcı bir ihtişamla ortaya çıkmıştı.

Kara Murat'tan başka kim olsa, bu çıldırtıcı tablo karşısında baştan çıkardı. Fakat o , sinirleri çelik gibi güçlü, iradesi kale kadar sağlam bir erkekti.

Prenses Friyole'nin muhteşem vücudu arzu ve ihtirasla kıvrandı:

—Beni sev Kara Murat! Beni sev!

—Sevemem alçak!... Şimdiye kadar hiçbir kadına böyle hakarette bulunmamıştım. Fakat sen, temiz ve yüksek "Kadın" ismini taşımaya lâyık değilsin. Sen dişi bir canavarsın! Cadısın!

Kara Murat bütün gücüyle Prenses Friyole'yi kucağından itti. Genç kadının yüzü sapsarı olmuştu. Titreyerek geri çekildi...

—Sevmeyeceksin, öyle mi?

—Sevmeyeceğim!

Güzel kadın şimdi Kara Murat'ı kin dolu bakışlarla süzüyordu. İçinde büyüyen bir öfke ve

nefret vardı:

—**Aptal!... Sen bir aptalsın!** diye haykırdı.

Kara Murat sakin bir sesle cevap verdi:

—**Evet, aptalım! Çünkü dünyayı, senin iğrenç varlığından kurtarmak elimdeyken, bunu yapmıyorum.**

Prenses Friyole, dişi bir kaplan gibi toplandı. Hakaret dolu bir sesle dedi ki:

—**Korkak!... Ben seni kahraman bir erkek sanmıştım! Oysa sen iki üç cinayetten, birkaç kişi öldürmekten bile çekiniyorsun. Erkek ismine layık olmayan bir adamsın! Sana kadın demek daha doğru! Hatta bir kadından bile daha korkaksın! Sen benim zehirimi ve hançerimi, aşkıma ve sevgime tercih ediyorsun öyle değil mi?**

—**Evet!**

—**Al öyleyse! Ben sana ikisini birden veriyorum!**

Prenses Friyole bu sözleri söyler söylemez, panter gibi atıldı. Masanın üzerinde duran bir hançeri kınından çekerek Kara Murat'ın üzerine saldırdı.

Bu hançer zehirliydi. Dokunduğu insanı, yıldırım vurmuş gibi derhal öldürürdü. Ufak bir çizik yeterliydi.

Kara Murat yerinden fırlayarak masanın arkasına geçip kendini koruma durumu aldı. Bir yandan da dişlerini gıcırdatarak söyleniyordu:

Devamı gelecek sayıda

—Ah!.. Bana bu zehirli hançeri çeken niçin bir erkek değil? Onu şimdi bir hamlede öbür dünyaya göndermek ne kolay olurdu? Fakat bir kadını öldürmek... İşte bu elimden gelmez! Bunu hiç bir zaman yapamam!..

Bu arada Prenses, elinde hançeriyle masaya yaklaşmıştı. Birdenbire masayı yere devirip Kara Murat'ın üzerine atıldı.

Delikanlı bu hareketi bekliyordu. Şaşırtıcı bir çabuklukla bu manevrayı karşıladı ve elleriyle Prenses'in iki bileğini birden yakalamayı başardı.

Genç kadının ağzından köpükler saçılıyordu. Öfkeyle gerilen dudakları arasından

—Seni öldüreceğim!... Geberteceğim can! kelimeleri fışkırıyordu.

Kara Murat, soğukkanlılığını bozmadan dedi ki:

—Prenses, dikkat et! Çünkü elindeki zehirli oyuncak şimdi yere düşecektir. Düşerken bir yerine dokunmasın!

Gerçekten Kara Murat'ın demir gibi sert parmakları, Prenses'in bileğini o kadar şiddetli sıkmaya başladı ki, genç kadın bunun acısına dayanamayarak haykırdı, bu sırada hançer de elinden kurtularak "Tınn" diye ince bir ses çıkarıp döşemeye saplandı kaldı.

Prenses, sırtüstü yere düşmüştü. Kara Murat, bu halde bile diz çökerek onu yerden kaldırmaya çalışıyor, döşemeye saplanan zehirli hançer, kadının bir yerine dokunur diye çekiniyordu.

Hançeri aldı. Bunu gören Prenses Friyole dehşet içinde kalarak:

—Eyvah, işim bitti! Şimdi beni öldürecek!" diye düşündü.

Kara Murat, onun aklından geçenleri anlamış gibi düşündü.

—Korkma! Bütün fenalıklarını, bütün cinayetlerini sana bağışlıyorum! Az önce hapishane hücresinde gebertmekelimde iken, kardeşin olacak alçağın da hayatını böyle bağışlamıştım.

Kara Murat, çıplak vücudu korkuyla titreyen güzel kadına acıyarak baktı:

—Fakat her şeyin bir derecesi vardır. Eğer bundan sonra, ya sen ya da kardeşin, bir kere daha benimle uğraşır da elime düşerseniz, emin olki, işiniz tamamen bitmiş olacaktır!

Kara Murat sözünü bitirir bitirmez kalktı, zehirli hançer elinde olduğu halde bitişik odaya koştu.

Prenses, mosmor kesilmiş bir durumda acı acı haykırdı:

—Katil var! Cani var!... Yetişin!...

Öfkeyle atılıp odanın köşesindeki çanı bütün kuvvetiyle çalmaya başladı.

Kapılar şiddetle açıldı. Bir takım silahlı adamlar, yarı çıplak hizmetçi kızlar, telaşla Prenses Friyole'nin odasına koştular.

Friyole:

—Katil mutlaka sarayın içindedir. Hiç bir yere kacamaz! Her tarafı arayın! Bakmadım hiç bir

köşe bucak bırakmayın! Bu herif kardeşim Mitridat'ın katilidir. Onun gibi beni de hançerle öldürmek istiyordu! diye bağırarak Kara Murat'ın kaçtığı kapıya doğru atıldı.

On kadar asker ve hizmetçi de Prenses'in peşi sıra koştular.

Kara Murat, iki üç oda geçmişti. Kendini birdenbire Mitridat'ın vurulmuş olduğu ziyafet salonunda buldu. Arkasında bir takım gürültüler, patırtılar, bağrışmalar duyuyor, ayak seslerinin gittikçe yaklaştığını anlıyordu.

Derin bir üzüntü içinde:

—"Burada mı can vereceğim? Acemi bir tilki yavrusu gibi burada mı kapana düşeceğim?" diye mırıldandı.

Salonun her tarafını dikkatle gözden geçirdi, sonra yine düşünmeye başladı.

—"Hâlâ kırmızı iz... O kanlı yol... Gözümün önünde... Bu iz bana, daha önce Mitridat'ın, Şövalye Ursino tarafından öldürüldüğünü gösterdiy-

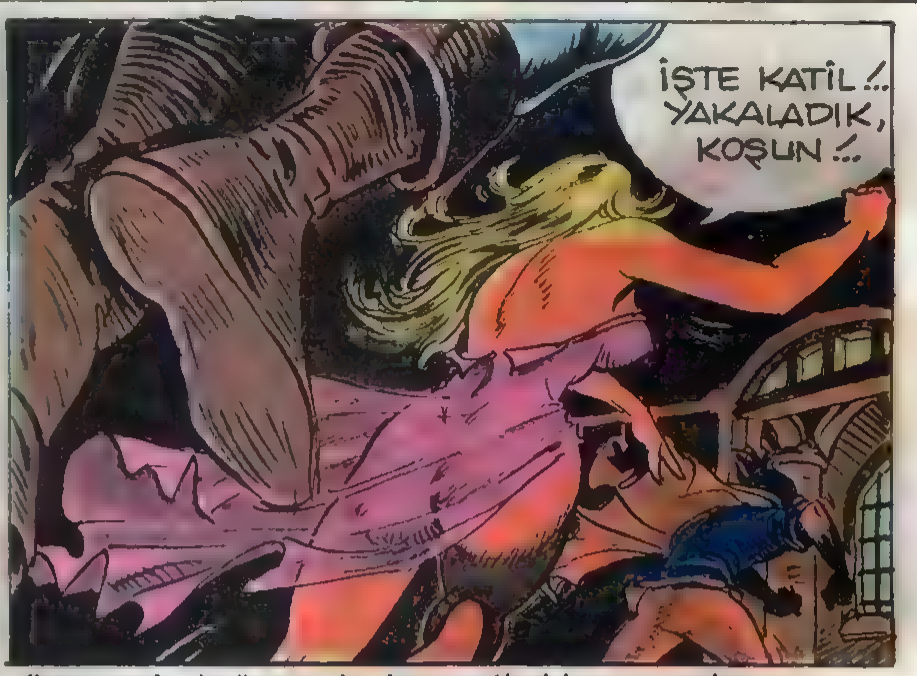

se, şimde de kurtuluş yolunu öyle gösterecektir."

Kara Murat, bu yolun Rodos limanına açılan salona gittiğini hatırlamıştı. Hemen o tarafa doğru koştu.

Tam salonun kapısını açmıştı ki, Prenses Friyole, hizmetçi ve askerlerle birlikte diğer kapıda göründü.

Öfkeli kadın, soluk soluğa:

—**"İşte katil!... Yakaladık!... Koşun!...** diye bağırıyordu, kıyametleri koparıyordu.

Askerler ve hizmetçiler, her birden Kara Murat'ın üzerine saldırdılar.

Bu kudurmuş sürünün, Kara Murat'ı kovalaması pek müthişti.

Kara Murat, Rodos limanına çıkan camlı kapıyı omuzlarıyla yıkıp devirdiği vakit, onu kovalayanlar salonun orta yerine varmışlardı.

Prenses Friyole çığlık çığlığa:

—**Tutun! Katili tutun!** diye haykırıyordu:

Kadının bu yırtınışlarına karşılık Kara Murat alaylı bir kahkaha kopardı. Prenses'in peşi sıra gelen öfkeli sürü, telaşla olduğu yerde kaldı.

Prenses Friyole, henüz doğmakta olan güneşin hafifçe aydınlattığı göğe doğru, umutsuzluk ve hiddet dolu gözlerini kaldırarak:

—**Eyvah!** diye bağırdı ve sırtüstü düşerek bayıldı.

Çünkü Kara Murat, kırdığı kapıdan balkona fırlayıp, çevik bir hareketle kendini balıklama Ege denizide atmış ve karanlık sular içinde kaybolup gitmişti.

★ ★ ★

Kara Murat balıklama denize atlarken, bir tek düşüncesi vardı. Oturduğu otelin liman tarafındaki merdivenlere kadar yüzüp oradan otele girmek.

Delikanlı, balık gibi yüzmesini biliyordu. Denize atladığı vakit, peşinden koşan askerlerin tüfeklerini kullanacaklarını tahmin etmişti. Bunun

içinderhal suya daldı ve tipten yüzmeye başladı.

Gerçekten o denize atlar atlamaz arkasından beş on tüfek ve tabanca birden patlamıştı. Kurşunlar suyun üzerinde kabarcıklar meydana getirdi, fakat hiçbiri delikanlıya isabet etmedi.

Kara Murat nefesinin yettiği kadar dipten yüzdükten sona suyun yüzüne çıktı.

Artık tüfek menzilinden uzaktaydı.

Biraz soluk aldıktan sonra tekrar daldı. İkinci defa burnunu sudan dışarıya çıkardığı vakit otelin denize inen merdivenine yaklaşmış olduğunu gördü. Birkaç kulaç attıktan sonra basamakları tuttu. Elleri tam, Prenses Mitritad'ın tırmanmış olduğu yeri yakalamıştı.

Kara Murat sudan dışarıya çıktı. Merdivenin basamakları üzerinde ayakta durdu, silkindi, sularını mümkün olduğu kadar akıttı. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu:

—Ağabeyine de, kız kardeşine de lânet!... Allah ikisinin de belasını versin! Şimdiye kadar

böylesine kan içici insanlar görmemiştim.

Sularını silkmeye devam ederek söylendi:

—PRenses Friyole'nin zehirli hançerini elime geçirmiştim ama. Denize atladığım sırada suya battı. Bundan sonra Rodos'ta bir dakika durmaya gelmez. Hemen savuşmak lâzım.

İlerledi, odasına girdi. Daha önce ısmarladığı yeni elbiselerini karyolanın üzerine dizili buldu. Hemen üzerindeki ıslak elbiseleri çıkarıp, yenisini giydi. Şövalye Ursino'dan almış olduğu kılıç kayışını kuşandı. Bu kayışa, gayet süslü ve çok değerli bir kılıç asılı bulunuyordu. Birden kendi, eski kılıcı aklına geldi.

—Zavallı kılıcım. Zavallı en iyi dostum!... Sen Don Fernanda gibi aşağılık bir papazın elime mi geçecektin? Yazık!... Fakat bu kılıç da fe-

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alaykoşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

na değil! Ucu sivri, ağzı da müthiş şekilde keskin.

Aslında Kara Murat'ın maddi kazancı çok büyüktü. Sarayda kendisini yakalayan Don Fernando ile adamlarına kılıcını kaptırmış ama, Şövalye Ursino'dan almış olduğu kılıcın değeri çok daha fazlaydı. Kabzasının yakut ve zümrütlerle süslü olduğunu görülüyordu.

Kara Murat:

—Giyindik, kuşandık. Şimdi buradan gitmeye bakalım. Özellikle arkamda hiçbir iz bırakmadan, diye mırıldanarak ıslak elbiselerini ayakkabılarını bir paket yaparak denize fırlattı.

Sonra sofaya çıktı, ayaklarının ucuna basarak avluya vardı. Duvarın dibinden acele acele yürüyerek ahıra girdi, atının yularını ve eğerini taktikten sonra bir sıçrayışta üzerine çıktı:

—Kimseler yok! Haydi Kara Murat, fırla!

Hayvan, dört nala otelden uzaklaşırken Ka-

ra Murat:

—"Biraz sonra bütün saray muhafızları peşime düşer, acaba hangi yanakaçsam?diye düşünüyordu.

Az ileride kale kapısı göründü. Güneş doğduğu için kapı açılmış, civar köylerden gelenler şehre girmeye başlamıştı.

Kara Murat atını yavaşlattı. Kale kapısındaki karakolun önünden geçerken, acele işi olan bir adama benzemek istemiyordu. Sevinç dolu gözlerle kapıya bakarak:

—Kurtuluş yolu! diye söylendi.

Kara Murat kapıya doğru ilerlerken, onun bulunduğu yola bitişik sokaktan bir atlı fırladı. Sevinç ve takdir dolu bir tavırla Kara Murat'a doğru ilerledi. Onun yanına gelince büyük bir saygıyla delikanlıyı selamladı.

Bu adam kırk yaşlarındaydı. Kısa boylu, za-

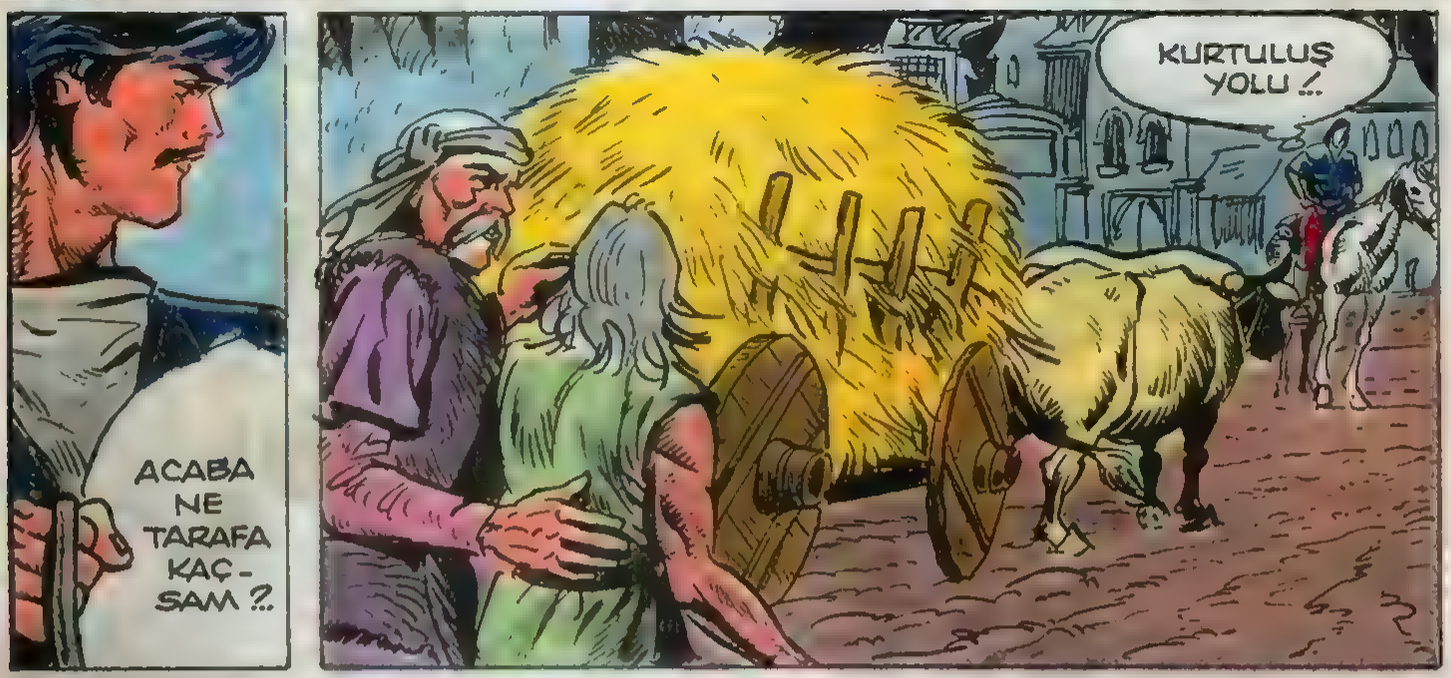

yıf, sinirli görünüşü olan, parlak ve zeki bakışlı biriydi. Kara Murat'a:

—Her emrinize hazır kölenizim, beyzadem! dedi.

Kara Murat, adamın dediklerini duymadı. Çünkü o sırada büyük kilisenin çanı gürültüyle çalmaya başlamış, onu diğer kiliselerin çanları izlemişti.

Birden pencereler açıldı. Can seslerinden korku ve telaşa düşen birçok kişi, başlarını dışarıya çıkardılar. Az önce derin bir uykuda bulunan Rodos halkı arasında müthiş bir gürültü koptu.

Kiliseler çanlarını çalmaya devam ediyorlardı. Boğuk ve madeni sesler, derinden derine yansıyarak, şehri uğursuz bir felaket örtüsü gibi kaplıyordu.

Kara Murat dehşetle mırıldandı:

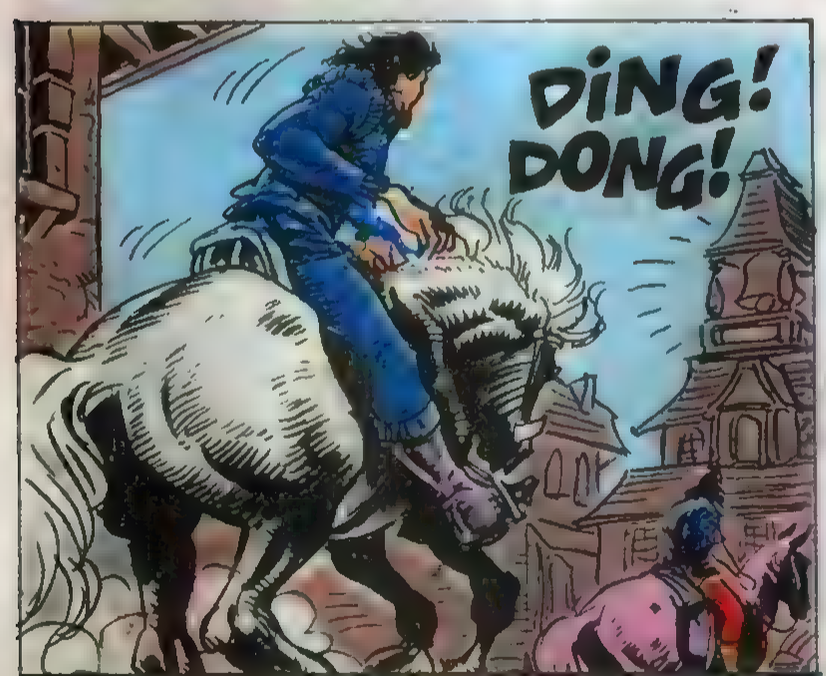

Prenses Dö Mili'nin emriyle çalınan imdat çanları! Bunlar hep benim için çalıyor. Kale kapılarını kapatacaklar! Bir an önce buradan çıkmazsam, kapana girmiş fare gibi yakalanırım!

Delikanlı, atının yelesini sevgiyle okşadı:

—Haydi bakalım, ileri! Göreyim seni!

Kara Murat dizginleri bıraktı. Üç günden beri ahıra kapatılmış olan cins at, sabırsız bir hamleyle ileriye atıldı. Ayakları, kaldırımın üzerindeki çakıl taşlarını etrafa fırlatıyor, nallarından kıvılcımlar saçılıyordu.

Kara Murat'ın bütün umudu atındaydı. Hayvanın iki yanına öyle sert mahmuzlar indirdi ki, zavallı atın mahmuz vurulan yerlerinden kanlar fışkırdı.

Kale kapısındaki muhafız subayı, telâşla, avazı çıktığı kadar haykırdı:

—Dur!... Dur!... Artık kapıdan geçilmez!

Kara Murat yiğitçe kükredi:

—Ben geçerim...

... Ve atını olanca hızıyla ileri sürdü. Kara Murat'ın kapıdan geçmesine engel olmak isteyen bir subayla, üç askeri göğsüyle yere seren cins at, bir top güllesi, bir kasırga gibi kale kapısından fırladı gitti.

Kara Murat, şimdilik kurtulmuştu!

★ ★ ★

Kara Murat'ın düşüncesi atı oldu. Hayvanı sevgiyle okşuyor, kan fışkıran yarasını yokluyordu. Hayvan, gözleri şimşek gibi parlayarak hâlâ dört nala gitmekteydi.

Kara Murat atının yelesini okşadı:

—Sağol... Mahmuzla karnını kanattım ama hoş gör. Çünkü böyle yapmasaydım, sen ne kadar güç bir durumda olduğumuzu bilmediğin için bu durumda bu gayreti göstermezdin! İkimiz de

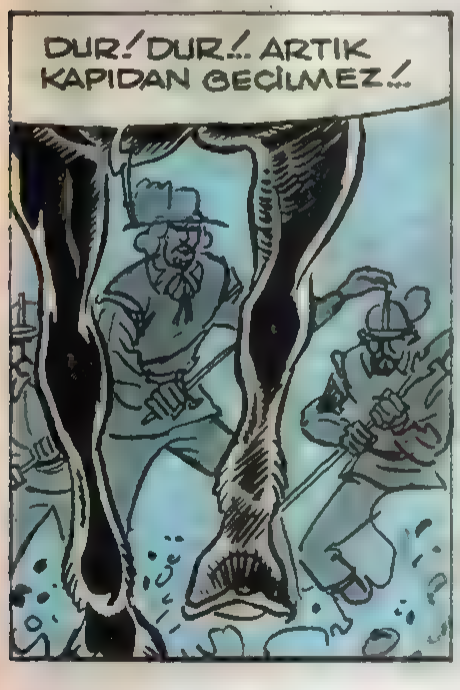

düşmanın eline geçer, mahvolur giderdik!

Askerler kale kapılarını kapatmışlardı. Çan sesleri hâlâ uzaktan uzağa inleyip duruyordu.

Kara Murat yumruğunu, bu çan seslerine doğru uzatarak haykırdı:

—Köpek gibi havla Şövalye Ursino! Köpek gibi ulu Prenses Friyole!... Beraberce havlayın... Çan sesleriyle kıyametleri koparın! Bu çanlar, şehir kapılarını kapayarak beni yakalamak için değil, kurtuluşumu ufuklara ilan etmek için çalınıyor. Çünkü elinizden kurtuldum, gidiyorum.

Kara Murat bu sözlerinde haklıydı. Çünkü kale kapılarının kapanması ve bu kapılardan geçmek isteyenlerin yakalanması için bir işaret olan bu çanları, Dö Mili ailesinden başka kimse çaldıramazdı.

KARA MURAT — DİŞİ ŞEYTAN

Kara Murat tekrar başını çevirdi. Biraz önce kendisine yaklaşmak isteyen meçhul atlının da peşi sıra gelmekte olduğunu gördü.

Adam, atını o kadar hızlı koşturuyordu ki, hayvanın karnı neredeyse yere dokunacaktı.

Kara Murat, yalnızbir düşmanla uğraşmak gerekeceğini görünce birdenbire durdu. Bu sırada bir derenin yanına varmıştı. Hemen yere sıçradı. Avuçlarıyla su alarak, canı gibi sevdiği atının iki böğründe açmış olduğu mahmuz yaralarını yıkadı, hayvanın göğsünü okşadı, gözlerini öptü.

Artık atını koşturmaya gerek görmeyen Kara Murat, gittikçe kendisine yaklaşmakta olan düşmanını uzaktan göz hapsine almıştı.

Adam, bir iki dakika sonra yetişti.

Bu atlı, kapıdan çıkmazdan biraz önce Kara Murat'ı büyük bir saygıyla selamlayan adamdı.

Kara Murat, eli kılıcının kabzasında, savunma durumuna almıştı. Fakat adamın, atından indikten sonra, her adımda iki büklüm olurcasına selam verdiğini görünce büyük bir hayrete düştü. Sert bir sesle bağırdı:

—Hey... Kimsin? Neden yanıma sokulmak istiyorsun?

—Beyzadem... Telaş etmeyin. Ben sizin sadık kölenizim!.

—Garip şey!... Neden kölem oluyorsun?

—Efendimiz izin verirlerse anlatacağım.

Kara Murat adama koşkulu gözlerle bakıyordu.

—"Bu herif kim olabilir? Acaba hırsız mı, katil mi? Yoksa adi bir hafiye mi? diye düşünüyordu. Sonra yüksek sesle sordu:

—Ne istiyorsun be adam, söylesene!

—Beyzadem, anlatacağım.

—Önce beyzadem gibi sözleri bir yana bırak. Böyle yaltaklanışlar benin canımı sıkar!

—O halde gerçek adınıla hitap edeyim, Kara Murat diyeyim size... Ya da sadece Türk diyeyim.

—Vay, vay!... Sen adımı ve Türk olduğumu da nereden biliyorsun?

Kara Murat bunu sorarken, meçhul atlıdan büsbütün şüphelenmiş haldeydi. Adamın her hareketini, büyük bir dikkatle izliyor,gafil avlanmamaya çalışıyordu.

Adam memnun bir şekilde sırıttı:

—Ben sizi İstanbul'da bir kavga sırasında

görmüştüm efendimiz. Daha sonra Atina'da iki kişiyle birden yaptığınız olağanüstü düelloyu izlemek şerefine nail oldum!

—Vay canına! Sen o zamandan beri beni mi takip ediyorsun?

—Hayır efendim... Üçüncü defa Rodos'ta rastladım size. Artık bu kentte sizi tanımayan var mı ki? Her yerde yiğitliğinizden, ünlü silahşör Lorenço'yu nasıl yendiğinizden, Rodos sarayına nasıl girdiğinizden bahsediliyor.

—Allah Allah... Demek bir anda meşhur olduk?

—Hele saraya girerken gösterdiğiniz cesaret ve kahramanlık dillerde destan gibi dolaşıyor.

Meçhul atlı, hayran bir sese anlatmaya de-

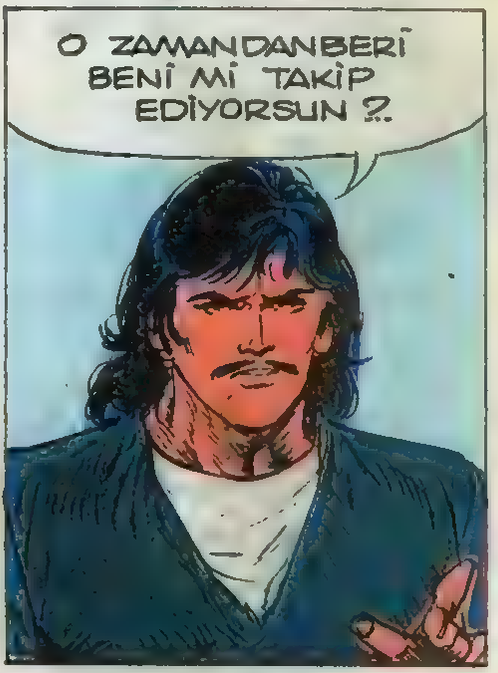

vam etti:

—O gün siz, binlerce insanın kaynaştığı bir kalabalık arasından geçiyordunuz. Bu kalabalığın arasında birçok kimse size bakıp homurdanıyordu. Ellerinden gelse bir kaşık suda boğacaklardı. Evet,o gün sizi öldürecektik. Fakat cesaretiniz ve yiğitliğiniz sayesinde kurtuldunuz.

—Vay alcak! Bak nasıl açıktan açığa söylüyor? Hiç de korkmuyor! Peki, zorunuz neydi? Beni niçin öldürmek istiyordunuz?

—Ah beyzadem... Ne diyeyim? Papaz Don Fernando bize para vermişti. Siz kalabalığın içinde geçerken biz "İşte Prens Mitridat'ın katili!" diye haykıracaktık. Sonra üzerinize hücum ederek, iki kürek kemiğinizin arasına birkaç kama, birkaç hançer saplayacaktık. Kalabalık arasında

iş kim vurduya gidecekti!

—Vay alcaklar vay!

—Papaz Don Fernando, kılığını değiştirmiş bir halde aramızda dolaşıyordu. Tam bu sırada siz papazı boğazından yakalayıp atınızın üzerine aldınız. Sonra kaldırıp, bir çürük armut gibi suratımıza fırlattınız. O ne büyük kuvvetti beyzadem?

—Hâlâ beyzadem mi diyorsun be herif?

—Affedin... Telaşla emrinizi unuttum! Bundan sonra size beyzadem demeyeceğim. Evet, ne diyordum? Siz papazı kaldırıp, bize doğru fırlatıp attınız. O sırada papazın altında kalan birkaç kişi ezildi. Ben de onların arasındaydım.

—Yaa? Demek sen de ezildin ha?

—Evet... Ezildim, fakat sevindim...

Devamı gelecek sayıda

—Böyle yiğit hamleleri çok severim. Yaralandığım halde sizi çok takdir ettim. Hele hançerlerimizin, kamalarımızın üstünden fırlayıp atlamanıza hayran oldum.

Adam kısa bir an sustu, yutkundu ve devam etti:

—İşte o günden beri bilmem nasıl söyleyeyim size. Bir... Evet, bir sevgi... Büyük bir sevgi ve saygı ile bağlandığımı anladım. Bunun üzerine "Ah, mümkün olsa da şu yiğit Türk'ün yanına girebilsem!" diye kendi kendime hayaller kurmaya başladı.

—Senin adın nedir ahpap?

—Arkadaşlarım bana "Garip" adını takmışlar. Hep öyle çağırıyorlar! "Garip Leon" derler.

—Garip mi? Ne biçim isim bu?

Ne yapayım, başka ismim yok!

—Peki, Garip Leon... Şimdi beni dinle dostum. Şu yolu görüyorsun ya!... Ben buradan güneye doğru gideceğim. Sen de şuradan kuzeye

doğru defolup gidersin! Bir an önce gözümün önünden kaybolmaya bak! Bunu sana dostça söylüyorum! Anladın mı Garip Leon?

Adının "Garip Leon" olduğunu söyleyen adam, ellerini ovuşturmaya başladı. Bu sırada gösterdiği keder ve telaş onu gülünç hale sokmuştu. Adeta bağırarak dedi ki:

—Ben şimdi ne olacağım? Ne yapacağım? Yiğit Türk beni kovuyor, kabul etmiyor! Bari siz imdadıma yetişin ey cinler, şeytanlar!

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—Tam imdat isteyecek kimseleri buldun. Evet, bunlar yardımına koşar, sana soyacak, parasını çalıp öldürecek zengin bir adam gösterirler! Zaten işin gücün bu değil mi?

Garip Leon kaşlarını çattı:

—Efendim!... Beni dinleyiniz. Yalvarırımsize... Bu ana kadar devam eden hayatım, benim içincehennemdenfarksızdı. Oh... Kimse için fenalık düşünmeden, içi rahat yaşamak. Saçları

dimdik, tüyleri ürpermiş olarak sıçrayıp uyanmadan, derin ve tatlı bir uykuya dalmak. Gelip geçenlerin lanetini yüklenmeden dolaşmak. Bunlar kimbilir ne tatlı şeylerdir?

Garip Leon içini çekerek devam etti:

—İşte efendim. Bunlar her zaman rüyalarıma giriyor. Ve ben, bu rüyalarıma kavuşmak istiyorum!.

—Oooo... Demek ki uslanmayı göze aldın. Fakat başkasına gitmeyip de, neden mutlaka benimle gelmek istiyorsun?

—Efendim. Gözümle gördüm ve anladım ki, siz Herkül gibi kuvvetli ve Aşil kadar korkusuz bir kahraman ve tam anlamıyla bir insansınız. Bunu yüzünüzden ve gözlerinizden okuyorum!

Yumuşak kalbi uyanmaya başlayan Kara Murat mırıldanır gibi bir sesle:

—Zavallı adamcağız!" dedi.

Garip, devam ediyordu:

—Efendim... Yemin ederim ki, bugünkü hayatımdan zaten usanç gelmişti. Dedim ya, iyiliğinizi ve mertliğinizi sevdim. Tutuklandığınızı ve idam edileceğinizi duyduğum vakit, kendimi tutamayarak hüngür hüngür ağladım. Evet... Ben, merhametsiz.. Dinsiz... İmansız. Türedi bir herif olduğum halde ağladım.

—Nezaket göstermişsin. Fakat bundan dolayı...

Garip Leon, şiddetle Kara Murat'ın sözlerini keserek konuşmasını sürdürdü:

—Bunun üzerine sizi kurtarmak için arkadaşlarımdan yardım istedim. Alçak herifler benimle alay ettiler! Ben de artık Rodos'ta durmayıp, başka bir şehre gitmeye karar verdim. Bunun için hemen kendime bir at edindim.

—Edindim diyorsun. Fakat parasını verip satın almadan, edindin değil mi?

—Haklısınız. Parasını vermedim. Son fenalık olmak üzere hayvanı sahibine çaktırmadan çaldım. Bu sabah yavaş yavaş şehri terk ediyo-

rum. Birdenbire karşıma siz çıktınız. Siz atınızla kuş gibi uçarak kale kapısına doğru gidiyordunuz.

—Evet, bir ara seni yanımda gördüm...

—Ne kadar sevindiğimi anlatamam. Hemen ben de peşinizden geldim. Çanlar çalıyordu. Siz kale kapısından muhteşem bir şekilde dışarı fırladınız. Arkanızı bırakmadım. Benim atım da kuş gibi gidiyordu. Nihayet siz burada durdunuz, ben de yanınıza geldim.

—Geldiğin gibi hemen git öyleyse.

—Beni kırmayın. Size tekrar yalvarıyorum. Beni, bu istemeyek yaşamış olduğum cehennem hayatından kurtarınız. Dürüst bir insan olayım.

Garip Leon bu sözlerini büyük bir iyi niyetle söylemişti. Kara Murat bunu anladı. Ona acıyan bir sesle dedi ki:

—Madem ki, namuslu olarak yaşamaya kabiliyetin vardı, niçin adeta haydutluk, soygunculuk, canilik demek olan hafiyelik mesleğini ka-

bul ettin?

—Ben de bilmiyorum. Görgüsüzlük, cahillik ve ihtiyaçlar beni bu yola sürükledi. İhtiyaç fazla, para yok... Ben de her türlü ahlaksızlığı yaptım. Çaldım, adam soydum...

Kara Murat yüzünü ekşitti:

—Sus!.. Dinlemek istemiyorum!...

—Yalvarırım efendim, bir dakikacık daha beni dinleyin, sonra ne yaparsanız yapın!

—Söyle!

—Ben bu hayattan memnun muydum? Hayır! Kendime lânet ediyordum. Şimdi öyle güçlü bir el arıyorum ki, beni bu bataklıktan çekip çıkarsın! Bunu yapacak bir kişi varsa, o da sizsiniz efendim. Deminden beri niçin peşinizden geldiğimi anladınız mı? Artık ne isterseniz onu yapın! Her şeyi şerefinize bıraktım!

Kara Murat bu sözlere verecek cevap bulamadı. Aslında kendisi de tok gözlü, sadık bir arkadaş arıyordu. Bu adamın işe yarayacağını

anladı:

—Pekâlâ, dedi, şu andan itibaren her zaman için arkadaşız.

Garip Leon sevinçten haykırdı:

—Yaşasın kahraman şövalye! Yaşasın mertlik! Artık ben de dürüst bir insan oluyorum!

Kara Murat, bu adamın papa tarafından tutulmuş bir casus veya bir hafiye olması ihtimalini artık düşünmüyordu. Gerçekten Garip Leon bütün düşüncelerini büyük bir temiz kalplilikle söylemişti ve hepsi doğruydu.

Kara Murat atına bindi ve dört nala eski Rodos yolunu tuttu. Garip Leon da hemen atına atlayarak, yeni efendisini on adım geriden izlemeye koyuldu.

Bir süre sonra, küçük bir meşe korusuna yaklaştılar. Kara Murat, atının üzengileri üzerinde kalkarak geriye dönüp yolu gözden geçirdi...

Uzaktan uzağa bir toz bulutu yükseliyordu. Kara Murat bunu görünce:

—Peşimden geliyorlar! dedi. Hemen çevresine bakındı. Kırlar açık ve çıplaktı. Gizlenecek tek yer meşe korusuydu.

Ne yapmak gerekiyordu! Kaçmalı mı? Fakat nereye? Sağa mı, sola mı? Öne mi, arkaya mı?

Ne tarafa kaçsa, tozu dumana katarak gelen atlılar Kara Murat'ı göreceklerdi.

O halde? En iyisi atının hızına güvenerek ileriye fırlamaktı. Başka çare görünmüyordu.

Yanında ilerleyen Garip Leon'a:

—Gücün yetersе arkamdan gel! diye bağırarak atını mahmuzlamaya hazırlanırken Garip Leon onu bir işaretle durdurdu:

—Kaçmak gereksiz beyzadem! Yakayı derhal ele verirsiniz.

—Peki ne yapalım! Bu koruda saklanmak

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ
SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

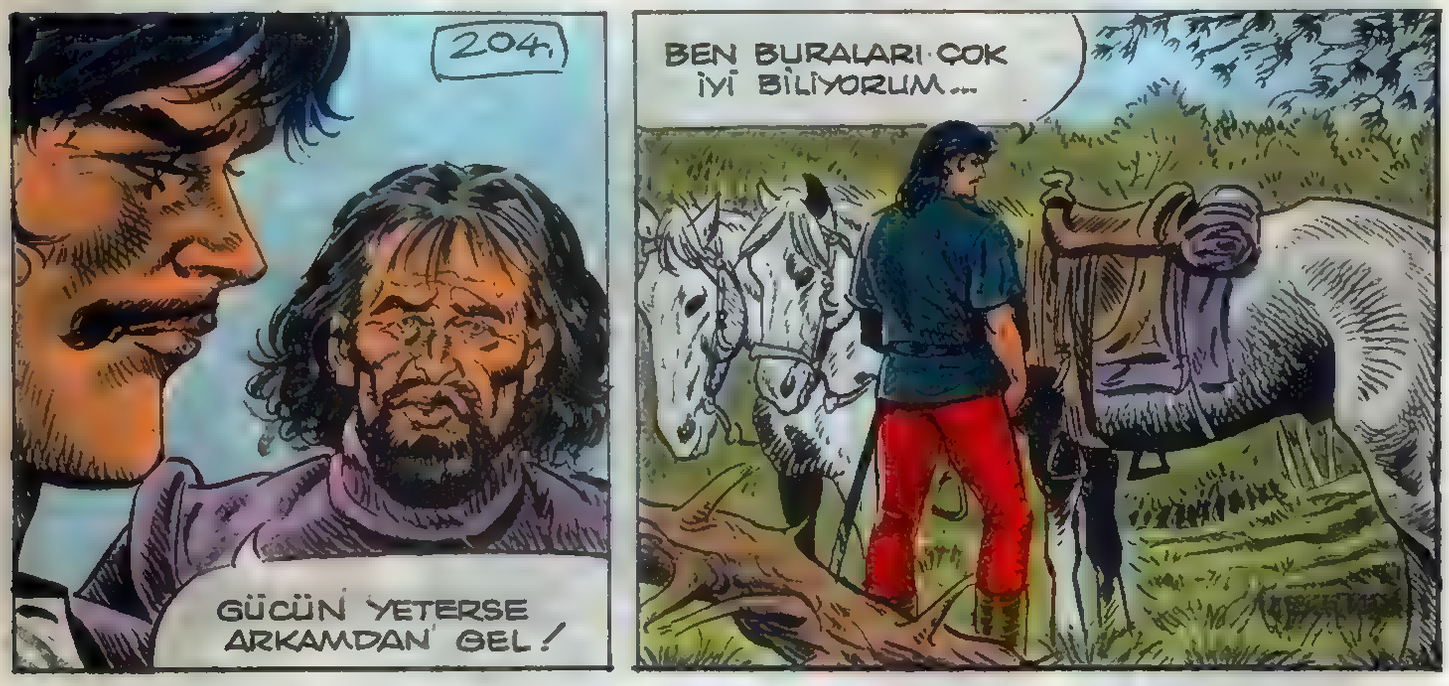

mümkün değil. Kaçmaktan başka çare var mı?

—Var. Ben sizi emin bir yere saklarım. Çünkü buraları çok iyi bilirim. Bu korunun öbür yanında bir kilise harabesi var. Ben bazen geceleri orada geçiririm.

Kara Murat'la yeni uşağı atlarını sürüp küçük meşe korusunu hızla geçtiler. Burada ağaçlar oldukça seyrekti. Orta yerde, harap denilecek ufak bir kilise vardı. Garip Leon yere atıldı. Hançerini çıkardı. Ucunu kilisenin kapısındaki kilide soktu. Bir taraftan da:

—Bereket versin ki, kilidin nasıl açılacağını biliyorum, diyordu. Az sonra kapıyı açıp Kara Murat'a döndü:

—Girin beyzadem...

—Önce sen geç!

—Hayır efendim. Yalnız siz girin. Hem de çabuk olun.

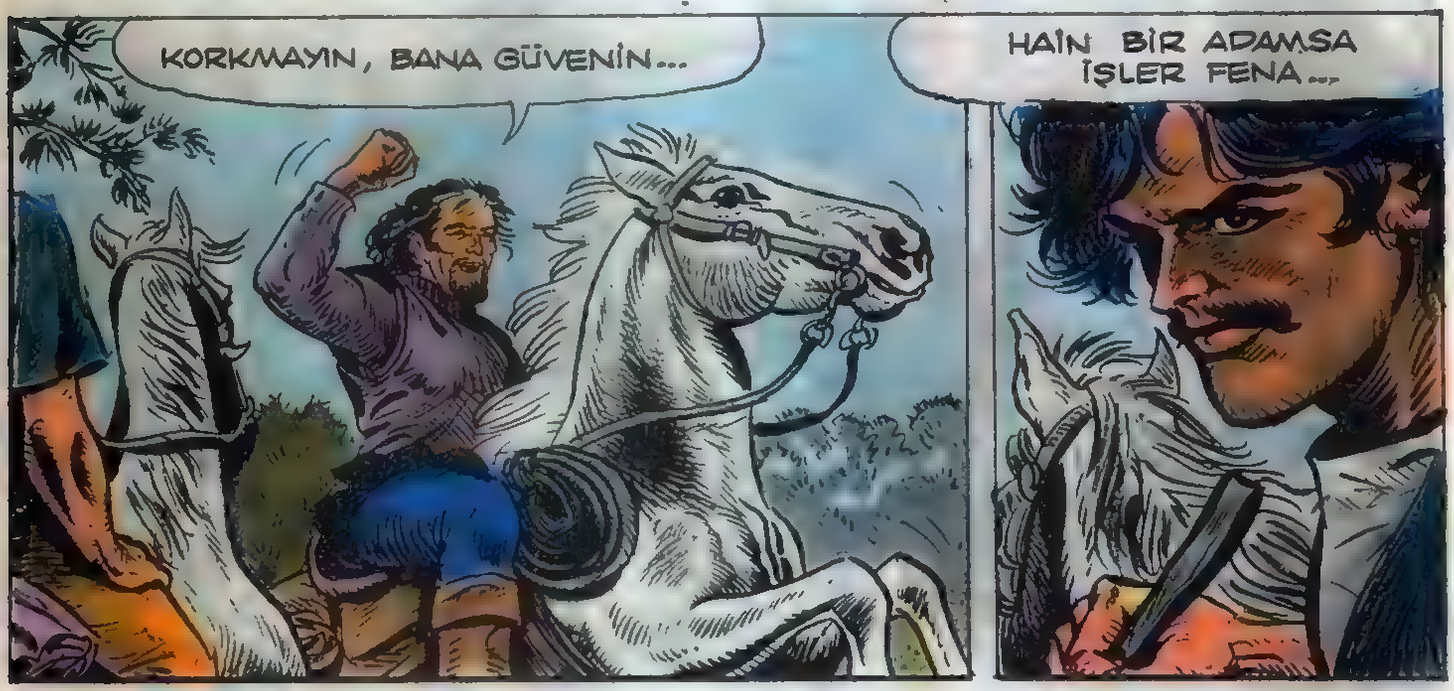

Garip leon delikanlının yüzünde beliren şüphe izlerini derhal görmüştü:

—Korkmayın. Bana güvenin! diyerek onun bu tereddüdünü kırmaya çalıştı.

Kara Murat, adama son bir kere baktı. Halinde iyilik ve sadakatten başka bir şey göremedi. Güveni bir kat daha artarak yere atladı, atını yedeğine alarak harap kiliseden içeri girdi.

Garip Leon hemen kilisenin kapısını kapadı ve tekrar atına bindi.

Kara Murat, kapının yanındaki pencereden, gelip geçenleri görüyor ve konuştuklarını da duyabiliyordu. Bir eliyle kılıcının kabzasını tutarken, diğer eliyle de atının burnunu sıkarak kişnemesini önlüyor, aynı zamanda kendi kendine söyleniyordu:

—Eğer bu herif; hain bir adamsa iş fena. O zaman mahvoldum demektir. Fakat ne olursa ol-

sun ona inanmaktan başka çarem yoktu. İşte atlılar da geliyor!

Kara Murat, bir an için umutsuz bir kavgayı aklından geçirdi. Tek başına bunca insanla dövüşmesine imkan yoktu.

Bu sırada meşe korusunun öbür ucunda, elli kadar süvari görünmüştü. Hayvanları çatlatırcasına koşturan bu atlıların önünde bir süvari subayı bulunuyordu.

Garip Leon, sakin bir tavırla, yolun alt tarafından bu atlılara doğru ilerlerken subay bağırdı:

—Dur! Kimsin? Nereden geliyorsun?

—Eski Rodos'tan geliyorum, Yeni Rodos kentine gidiyorum.

—Rodos kentinde ne işin var?

—Muhterem ve sevgili babamız Prens Jak Dö Mili hazretlerinin nurlu yüzünü görmek şerefine kavuşmak istiyorum!

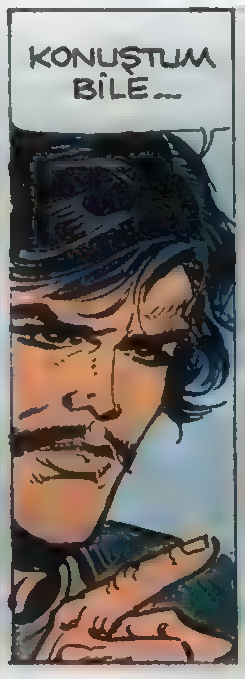

—Pekâlâ... Yolda dörtnala kaçan bir atlıya rastladın mı?

—Evet... Hatta konuştum bile...

—Ne konuştun?

—Gittiği yolun Eski Rodos yolu olup olmadığını sordu. Benden evetcevabıalınca atını yine dört nala kaldırdı. Peşinden cehennem zebanileri geliyormuş gibi telaşla kaçarak bir anda gözden kayboldu.

—Herhalde yakalarız. Kaçan atlı ile aramızda ne kadar mesafe olduğunu tahmin ediyorsun?

—Mesafeyi tahmin edemem. Fakat bu herife rastlayalı bir saat kadar oldu. Siz ona yetişmek mi istiyorsunuz?

—Evet!

—O halde yolu kısaltmanız gerekir. Kestirme bir yoldan gitmelisiniz.

—Eğer böyle kestirme bir yol tarif ederek

kaçağı yakalamamıza yardım edersen, ben de sana, Prens Dö Mili'nin huzuruna çıkmak için yardım ederim.

—Çok teşekkür ederim efendim.

—O halde bana kestirme yolu tarif et.

—Yarım saat kadar dört nala gidin. Önünüze iki yol çıkacak. Sağ taraftaki uzun bir yoldur. Kovaladığınız atlı mutlaka bu yolu tutmuştur. Sol taraftaki yol çok kestirmedir. En az yarım saat vakit kazanırsınız.

Subay süvarilere:

—İleri!... Herifi yakaladık! diye haykırdıktan sonra Garip Leon'a döndü:

—Yarın Rodos sarayına gelerek beni sor. Nöbetçiyim. Seni Dö Mili hazretlerinin huzuruna çıkarırım!

Subay, sözlerini bitirdikten sonra, diğer atlılarla birlikte bir toz bulutu halinde uzaklaştı

gitti.

Kafile gözden kaybolunca Garip Leon, harap kilisenin kapısını açtı. Kara Murat dışıra çıktı. Yüzünden hafif bir gülümseme vardı. Garip Leon sordu:

—Söyleyiniz efendim, ne görüp işittiniz?

Kara Murat gülümsemeye devam ederek cevap verdi:

—Hiç bir şey görmedim, hiç bir şey duymadım. Çünkü o sırada kiliseyi koruyan bir melekle konuşuyordum.

—Melekle konuşuyordunuz ha?

—Evet!.. Melek bana, senin şimdiye kadar işlediğin bütün günahların affedildiğini söyledi!

★ ★ ★

Kara Murat ile Garip Leon, iki saat kadar at

sırtında yol aldı. Öğleye doğru, adanın kuzey tarafına geçmişlerdi. Kara Murat, karnını acıktığını hissediyordu.

—Bana bak Leon. Karnım iyice acıktı. Yiyecek bir şeyin yoksa, lokantaya verecek paran da olmazsa, karnını doyurmak için ne yaparsın?

Garip Leon, karşıda görünen enli yapraklı bir kaç ağacı işaret etti:

—Şu incir ağaçları ne güne duruyor?

—İncir, öyle mi? Evet doğru. İncir hem karın doyurur hem de susuzluğu giderir!

—Fakat bu incirler galiba biraz ham.

—Aldırma...

Bu sırada incir ağaçlarının altına varmışlardı. Garip Leon, bir ağaca tırmanmaya hazırlanırken Kara Murat ona engel oldu.

—Bırak! Ben çıkacağım! Çocukluğum aklıma geldi!

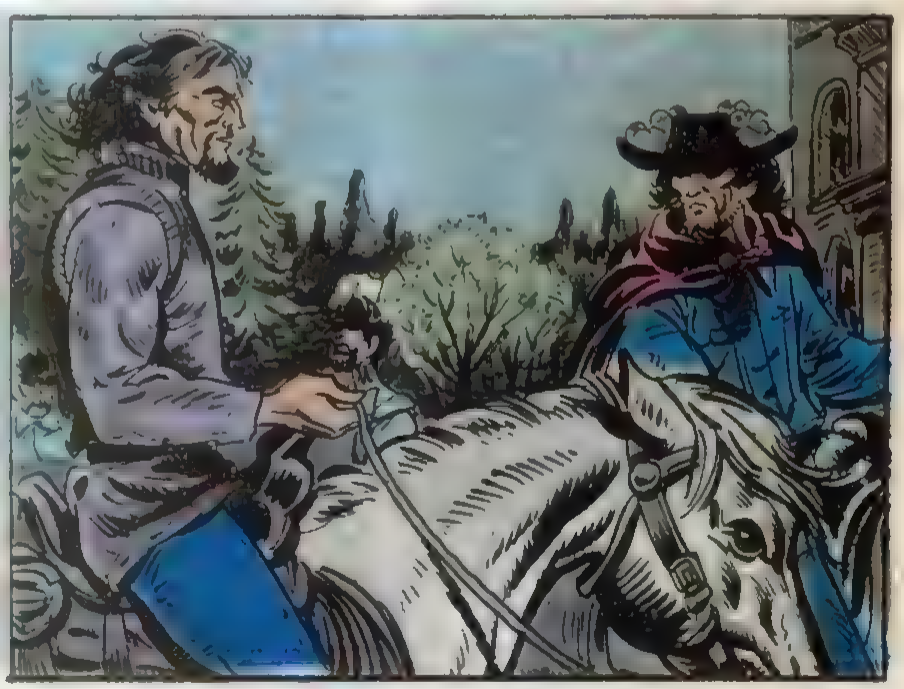

Atının üstünden, çevik bir hareketle sıçrayıp kalın bir dala yapıştı, kol kuvvetiyle kendisini yukarı çekip, üst dallara tırmanmaya başladı. Fakat şansları yoktu. İncirler hamca değil büsbütün hamdı.

Buna rağmen Kara Murat incirleri koparıyor, birer birer Garip Leon'a atıyordu.

Birden aşağıdan müthiş bir hayret çığlığı yükseldi.

Garip Leon avaz avaz bağırıyordu. Yüzünde şaşkınlık, sevinç ve korku izleri belirmişti. Başını yukarıya kaldırarak seslendi:

—Beyzadem. Düşen incirler hep altın!

—Deli mi oldun be adam?

—Hayır!... Doğru söylüyorum vallahi.

İnanmazsanız siz de bakın efendim. İşte son attığınız incir. Bu incir mi, altın mı?

Garip Leon bu sözleri söylerken ağacın dibine gelmişti. O sırada aşağı dallara inmiş olan Kara Murat, onun elinde sapsarı bir Düka altınının parlamakta olduğunu gördü. Eğilip altını aldı, evirdi çevirdi:

—Hayret şey! Bu gerçekten bir Düka altını!

Tam bu sırada ağaçtan aşağıya sapır sapır altınlar dökülmeye başladı.

Garip Leon derhal atıldı, yağmur gibi yağmakta olan altınları, çığlıklar atarak toplamaya koyuldu. Avuçlarında elli, altmış kadar Düka altını birikmişti.

Kara Murat hayretle, bir ağacın dallarına, bir de yere bakıyordu. Derken gözü, belindeki kılıcın kayışına ilişti. Şövalye Ursino'dan zorla aldığı bu kılıcın kayışı, adeta kemer gibi bir şeydi.

Kara Murat daldan dala gezerken, sivri bir budak, belindeki kemeri yırtmıştı. Ağaçtan yağdığını sandıkları altınlar, kemerin bu yırtığından düşüyordu.

Kara Murat eli ile deliği tıkadı:

—Şövalye Ursino'nun kemeri meğerse bir hazine gibiymiş! diye mırıldanarak ağaçtan indi, belinden kemeri çıkardı. Kemerde altın ve gümüş paralar, sucuk gibi istif edilmişti.

Gerçekten Şövalye Ursino yanında her zaman fazla miktarda para bulundururdu. Çünkü çoğu defa, bir hancerin veya bir kamanın görünemeyeceği işi, bir avuç altın görürdü.

Kara Murat yere oturdu, paraları saymaya başladı. Yüzden fazla altın , bir o kadar da gümüş vardı.

Delikanlı hafifçe gülümseyerek mırıldandı:

—Şimdiki halde bu para bizim için bir hazinedir. Sağol Şövalye Ursino! Fenalık için kemerine doldurduğun paralar, hayırlı işlere yarayacak!

Kara Murat, Garip Leon'a dönerek devam etti:

—Artık bu ham incirleri yemeye gerek yok! Yakın bir yerde, mükemmel bir yemek yiyecek han veya lokanta biliyor musun Leon?

—Evet efendim. Buradan bir saat kadar uzakta, yol üzerinde bir lokanta vardır. Fars Lokantası derler. Han gibi bir yerdir. Han sahibini tanırım. Dostlarımızdandır. Hana çok kere saklanması güç olan ağır eşyaları getirdik. Hancı bunları, yer altındaki bodrumlarından birinde saklardı. Sonra biz de lazım oldukça oradan alıp, parça parça satardık. Tabii hancıya da pay verirdik.

Oraya gidersek, güven içinde kalınız.

—Anlaşıldı. Mükemmel bir hırsız yatağı! Fakat zararı yok! Madem ki sen uygun diyorsun, oraya gidelim. Zaten Fars Lokantası'nı ben de biraz tanırım.

Kara Murat bu lokantadan bahsederken orada Şövalye Ursino ile ilk görüşmesini ve Lorenço ile yaptığı düelloyu hatırlayarak gülümsedi.

İki atlı, bir saat kadar sonra Fars Lokantası'na vardılar. Garip Leon, hayvanları ahıra çekmeye uğraşırken, Kara Murat da hanın alt kat odalarından birine girmişti. Pencerenin önünde asılmış olan çamaşırlar, odaya serinlik veriyordu. Kara Murat, açlıktan ölecek gibi olduğunu hissetti.

Devamı gelecek sayıda

Hanın lokanta bölümüne bakmakta olan kadın derhal odaya geldi, ne istediğini sordu. Kara Murat, mükemmel bir öğle yemeği ısmarladı.

Kadın, sofrayı kurmakla uğraşırken, hanın sahibi odaya girdi ve Kara Murat'ı selamlayarak yavaş bir sesle şunları söyledi:

—Uşağınızın sözlerine göre, siz de bizdensiniz galiba?

—Sizlerden mi?

—Evet, bizlerden... Hiç korkmayın, çekinmeyin. Ben sizi öyle bir yere saklarım ki, şeytan bile bulamaz. Arkamdan gelin...

Kara Murat gülerek:

—"Ne tuhaf bir macera" diye düşündü. **"Sonunda Rodos serserilerinin arasına karışmak da varmış! Her ne ise... İşi oluruna bırakalım..."**

Hancı, Kara Murat'ı birinci katta bulunan bir odaya götürdü. Odanın merdiveni, avlunun arka tarafında bulunuyordu. Merdiven görünmesin diye de,. önüne büyük bir fıçı konulmuştu. Hancı,

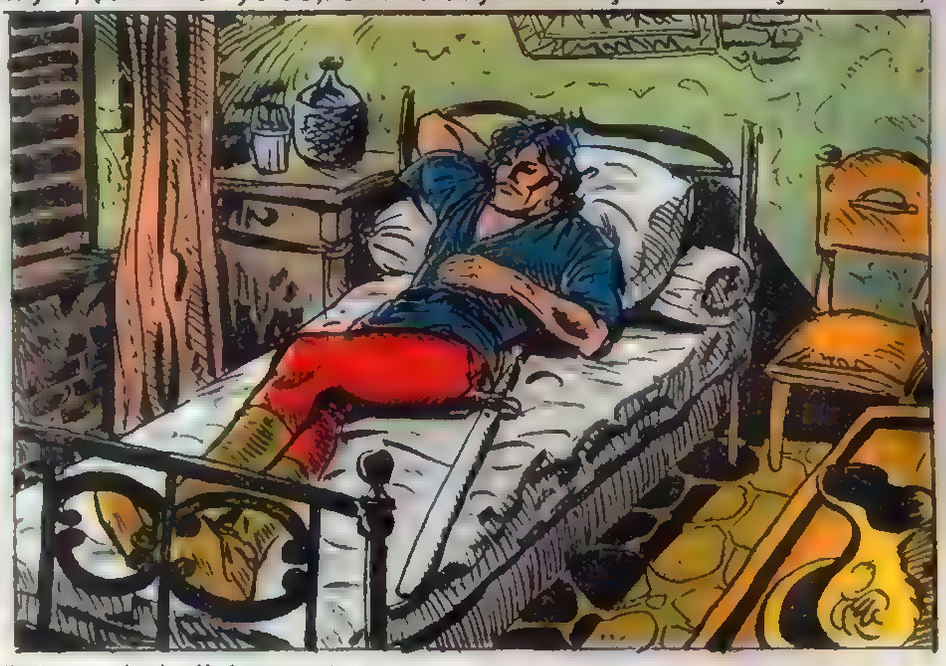

bu gizli merdiveni Kara Murat'a göstererek dedi ki:

—Buradan yukarıya çıkan, odaya girin. Hiç kimse sizi bulamaz. Beş ongün burada korkusuzca kalabilirsiniz.

—Teşekkür ederim dostum. Şimdi yemeğimi getirin!

Kara murat'ın girdiği yer küçük, dar bir odaydı. Fakat burada misafir olacak kimsenin beş-on gün oturacağı düşünülerek, ona göre hazırlanmıştı.

Odayı yalnız küçük bir pencere aydınlatıyordu. Bu pencere sokak tarafındaydı. Üzeri çok sıkı bir pancurla daima kapalı bulunuyordu. Gerektiği vakit, bu küçük pencereden sokağa fırlayıp kaçmak kolaydı.

Az sonra hancı, bir sepet yiyecek getirdi. Kara Murat iştahla karnını doyururken sordu:

—Garip Leon nerede? Ona da yemek verdiniz mi?

—Merak etmeyin efendim. Uşak mutfakta karnını doyuruyor.

—Tufaf şey. Niçin mutfakta yiyor?

—Onunla çok samimiyiz de...

—Peki... Yemeğini yedikten sonra buraya gelsin.

Hancı çekilip gittikten sonra Kara Murat kendi kendine söylenmeye başladı:

—Rodos'un en kudretli insanlarıyla görüştüm, fakat alçakcasına cinayetlerden, vahşi ve rezil düşüncelerden başka bir şeye rastlayamadım. Oysa serseri bozuntusu bir herif hayatımı kurtardı. Hırsızlar yatağı olan bir hana geldim, himaye ve yakınlık gördüm. Bunları bir türlü aklım almıyor. İnsan bazen umulmadık yerlerde temiz kalplere rastlıyor.

Bu sırada Garip Leon odaya girmişti. Kara Murat sordu:

—Yemek yedin mi?

—Evet efendim! Öyle tatlı yemek yedim ki, on yıldan beri bana böyle namuslu bir yemek nasip olmamıştı. Hep çalıp çırpmıştım. İlk defa huzur içinde yemek yemenin tadına vardım.

—Dinlendin mi?

—Bütün gece at üstünde duracak kadar dinlendim.

—Güzel... Ben de seni gerisin geriye, Rodos kentine göndermek istiyordum.

Garip Leon birden korktu. Kara Murat'ın kendisini kovduğunu sanmıştı.

—Benden ne kadar çabuk bıktınız efendim?

—Yanlış anlama! Seni Rodos kentine bir iş için göndereceğim. "Dört Çeşme" sokağını biliyor musun?

—Nasıl bilmem? İki su, bir ekmek yerini tutar derler. Biz de aç kaldığımız zamanlar gider o çeşmeden su içerdik.

—Pekala... Çeşmenin karşısında bulunan evin kapısını çalar ve bay Malev'i göreceğim dersin. Bu ismi aklında tutabilecek misin?

—Malev dediniz değil mi? Unutmam!

—Bay Malev'i görürsün. Dostu Ressam Piyer'i burada beklediğimi söylersin. Yarına kadar bekleyebilirim. Mutlaka gelsin, beni görsün. Bunu Bay Malev'e söyledikten sonra hemen buraya dönersin, anladın mı?

—Anladım efendim. Ne zaman yola çıkmamı emredersiniz?

—Hemen...

Garip Leon derhal fırladı. Kara Murat, üç dakika sonra, uzaklaşan atın nal seslerini duydu. Kendi kendine söylendi:

—Gerçekten faydalı bir adam. Birkaç saatlik vaktim var. Dinlenmek için biraz uyuyayım.

Bu sözleri söyler söylemez, kanepeye uzandı. Bir süre Meliza'nın Prenses Friyole'nin, Şövalye Ursino'nun yüzleri gözlerinin önünde canlandı. Sonunda üzerine bir ağırlık çöktü, derin bir uykuya daldı.

★ ★ ★

Kara Murat uyurken, Rodos sarayının hapishanesinde, Şövalye Ursino hâlâ baygın yatıyordu.

Sağlam bünyeli bir adam olduğu için, Kara Murat'ın demir parmakları gırtlağını sıktığı vakit ölmemiş, yalnız bayılmıştı.

Uzun bir süre sonra yavaş yavaş kendine geldi.

Hapishane hücresine indiği zaman beraberinde getirmiş olduğu meşale sönmek üzereydi.

Bu hafif ışık içinde kendisini zincire vurulmuş görünce, Ursino son derece şaşırdı. Aklını bir türlü toparlayamıyor, olanı biteni hatırlayamıyordu.

Az sonra bu şaşkınlık, büyük bir öfkeye dönüştü. Ağzından köpükler saçılıyor, ağıza alınmayacak laflarla sövüp sayıyordu.

Fakat onu duyan yoktu.

Kimse yanına gelmiyordu.

Şövalye Ursino **"Sakın beni burada unutmasınlar!"** diye hem korkuyor, hem de dişlerini gı-

cırdatıyordu.

Bu sırada, bir muhafız subayıyla, asker ve gardiyanlar hücreye girdiler. Şövalye Ursino onları görünce çok sevindi. Boğuk ve kısık bir sesle:

—Şu zincirlerin kilitlerini kırın! Ellerimi, ayaklarımı kurtarın! emrini verdi.

Şövalye Ursino'nun öfkeli yüzü karşısında tir tir titreyen ve bu fırtınanın kendi başlarında patlayacağını bilen zavallılar:

—Aman efendimiz! diye ne yapacaklarını şaşırmışlardı

Hemen, demirleri kesecek bir testere aramaya koştular. Hücrede on dakika kadar demir testeresinin sesleri duyuldu, sonra Şövalye Ursino zincirlerden kurtuldu.

Ursino, kanlı gözlerini, yardımına koşmuş olan subay, asker ve gardiyanlara dikti.

Korkudan, vücutlarını her yanı titreyen bu zavallılar **"Acaba halimiz ne olacak?"** diye bekleyip duruyordu.

Şövalye Ursino, canavar ulumasına benzeyen korkunç bir sesle sordu:

—Dördüncü kat zindanının gardiyanı kimdi?

Kılları diken gibi birbirine karışmış, çok kuvvetli olduğu anlaşılan ve iri yumrukları derhal dikkate çeken bir adam iki büklüm olarak ilerledi:

—Bendim asaletmeap!

—Bağırdığımı duydun mu?

—Hayır asaletmeap!

—Ah alçak!.. Duymadın öyle mi? Demek ki uyuyordun? Dur ben seni öyle bir uyutayım ki, bir daha uyanma!

Şövalye Ursino bu sözleri söyler söylemez gardiyanı kolundan yakaladı. İleriye doğru itti. Karşısında bulunan subay ve gardiyanlar bacakları tir tir titreyerek duvarlara yapışıyorlardı.

KARA MURAT
ÇARŞAMBA günleri çıkar
HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ

SAHİBİ: İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUAMMER BARUTÇU
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu-İSTANBUL •Telefon: 512 41 13 - 512 41 14

Ursino'nun yakalamış olduğu dev yapılı gardiyan korkudan hiçbir şey yapamıyordu, bir çocuk gibi çekildiği tarafa gidiyordu.

Şövalye Ursino, adamı tuttu, sağdaki dar yola sürükledi. İte-kaka kuyu ağzı gibi yuvarlak ve karanlık bir deliğin ağzına getirdi.

Bu deliğin ağzı, yılanlı kuyuydu. İçinde yüzlerce yılan, korkunç kıvranışlar içinde av bekliyordu.

Şövalye Ursino sert bir çehreyle:

—**Atla!** emrini verdi.

Dev yapılı gardiyan diz çökerek, acı dolu bir sesle:

—**Affedin efendimiz!.. Ne olur affedin!.. Beni çocuklarıma bağışlayın!** diye yalvarmaya başladı.

Şövalye Ursino, daha büyük bir öfkeyle emrini tekrarladı:

—**Atla, hayvan herif!**

Yaprak gibi titreyen gardiyan ne yapacağını, ne edeceğini şaşırmıştı. Hıçkırarak Şövalye Ursino'nun ayaklarına kapandı:

—**Karıma, çocuklarıma acıyın efendimiz... Ben ölürsem onlara kim bakar?**

Ursino, zavallının bu yalvarışlarını duymadı bile.. Adamı bir tekmede yılanlı kuyunun dibine yuvarladı.

Gardiyan düşerken etrafa tutunmak istiyor, fakat kuyunun taşları kaygan olduğu için bunu başaramıyordu.

On saniye sonra bir su şaşırtısı duyuldu.

Talihsiz adam, hem suda boğulmamak için uğraşıyor, hem de üstüne saldıran yüzlerce yılan, sıçan, fare, akrep ve karakurbağa ile boğuşuyordu.

Gardiyanın çığlıkları kuyudan dışarıya kadar

çıkıyor, karanlık dehlizlerde korkunç yankılar uyandırıyordu.

Şövalye Ursino adamlara dönüp tekrar haykırdı:

—Yukarıdaki karakolun kumandanı kimdi?

Doğruyu söylemekten başka çare olmadığını bilen subay, iki büklüm olarak Şövalye Ursino'ya yaklaştı:

—Karakol komutanı bendenizdim asa-

yorlardı.

Ursino'nun ağzı köpükler içinde kalmıştı. Adamları saydı. Bunlar tam 25 kişiydiler.. Ve hepsi de o kadar cesur adamlardı ki, şimdiye kadar Ursino'nun uğruna hayatlarını defalarca tehlikeye atmışlar, onun için vuruşmuşlardı.

Hepsi de güçlü kuvvetliydi. İsteseler Şövalye Ursino'yu bir yumrukta ezebilirlerdi. Fakat hiç-

letmeap!

Şövalye Ursino hemen, askerlerden birinin hançerini kavradı ve zavallı subayın göğsüne sapladı.

Adamcağız gık bile diyemeden yere yuvarlandı. Ağzından, burnundan kanlar geliyordu.

Şövalye Ursino, fırıl fırıl dönen korkunç gözlerini öbür subaylara, gardiyanlara çevirdi.

Zavallılar can korkusundan tir tir titri-

birisi kımıldamıyor, yüzleri ölü gibi olduğu halde susuyorlardı.

Şövalye Ursino öfkeyle kükredi:

—Siz de hainsiniz!.. Hepiniz alçaksınız!..

Kanlı gözleriyle zavallıları bir kere daha süzdü.

Adamların yüzleri sapsarıydı. Bakışlarında ölüm korkusu vardı.

O anda, yılanlı kuyunun dibinde, talihsiz gardiyanın hâlâ susmayan çığlıklarından başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Ortalığı derin ve müthiş bir sessizlik kaplamıştı.

Şövalye Ursino:

—Siz de şuraya girin! diye bağırarak, hâlâ korkuyla bekleyen 25 kişiyi, az önce kendisinin bulunduğu hücreye soktu. Demir kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra homurdanır gibi bir sesle:

—Geberin alcaklar! Açlıktan, susuzluktan kıvrana kıvrana ölün reziller! diye söylenerek çekip gitti.

★ ★ ★

On beş yıl sonra, hapishanenin hücresinde, 25 insan iskeleti bulundu.

Bunlar, iğrenç bir şekilde birbirlerinin üzerine yığılmışlardı. Sanki birtakım vahşi canavarlar oraya kapatılmış da, birbirlerini boğmuş gibiydi...

Sonunda hepsi ölmüş, yalnız iskeletleri meydanda kalmıştı.

Şövalye Ursino, Kara Murat'ın sapmış olduğu sol taraftaki dar yolu tuttu. Merdivenin yanına gelince önünde bir gölge belirdi:

—Kimsin?

Ursino'nun gürleyen bu sesine, tatlı bir kahkaha cevap verdi. Görünen gölge, üzerindeki mantoyu açtı, elinde tuttuğu feneri kendi yüzüne çevirdi:

Şövalye Ursino haykırdı:

—Sen misin Friyole?

Prenses Friyole acı acı gülümsedi:

—Evet, benim... Katili yakalamak için dışarıda kıyametleri kopardım, sonra seni kurtarmak için buraya geldim...

—Tuhaf şey... Benim burada tuzağa düşürüldüğümü nereden biliyordun?

—Gel anlatayım... Bunu Kara Murat denilen o melunu kendi ağzından dinledim. Alçak herif... Beni de hançerle öldürmeye kalkıştı...

Birkaç dakika sonra Şövalye Ursino emir üstüne emirler yağdırıyor, habercileri, postacıları, muhafızları peş peşe etrafı dağıtıyordu.

Bütün kiliselerin çanları da kıyameti koparmaya başlamıştı. Tellallar Rodos'un her tarafında dolaşıyor ve elli adımda bir durarak aşağıdaki bildiriyi halka duyuruyorlardı:

—"Asilzadelerin, halkın, esnafın, memurların, askerlerin, papazların ve adadaki tüm yabancıların duyması, bilmesi ve öğrenmesi hükümdarımız tarafından emredilen bildiriyi ilan ediyoruz:

1- Her kim, Şövalye Tomas takma ismiyle tanınan Kara Murat adındaki korkunç caniyi, o kaçak katili yakalayacak veya yakalatacak olursa, bütün kabahatleri ve her ne olursa olsun bütün cinayetleri, büyük-küçük bütün günahları bağışlanacaktır. Ayrıca yaşadığı sürece muhterem efendimiz sevgi ve şefkatinin himayesinde bulunacaktır.

2- Rodos Prensliği'nin adil mahkemesi tarafından nankörlük, hainlik, dinsizlik ve cinayet suçlarından mahkûm bulunan Kara Murat haydutunun kesik başını getirecek olana beş bin al-

tın ödül verilecektir.

3- Bu canavar katili canlı olarak yakalayıp Rodos'un adil mahkemesine veya onun görevli memurlarına teslim edecek olana on bin altın mükafat verilecektir."

★ ★ ★

Kara Murat'ın başı için vadedilen ödüller çok büyüktü. Haberi duyan bütün Rodosluların ağzının suyu aktı.

Herkes şimdi, bu yabancıyı yakalayarak zengin olmak istiyordu...

Rodos Adası'nda müthiş bir insan avı başlamıştı...

Kara Murat bu korkunç avdan kurtulabilecek miydi?

Çevresindeki kanlı çember daralıyordu?

Sinirleri gergin, insanlar öfkeli, Kara Murat ise heyecanlıydı.

Kılıcının kabzasını sıkarak kesin ve kararlı bir sesle mırıldandı:

—Gelin bakalım domuz sürüsü! Bunu size pahalıya maledeceğim.

Bir Türk, tek başına, bütün ada halkına karşı bir ölüm-kalım savaşına hazırlanıyordu...

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU